தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம்
நூன்மரபும் மொழிமரபும்
மாணிக்கவுரை

வ. சுப. மாணிக்கம்

கலைக்கழகம்
001

தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம்
நூன்மரபும் மொழிமரபும்
மாணிக்கவுரை

உரையாசிரியர்
முதுபெரும்புலவர், மூதறிஞர்,
செம்மல் **வ. சுப. மாணிக்கம்**
தொல்காப்பியத் தகைஞர்
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்

தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்
தஞ்சாவூர்—613 001

ISBN : 81-7090-143-X

தமிழ்நாடு ஆவணக் காப்பக நூலகம்
128216
சென்னை-600 008.

தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு : 120

திருவள்ளுவர் ஆண்டு 2020—புரட்டாசி—அக்டோபர் 1989

நூல் : தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம்
நூன்மரபும் மொழிமரபும்
மாணிக்கவுரை

ஆசிரியர் : வ. சுப. மாணிக்கம்

பதிப்பு : முதற்பதிப்பு

விலை : உரூ. 22-00

அச்சு : மீரா அச்சகம்
6, கணேஷ்நகர் 4ஆம் வீதி,
புதுக்கோட்டை - 622 001.

P31, Dx1, 11
N89

முனைவர் ச. அகத்தியலிங்கம்
துணைவேந்தர்

தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்
தஞ்சாவூர்-613 001

அணிந்துரை

மறைந்த மூதறிஞர் டாக்டர் வ. சுப. மாணிக்கனார் அவர்கள், தொல்காப்பிய இயல்கள் நூல் மரபுக்கும் மொழி மரபுக்கும் மாணிக்க உரை என்ற பெயரில் வளமான ஓர் உரை எழுதி நமக்குத் தந்துள்ளார். திரு. மாணிக்கனார் நல்ல தமிழ்ப் புலவர். இலக்கியம், இலக்கணம் ஆகிய இரு துறைகளிலும் கற்றுத் துறைபோகிய நல்ல அறிஞர். இலக்கியமாயினும் இலக்கணமாயினும் அவருடைய எழுத்தில் திண்மையும் வன்மையும் காணப்பெறும். சொல்லுகின்ற கருத்து எதுவாயினும் அதனை வலுவாகக் கூறுதல் அவருடைய வழக்கமாகும். அந்நிலையில் தொல்காப்பியத்தின் இரு இயல்களுக்குத் திறமான உரையினைத் தந்துள்ளார். அகல உரையென்றும் திறனுரை என்றும் அவர் கூறுவது அவருடைய அகலமான ஆராய்ச்சியையும் திறமான வளத்தையும் நன்கு எடுத்துக் காட்டும்.

தமிழகம் பல உரையாசிரியர்களைப் பெற்றுத் தந்து பெருமை கொண்டது. தொல்காப்பியத்திற்கு மட்டும் எத்துணையோ உரை ஆசிரியர்கள் உள்ளனர். இளம்பூரணர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர், தெய்வச்சிலையார் ஆகிய பழைய உரையாசிரியர்களும் திரு. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார் போன்ற புதிய உரையாசிரியர் பலரையும் கொண்டுள்ள பெரும் நூல் இது. இந்தப் பாரம்பரியத்தில் மாணிக்கனாருக்கும் இடம் ஏற்பட்டு இருப்பது கண்டு நான் உண்மையிலேயே பெருமைப்படுகிறேன். அவருக்குத் தொல்காப்பியத்திலுள்ள பற்றும் பயிற்சியும் நாடு நன்கு

அறிந்த உண்மை. தொல்காப்பிய நூற்பாக்களுக்கு அவர் அவ்வப்போது பல புதிய விளக்கங்களைக் கொடுத்து இருப்பதை நான் நன்கு அறிவேன். இந்நிலையில் நம் கையிலே தவழும் இவ்வுரையும் அவர் கூறுவது போல ஒரு மாணிக்க உரையாக இருப்பது பெருமை தருவதாகும். தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தின் வல்லுநர் குழுத் தலைவராக இருந்து பல்கலைக்கழக அமைப்பினை உருவாக்கிக் கொடுத்திருப்பவர் அவர். மேலும் பல்கலைக்கழகத் தொல்காப்பியப் புலத் தகைமை ஆய்வுக் கட்டிலில் முதல் தகைஞராக இருந்து இவ்வரிய நூலை உருவாக்கியுள்ளார்.

திரு. மாணிக்கனார் நம்மிடையே இல்லையாயினும் அவர் ஆக்கிய நூல்களும் செய்த பணிகளும் நம்மிடையே என்றும் நிலைபெற்று வாழ்வன. இத்தகைய ஒரு பெரியாரின் நூலினை வெளியிடுவது தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்துக்கு வளம் சேர்க்கும்.

23—10—89

ச. அகத்தியலிங்கம்

உரைப்பாயிரம்—மாணிக்கவுரை

தமிழுரிமை

செந்தமிழ் தாயாகத் தென்பிறப்புக் கொண்டநாம்
வந்தமொழிக் கெல்லாம் வயிற்றடிமை யாகாமல்
சொந்த மொழிக்கே தொல்லுரிமை நாடாமோ;
தொல்தமிழ் தாயாகச் சொற்பிறப்புக் கொண்டநாம்
பல்கலை யெல்லாம் பழகுதமிழ் கல்லாமல்
அல்மொழியிற் கற்பிக்கும் ஆணவத்தைச் சாடாமோ;
பைந்தமிழ் தாயாகப் பண்பிறப்புக் கொண்டநாம்
சொந்த நிலத்தினும் தூயதமிழ் வாழாமல்
நொந்து மடிக்கும் நொடிநிலைக்கு நாணாமோ
நாணியும் சாடியும் நாட்டியும் சங்கநூல்
பேணியும் நிற்கும் பெருந்தமிழ் மக்களே
ஊணும் உடையும் உணர்வும் உடையர்;
உலக மொழியான உந்து தமிழை
அலகு நிறைய அறிவிய லாக்கும்
திலக அரசுக்கே செய்ந்நன்றி பாடுதும்.

தொல்காப்பியம் என்ற உலகக் களஞ்சியம் மொழியிலும் அகவாழ்விலும் புறச்சூழலிலும் கட்டுப்பாடு, வளர்ச்சி, தூய்மை வேண்டும் வரம்புநூல்; தொல்காப்பியம் என்ற தமிழ் முதனூல் வழிவந்த பழமைத் தடங்காட்டி, நிகழ்காலச் செவ்வி சேர்த்து, வளரும் எதிர்காலப் புதுமைப்புரட்சிக்கு இடம் வகுக்கும் இயக்கநூல்; தொல்காப்பியம் என்ற மறைநூல் பிறப்பு மதம் பால் குழு இடம் பொருள் நிலை வேற்றுமைகளைப் பற்றாது இயற்கை, அறம்,

மறம், வெற்றி, அமைதி, காதல், இன்பம் என்னும் இவ்வுலகியங்களை மானிடவினத்திற்கு எடுத்துக்காட்டும் உலக வாழ்வுநூல்.

இயக்க வாழ்வுப் பெருமறையான தொல்காப்பியத்தை ஈன்றவள் தமிழ்த்தாய். தமிழர்களாகிய நாம் மூவாயிரம் ஆண்டுத் தொன்மையுடைய இந்நூலை நம் தாய்மொழியிலேயே இன்றும் படிக்கும் எளிய இனிய நேர்வாய்ப்பினைப் பெற்றிருக்கின்றோம். இதுவே தமிழ்ப்பிறப்பின் ஒரு சிறப்பென உணர்க. மேலும் தொல்காப்பியத்துக்கு இன்றுகாறும் பின்தோன்றிய பெரிய சிறிய இலக்கிய இலக்கண நூல்களில் எல்லாம் தொல்காப்பிய நீரோட்டம் உண்டு. ஆதலின் தொல்காப்பிய நினைவும் தொல்காப்பியக் கருத்தறிவும் பெறுதல் தமிழன் என்பான் ஒவ்வொருவனின் பிறப்புக் கடமையாகும். இன்று தமிழினம் ஆயிரம் பிரிவு பிளவு பட்டிருப்பினும் எல்லார்க்கும் பொது முன்னோன் தொல்காப்பியனே என்று உணர்வோமாக. ஒருமையினவுணர்வு பெறுவோமாக.

மேற்சுட்டிய நல்லுணர்வுகளோடு என் தொல்காப்பியவுரை தோன்றுகின்றது. மரபுப்படி இவ்வுரை மாணிக்கம் எனப் பெயர் பெறும். கிடைத்த வரலாற்றின்படி இளம்பூரணர் முதலுரையாசிரியர் ஆவார். இவர்க்கு முன்னும் உரைகள் இருந்தன என்ற குறிப்பு உண்டு. இளம்பூரணர்க்குப்பின் தொல்காப்பிய உரைக்குலம் இடைக்காலமுதல் இன்றுகாறும் வளர்ந்து கொண்டே வருகின்றது. இவ்வளர்ச்சி பின்னடையாது. இந்நூற்றாண்டில் பன்னாட்டு அறிஞர்களும் பல்துறைஞர்களும் வெவ்வேறு முனையில் ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப்பியத்தினைப் பரந்து விரிந்து நுணுகி ஆய்ந்து வருவதனாலும், தமிழகத்திலும் நல்வல்இளைஞர்கள் தொல்காப்பிய ஆய்வுக் காதலர்களாக வளர்ந்து சிறந்து பயில்வதாலும், யார் எழுத்திலும் பேச்சிலும் எவ்வகைத் தலைப்பிலும் குயில்நுழை பொதும்பர் போலத் தொல்காப்பியத் தென்றல் தூசொழிய வீசுவதாலும், தமிழின் பொற்காலம் தொல்காப்பியத்தின் வருங்காலமாக விளங்கும் என்று நனவு காண்கின்றேன்.

பெருநூற் படைப்பாளர்கள் நீண்ட வருங்கால நோக்கொடு தம் நூலாக்கங்களைச் செய்ப. மக்கள் இயல்பான வாழ்க்கையிற்கூட வீடு கட்டும்போதும் தென்னந் தோட்டம் வைக்கும்போதும் நூறாண்டு எதிர்காலம் கொள்வதில்லையா? மாமல்லச் சிற்பம், தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயில் போலும் கலைச்செல்வங்களையும் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் போன்ற உயர்கல்வி நிறுவனங்களையும் தோற்றுநர் இவை தங்காலத்தொடு நிற்க என்றா கருதுகின்றனர்? எவ்வளவு எதிர்காலக் குறிப்போட்டம் அவர்கள் சிந்தனைக்குள்

இருந்திருக்கும்? ஆதலின் தொல்காப்பியம் திருக்குறள் சிலப்பதிகாரம் திருவாசகம் பாரதீயம் என்றினைய பனுவல்கள் ஐம்பூதங்கள் போலும் என்றும் அடிப்படைச் சிந்தனைக்கு உரியவை; உள்ளங்கள் உள்ளளவும் உள்ளத்தக்கவை; அறிவுக்கூர்மைக்கும் அறிவுப்பாய்வுக்கும் கட்டளைக் கல்லானவை; தமிழியத்துக்கும் தமிழினத்துக்கும் தமிழ்மொழிக்கும் அடையா ஊற்றுக்கண் களானவை. மலை கடல் வானம் மரஞ்செடிகொடிகள் பழமை என்று ஒதுக்க முடியுமா?உண்மையும் இயற்கையும் உயிர்ப்பும் உடையவை யெல்லாம் காலவட்டங்கடந்து மன்னியவை என்றுஉணர்வோமாக.

தொல்காப்பிய முழுமைக்கும் உரைசெய்நோக்கமும் உரைக் குறிப்புக்களும் உளவெனினும் காலப்பதம்பார்த்து முதற்கண் எழுத்ததிகாரத்துக்கு மாணிக்கவுரை எழுதியிருக்கின்றேன். இவ்வுரையங்கள் வருமாறு:

அ) இயல்முன்னுரை

இஃது இயலுக்கு ஒரு சிறிய முன்னுரையாகும். இயல்தோறும் வரும் இலக்கணக்கருத்துக்களின் சிறப்புக்களைப் புலப்படுத்தும். இன்றும் மக்கள் நடைமுறையில் இருக்கும் வழக்குக்களோடு பொருந்திக்காட்டும். இதனால் கற்பவர்க்குத் தமிழிலக்கண நன்மரபுகள் தெரியவரும். இலக்கணக்காப்பில் அவர்கட்குப் பற்றும் பயிற்சியும் உண்டாகும்.

ஆ) இயற்கருத்து

நூற்பாக்களின் கருத்துக்கள் முதற்கண் சுருக்கமாகத் தொகுத்துக் கூறப்படும்.

இ) அகலவுரை

நூற்பாவிற்குப் பெரும்பாலும் சொல்லுக்குச்சொல் கிடந்தாங்கு சொல்லுரை எழுதவில்லை. கற்பவர் உடனே விளங்கிக் கொள்ளுமாறு வேண்டும் விளக்கஞ் சேர்ந்து விரிவுரையாக அமையும். முன்னைநூற்பாவின் தொடர்போடு இயைபு தெரிய வரும். கருத்தோடிப் படிக்கும் எளிமையுண்டு. வேண்டுமிடத்துச் சொல்லுக்கு உரிய பொருள் கூறப்படும்.

ஈ) வழக்கு

இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் எழுதப்படும் உரையாதலின், இன்றைய பேச்சு வழக்கிலிருந்தும் எழுத்துநூல் வழக்கிலிருந்தும்

இலக்கண விதிகட்கு ஒல்லுமளவு எடுத்துக்காட்டுக்கள் தரப்படும். இலக்கணவிதிகள் செய்யுட்குமிகுதியும் உரியுவை என்பது மிகத் தவறான கருத்து. வேறொரு புலமைப் பயன்கருதிச் செய்யுட் காட்டுக்கள் தரும் மரபு ஏற்பட்டது. அவ்வளவே, உண்மைச் சீர்தூக்கின், தொண்ணூறு விழுக்காடு இலக்கணப்பாங்கு நடைமுறை மக்களின் உரைநடைப் பேச்சில் அமைந்துகிடப்பது. தொல்காப்பிய இலக்கணக் கூறுகள் அவையநூல்போலும் பழமை சார்ந்தவை என்பதும் மற்றொரு தவறான கருத்து. ஆதலின் அண்மைக்கால இலக்கியங்களிலிருந்தும் சான்றுகள் காட்டப்படும். தொல்காப்பியம் என்றும் வழக்கிறவாதது, நிலை நின்றவழக்கினது என்ற மெய்யுணர்வைத் தமிழ்மன்பதைக்கு ஊட்டும் சால்பில் எடுத்துக்காட்டுக்கள் பலகாலத்தனவாக இருக்கும். இது வலிந்த நோக்கன்று; மரபும் வளர்ச்சியும் கலந்த நோக்கு.

உ) திறனுரை

நூற்பாவின் பொருள், அமைப்பு, நடை, சொல்லாட்சி, காட்டுக்கள் என்றாங்கு நூற்பாவின் பெருவிளக்கமாக இப்பகுதி அமையும். நூற்பாவுக்கு வரைந்த உரைப்பொருத்தம் தெளிவு செய்யப்படும். ஒத்த பிறகருத்துக்களும் ஒவ்வாப்பிற கருத்துக்களும் குறுகியவளவு இடம்பெறும். இதனால் ஐயங்கள் நீங்கித் திரிபுகள் அகன்று நூற்பாவின் மெய்ம்மைகள் மேலும் தெளிவாகும் பொருள் பொதிந்த பாடபேதங்கள் உளவேல் அவற்றையும் இக்கூறு சுட்டித் திறன் செய்யும். எதிர்காலத் தொடர்ச்சி குறிக்கப்படும்.

ஊ) இயல்முடிவுரை

தொல்காப்பியத்துக்குப் பல்லுரைகளும் பல திறனாய்வு நூல்களும் ஆய்வுக்கட்டுரைகளும் பிறங்கி வந்துள. தனித்த ஒரு நூற்பாவை நுணுகி ஆய்ந்தெழுதிய கட்டுரைகளும் உள. தன் உரைக் கருத்தே தகும் என்ற நம்பிக்கை வேண்டியதே எனினும் பிறர் கருத்துக்களும் நல்லனவாக இருக்கும் என்ற சால்புப்பார்வை உரையாளன் பண்பாகும். நல்லனவற்றைச் சுட்டிக் காட்டுவது தன் உரைமதிப்பைக் கூட்டும். அல்லனவற்றை இன்சொல்லால் இன்னடையால் மறுப்பதும் இன்றியமையாத உரைநெறி ஆகும். அனைத்தையும் வாரி வளைத்துக்காட்டப் புகுவது கருத்துமண்டிய ஆய்வுக்காடாக முடியுமாதலின், கற்பார்க்குத் தெரிய வேண்டுமளவு கற்பார்க்குச் சுமையெனத் தோன்றாத கொள்ளளவு, இயல் முடிவுரை அமையும். ஒவ்வோர் இயலிலும் வரும் சில பல நூற் பாக்கட்குப் புறவுரைபோல் இயலின் இறுதியில் இம் முடிவுரை

எழுதப்படும். இதனால் நுண்மையும் ஆழமும் அறிவுச் சுவையும் மாணவர்க்குப் பிறக்கும்.

பாரதப்பெருநாட்டில் மொழிக்கெனத் தோன்றிய முதற்கழகம் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகமாகும். தமிழ்க்குறிக்கோளும் தமிழ்நினைவும் சான்ற பேரறிஞர் அண்ணாவின் வழிவந்த தமிழக முதல்வர் புரட்சித் தலைவர் ம. கோ. இராமச்சந்திரனார் இப்பல்கலைக் கழகத்தைத் தோற்றிய பெருமான் ஆவார். இப்பல்கலைக்கழகத் தின் வல்லுநர் குழுத் தலைவராக இருந்து பல்கலைக்கழகவமைப் பினை உருவாக்கிக் கொடுக்கும் ஒருபேறு எனக்குக் கிடைத்தது. இதன்முதல் துணைவேந்தர் முதுமுனைவர் வ. அய். சுப்பிரமணிய னாரும் ஆட்சிக் குழுவினரும் தமிழ்முதனூலான தொல்காப்பியத் தின் தனிப்பெருமை கருதித் தொல்காப்பியப் புலத்தகைமை என்ற ஓர் ஆய்வுக்கட்டில் உண்டாக்கி, அதன் முதல் தொல்காப்பியத் தகைஞராக என்னைப்பணி கொண்டனர். இவ்வனைவோர்க்கும் வழிவழி நெடிதுவாழும் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்துக்கும் மிக்க நன்றியன்.

இளங்கோவடிகள் தம் பெருங்காப்பியத்துள் தன் வாழ்க்கை குறித்து ஒரு சில சுட்டிப்போந்த மரபுண்டு. அவ்வழி யானும் மிகச் சில கூறிக்கொள்வேன். இக்குறிப்பினால் கற்போர்க்கு நம்பிக்கை யும் பெருமிதமும் உண்டாகும். என் பதினெட்டாம் அகவையில் பருமாவின் தலைநகரான இரங்கூனில் கடைப்பணியாளராக இருந்த போது வாய்மைக் குறிக்கோள் கொண்டேன். அதன்பின் தமிழகம் வந்து அண்ணாமலைப்பல்கலைக்கழகம் சேர்ந்து புலவர் தமிழ் பயின்றேன். பண்டிதமணி கதிரேசனார், நாவலர் வேங்கடசாமி மகாவித்துவான் இராகவனார், துறவி கந்தசாமியார் என்றின்ன பெருப்புலமையாளர் என் ஆசிரியப்பெருமக்கள் ஆவர். அழகப்பா கல்லூரியில் தமிழ்ப்பேராசிரியனாகவும் முதல்வனாகவும், என் கல்வித் தாயகமான அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்துத் தமிழ்த் துறைப் பேராசிரியனாகவும் இந்தியப்புலத்துறை முதன்மையனாக வும், மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத் துணை வேந்தனாகவும் பணிசெய்தவன். வள்ளுவம், தமிழ்க்காதல், கம்பர் என்ற ஒருபொருள் ஆய்வுநூல்களும்; சிந்தனைக்களங்கள், ஒப்பியல்நோக்கு, தொல் காப்பியப்புதுமை, தொல்காப்பியத்திறன், எந்தச் சிலம்பு, இலக்கிய விளக்கம் என்ற பல்பொருள் ஆய்வுநூல்களும்; மனைவியின் உரிமை நெல்லிக்கனி, உப்பங்கழி, ஒரு நொடியில் என்ற நாடகநூல்களும், கொடைவிளக்கு, மாமலர்கள் என்ற கவிதைநூல்களும்; இரட்டைக் காப்பியம் என்ற பதிப்புநூலும் இன்னும் சிலவும் ஆங்கிலநூல் சிலவும் என் எழுத்துப்பிறப்புக்கள்.

பன்னூறாண்டுகளாக அயல்மொழிகளின் அரசியல் ஆதிக்கத்தால் உணர்வு மடங்கித் தமிழ்க்கல்வி தமிழ் மக்களிடை குன்றிய வரலாற்றையே காண்கின்றோம். பின்னும் நாடு தழுவிய ஆங்கிலப் பேராதிக்கத்தால் உள்ள நிலையும்வற்றிக் கால வளர்ச்சி பெறமாட்டாத தமிழின் அவலநிலை வரலாற்றை உணர்கின்றோம். பால்குடிமறவா வரியிளஞ் செங்காற் குழவிகளைத் தமிழ்ப்பால் உண்ணவிடாது ஆங்கில முதலான அயல் மடிப்பால்களை வலிந்து மயங்கி ஊட்டும் கடும்கொடும் போக்கினைக் கண்டு கையாறு எய்தியிருக்கின்றோம். அதன்மேலும் வரம்பற்றுத் தடையற்று வேற்றுமொழிச் சொற்களையும் ஒலிகளையும் எழுத்துக்களையும் தம்முடைமை போற்றாது கலக்கவிட்ட ஒரே காரணத்தால் தமிழக நிலவெல்லைகள் அண்மைக்காலத்துப் பறிபோய் மண்ணகம் சுருங்கிய இழப்புக்களையும் தமிழ்நெஞ்சங்கள் மறக்க முடியவில்லை.

பள்ளிமுதல் பல்கலைக்கழகம்வரை, கைக்குழவிமுதல் கற்றார் வரை அயல்வழி ஓடும்போது, எதனை எவ்வளவு எளிமையாக எழுதினாலும், தமிழில் குறுந்தரமும் இல்லாதார்க்கு என்ன செய்வது தம் தரமின்மை நோவாது தமிழை நோவது நன்றா? தமிழர் தரத்தால் உயர்ந்து தமிழை வணங்க வேண்டுமேயன்றித் தாம் தாழும் கலப்புக்குழிக்குத் தமிழை வணக்கலாமா? எனினும் தமிழின் வருங்காலம் நறுங்காலமாக இருக்கும் என்ற நம்பிக்கையுண்டு. தமிழ்மக்களின் தரத்தை உயர்த்துவதே நம் கல்விக்கோள், எழுத்துக்கோள். இழந்த வரலாற்றுக்குக் கவலாது சோர்வுறுத்தாது எதிர்கால நல்வல் வரலாற்றைக் காண்பதே அறிவுடைமை. ஆதலின் எல்லாத் தமிழரும் அறிய வேண்டிய தமிழ்மறை முதனூலான தொல்காப்பியத்தை 'எண்பொருளவாகச் செலச்சொல்லி' என்ற திருக்குறட்படி ஒல்லும் வழியெல்லாம் எளிமைப்படுத்துவோம்; காலத்துக்கேற்ற எடுத்துக்காட்டுக்கள் தந்தும் இலக்கியம்காட்டியும் எண்மைப் படுத்துவோம். தமிழ் 'கல்லாது நிற்பார் பிறரின்மையின் கல்வி வல்லாருமில்லை, அவை வல்லரல்லாரும் இல்லை' என்ற கம்பர் பெருமான் கவிதை நனவாகக் காண்போம். மக்களின் தமிழ்ப்பிடியும் தமிழ்த்தரமும் தொல்காப்பியவுணர்வுமே என் உரை நோக்கம்.

காரைக்குடி
6—8—1986

வ. சுப. மாணிக்கம்

பனம்பாரனாரின் சிறப்புப்பாயிரம்

பாயிரச்சிறப்பு

பாயிரம் என்பது முன்னுரை, முகவுரை, அணிந்துரை, மதிப்புரை போல்வது; எனினும் இலக்கணத்துக்குக் கூறப்படும் முன்னுரையைப் பாயிரம் என்றல் புலவழக்கு. இலக்கணப் பாயிரத்தில் மொழிவழங்கும் எல்லைகள், அடிப்படை, நுவல்பொருள், நெறி, நோக்கம், அரங்கேற்றிய இடம், காலம், ஆசிரியன் பெயர், ஆசிரியன் தகுதி என்ற அறிமுகக் கூறுகள் பெருமிதமாகவும் சுருக்கமாகவும் சுட்டப்படுதல் உண்டு.

எல்லைகூறல் நல்வரம்பாகும். ஒரு நாட்டின் அரசிய லமைப்பினை வகுக்குநர் அந்நாட்டிற்கு உட்பட்ட நான்கெல்லை களையும் முதற்கண் சுட்டிக்காட்டுவர். அதனால் விதிகளின் ஆட்சிக் கோடுகள் தெளிவாகும். விடுதலை பெற்ற நம் பாரதவமைப்பினைக் காண்க. இந்நன்முறை தமிழ்ப்பாயிரத்தில் பண்டே உண்டு. பதிவு செய்த திருமணம் போல அரங்கேற்றம் இசைவு முத்திரை என்ப. ஒரு நூலைப் புலவரவை ஒப்புக் கொள்வது என்பது அறிவுலக முறையாகும். இது குடியரசு முறை போன்றது. மக்கள் கற்பதற்குத் தக்கநூல் என்ற மதிப்பு விளம்பரம் இதனாற் கிடைக்கும். இன்று திரைப்படங்கள்கூடத் தணிக்கை முத்திரை பெற்றபின் காட்சிக்கு வரக் காண்கின்றோம். இவ்வரன்முறை தொல்காப்பியக் காலத்தி லேயே உண்டு என்பது தமிழ் மரபின் சிறப்பைக் காட்டும்.

அடிப்படை, நெறி, நோக்கம், காலம், ஆசிரியன் தகுதி பற்றிய பாயிரக் குறிப்புக்கள் ஒரு நூலைக் கற்பதற்கு மதிப்பதற்கு ஏற்ற சூழ்நிலைகளையும், பார்வைகளையும், உணர்ச்சிகளையும் தருகின்றன.

பாயிரம் நூலாசிரியனுக்காக எழுதப் படுவதில்லை; நூலைக் கற்போரை வழிநடத்துவதற்காக எழுதப்படுவது. இது கருதியே

நூல் முற்றுப் பெற்ற பின் செய்யப்படுவது பாயிரமாயினும், நூலுக்கு முன் வைக்கப்படும் என்று அறிக.

தொல்காப்பியச் சிறப்புப் பாயிரம் பாடியவர் பனம்பாரனார். 'வடவேங்கடம் தென்குமரி' என்று தொடங்கும் பாட்டு பதினைந்து அடிகள் கொண்டது. இடைக்காலத்துத் தோன்றிய மெய்க் கீர்த்தியை ஒருவாறு ஒப்புநோக்குக. தொல்காப்பியம் நூற்பாவால் ஆனது. இப்பாயிரமோ ஆசிரியப்பா எனப்படும் கவிதை வடிவினது, தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் முதற்பாட்டு எனத்தகும் தொன்மையது.

இப்பாயிரத்தில் தன்னைப் பற்றியோ தனக்கும் தொல் காப்பியனுக்கும் உரிய தொடர்பு பற்றியோ யாதும் கூறவில்லை யாயினும், அரங்கேற்றிய அவையுள் கேட்ட ஒருவராகப் பனம்பாரனார் இருந்திருப்பர் என எண்ண இடமுண்டு. பெயர் சுட்டாமல் அதங்கோட்டாசான் என்று பெருமைபடச் சுட்டுவதால், தொல்காப்பியனாரும் பனம்பாரனாரும் அவர்தம் ஒருசாலை மாணாக்கர் என்று கொள்ளவும் இடமுண்டு.

பாயிரக்கருத்து

வடவேங்கடத்துக்கும் தென்குமரிக்கும் இடைப்பட்ட நாடு தமிழ்மொழி வழங்கும் நாடாகும். மக்கள் வழக்கையும் செய்யுள் வழக்கையும் அடிப்படையாக வைத்து முற்பட்ட நூல்களையும் பார்த்து எழுத்திலக்கணம், சொல்லிலக்கணம், பொருளிலக்கணம் எழுதப்பட்டன. பாண்டியன் அவையில் அதங்கோட்டாசான் தலைமையில் அரங்கேறியது. போக்கறு பனுவல் என்பது நூலின் பெயர். தம் நூலின் குற்றமற்ற தெளிவும் எழுதிய முறைகளும் அவையோர்முன் விளக்கப்பெற்றன. தொல்காப்பியன் என்பது நூலாசிரியன் இயற்பெயர். அரங்கேறியபின் 'ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியன்' என்ற புகழ்ப்பெயர் பெற்றார். இவர் வாழ்வில் பல புகழ்கொண்ட சான்றோர்.

சிறப்புப்பாயிரம்

வடவேங்கடந் தென்குமரி
ஆயிடைத்
தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து
வழக்குஞ் செய்யுளும் ஆயிரு முதலின்
எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் நாடிச் 5

செந்தமி ழியற்கை சிவணிய நிலத்தொடு
முந்துநூல் கண்டு முறைப்பட வெண்ணிப்
புலந்தொகுத் தோனே போக்கறு பனுவல்
நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் அவையத்
தறங்கரை நாவின் நான்மறை முற்றிய
அதங்கோட் டாசாற் கரில்தபத் தெரிந்து
மயங்கா மரபின் எழுத்துமுறை காட்டி
மல்குநீர் வரைப்பின் ஐந்திரம் நிறைந்த
தொல்காப் பியனெனத் தன்பெயர் தோற்றிப்
பல்புகழ் நிறுத்த படிமை யோனே.

என்பது சிறப்புப் பாயிரம்.

அகலவுரை

வடக்கே திருவேங்கடமலையின் வடபகுதி, தெற்கே குமரிமலையின் தென்பகுதி, கிழக்கும் மேற்கும் கடல்கள், இந்நான்கும் எல்லையாக, இவற்றுக்கு உட்பட்ட பெருநாடே தமிழ்மொழிபேசும் நன்மக்கள் வாழும் நிலமாகும். இத் தமிழக மக்களின் வாழ்க்கை வழக்கம் செய்யுள் முறை இரண்டினையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுத்து, சொல், பொருள் என்ற மூன்று கூறுகளையும் ஆராய்ந்தான்; பன்னிரு தமிழ்நிலப் பகுதிவழக்கங்களையும் முற்பட்டஇலக்கண நூல்களையும் கற்றுத் தெளிந்தான். இவற்றையெல்லாம் நெறியாக எண்ணிச் சீர்தூக்கிப் பார்த்துப் போக்கறு பனுவல் என்ற பெயரில் இலக்கணவிதிகளை ஒருசேரக்கூட்டி எழுதினான்.

வஞ்சிப்போர் செய்து மாற்றார் நாட்டுப்பகுதிகளைச் சேர்க்கும் வெற்றித் திருவுடைய பாண்டியனது அரசவைக்கண், செந்நாவும் நாற்பொருள்கூறும் தமிழ் மறைப்புலமையும் உடைய பெரும்புலவர் அதங்கோட்டாசான் தலைமைதாங்க அவரும் அவைப்புலவோரும் பாண்டியனும் எழுப்பிய சிக்கல்கள் எல்லாம் தீரும்படி ஆராய்ந்து தெளிவான நெறிகளில் தான் நூலெழுதிய முறைகளை மேற்கோளோடு எடுத்துக்காட்டினான். அவன் யாரென்னின், கடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகில் ஐந்திணையிலக்கணங்கூறும் ஆற்றல் நிறைந்த தொல்காப்பியன் எனத் தன் பெயரைச் சிறப்பாக அறியச் செய்து பல்துறையிலும் புகழை நிலைநிறுத்திய சான்றோன்.

திறனுரை

''வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடைத் தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து'' என்பதன் விளக்கம்: கிழக்கும் மேற்கும் கடல்கள்,

நிலங்கள் இல்லை; ஆதலின் இத்திசைகளுக்கு எல்லை வெளிப்படை, வேங்கடமலையின் வடபகுதிவரையும் குமரிமலையின் தென்பகுதி வரையும் தமிழக எல்லைக்கு உட்பட்டன என்பது வடவேங்கடம், தென்குமரி என்ற அடைகளின் கருத்து. வடவேங்கடத்துக்கு வடக்கிலும் தென்குமரிக்குத் தெற்கிலும் வேற்றுமொழிகளும் வேற்றரசுகளும் தொல்காப்பியர் காலத்து இருந்தன; ஆதலின் இந்த இருதிசைகளுக்குமட்டும் நிலவெல்லைகள் குறித்தார். இதனையுட்கொண்டே ''நாற்பெய ரெல்லை யகத்தவர் வழங்கும் யாப்பின் வழியது'' என்று தொல்காப்பியர் செய்யுளியலில் தெளிவிப்பர். இன்று காண்பதுபோல் தெற்கும் குமரிக்கடலாக இருந்திருப்பின் வடதிசைப்பகுதிக்கே எல்லை கூறியிருப்பார். தென்குமரியென்று நிலவெல்லை வரையப்பட்டிருத்தலின், தொல்காப்பியர்காலத்து நீண்டநிலப்பரப்பும் பிறவும் குமரிக்குத் தென்பால் கிடந்தமை தெளிவு.

இந்நிலக்கருத்தால் நாம் அறிவது என்ன? தெற்கே பஃறுளி யாறும் குமரிமலையும் இருந்த காலத்துப் பிறந்தது தொல் காப்பியம் எனவும் அந்நெடும் பகுதியில் வாழ்ந்த தமிழ்மக்களின் வழக்கையும் தழுவி இலக்கணம் கூறியது தொல்காப்பியம் எனவும் அறிகின்றோம். 'தமிழ் கூறு நல்லுலகம்' என்றது கடல்கொள்ளப் படாது அன்றிருந்த பன்மலையடுக்கத்துக் குமரிமுடியையும் உள்ளடக்கியதாம் எனவும் அறிகின்றோம். இத்தொன்னிலம் சங்க விலக்கியத்தாலும் சிலப்பதிகாரத்தாலும் அடியார்க்கு நல்லார் உரையாலும் இறையனார் அகப்பொருள் உரையாலும்பெருமருங்கு தெளிவுபடும். 'கடல் கொள்வதன் முன்பு பிறநாடும் உண்மையின் தெற்கும் எல்லை கூறப்பட்டது' என்பர் இளம்பூரணர். இத்தகு கடல்கோள்கள் பற்றி நம் நாட்டவரும் பிறநாட்டவரும் பலதுறைச் சான்றுகள் கொண்டு நிறுவியுள்ளனர்.

தொல்காப்பியக் காலத் தமிழ்ப் பெருநிலம் அரசுவகையால் முத்திறப்பட்டிருந்தது என்ற நிலை ''வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பு'' எனவும் ''போந்தை வேம்பே ஆரென வரூஉம் மாபெருந் தானையர் மலைந்த பூ'' எனவும் கூறப்படும் அகச் சான்றுகளால் விளங்கும். வேந்து வகையால் முப்பிரிவுப் படினும் தமிழ் என்ற ஒரு மொழியடிப்படையில் தமிழகம் என்றும் ஒருமைப்பாடு மன்னியது என்ற பேருண்மையைத் 'தமிழ்கூறு நல்லுலகம்' என்ற பாயிரத்தால் உணரலாம். தொல்காப்பியத் தமிழகம் நீர்வளமிக்குத் தழைத்துச் செழித்துக் கொழுவிய நிழலாகக்

குளிர்ந்த வண்ணக்காட்சியைத் 'தண்பொழில் வரைப்பு' என்ற தொல்காப்பியத் தொடர் மெய்ப்படுத்தும்.

தமிழ்கூறு உலகம் என்றளவில் சொல்லாமல் 'நல்லுலகம்' என்று சொல்லிய அடைப்புணர்ப்பு நாட்டுப்பற்றுக்கும் மொழிப் பற்றுக்கும் அடையா ஊற்றுக்கண்ணாம். பனம்பாரனார் பாயிரத்தை அடியொற்றிய மாக்கவி பாரதியார் ''குமரியெல்லை வடமாலவன் குன்றம் இவற்றிடையே புகழ் மண்டிக்கிடக்கும் தமிழ்நாடு'' என்று அள்ளூரப்பாடுவர்; 'ஆயிடை' என்பதனை 'இவற்றிடையே' எனவும் 'நல்லுலகம்' என்பதனைப் 'புகழ் மண்டிக்கிடக்கும்' எனவும் விரிவுபடுத்துவர்.

பண்டைக்கால வெல்லைகள் தொல்லையுட்பட்டாலும் தொல் காப்பியப் பாயிரத்தின் மொழிநடை காலவெல்லைப்படாது இன்றும் உயிர்ப்புடையதாக ஓடுகின்றது. அரசு ஆட்சி நாகரிகம் முதலிய மாற்றங்களால் எத்துணைத்தாக்குறினும் இன்றும் என்றும் தமிழ்கூறும் தமிழ்நாடாக விளங்கும் மொழியொழுக்கமே இவ்வுயிரோட்டத்துக்குக் காரணமாம். இம்மொழியொழுக்கச் சிறப்பினை நாம் உணர்வோமாக.

தமிழ் பேசப்படும் வழக்குமொழியாதலின் 'தமிழ் கூறு' என்ற வினைச் சொல் பெய்தார். முக்காலத்தும் நிகழ்மொழியாதலின், 'கூறு' என வினைத் தொகை செய்தார், 'என்றுமுள தென்றமிழ்' என்பது கம்பர் கவிமொழி. 'சீரிளமைத் திறம்' என்பது சுந்தரனார் தரவுமொழி.

ஆ) ''வழக்கும் செய்யுளும் ஆயிரு முதலின்
எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் நாடி'' என்பதன் விளக்கம்:

செய்யுளிலக்கியம் தொல்காப்பியக் காலத்து உயர்வளர்ச்சி எய்தியிருந்தமையைச் செய்யுளியல் காட்டும. ஆதலின் வழக்கிற்கு நிகராகச் செய்யுளும் அடிப்படையெனக் கொள்ளப்பெற்றது. இதனால் நல்லுலகம் என்பது ஆகுபெயராய் மக்களையும் புலவர்களையும் குறிக்கும்.

வழக்கடிப்படையில் எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும், அது போல் செய்யுளடிப்படையில் எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் தேடிக் கண்டார் என இயைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

எழுத்து என்பது எழுத்திலக்கணம் :	பொருளொலி, ஒலிநிலைகள், புணர்ச்சிகள் என்றின்னவை இதனுள் அடங்கும்.
சொல் என்பது சொல்லிலக்கணம் :	சொற்கள், தொடர்கள், தொடர்நிலைகள் என்றின்னவை இதனுள் அடங்கும்.
பொருள் என்பது பொருளிலக்கணம்:	மக்களின் அகவாழ்க்கை, புறவாழ்க்கை இவை குறித்த நூன்முறைகள் இதனுள் அடங்கும்.

ஈண்டு ஒரு வினா. எழுத்தும் சொல்லும் மொழி பற்றியன ஆதலின், மொழியதிகாரம் என ஒன்று சொன்னாற்போதுமே. அகம் புறம் என வாழ்க்கை இரு கூறாயினும் பொருளதிகாரம் என்று ஒன்றாகக் கூறவில்லையா என்று வினவலாம். தொல்காப்பியம் அவ்வாறு ஓரதிகாரமாகக் கூறியிருக்குமேல், அதனையும் நாம் உடன்படுபவர்கள் ஆவோம். எழுத்தோத்து, சொல்லோத்து என ஈரதிகாரமாக வைத்திருத்தலின், அதற்கும் ஒரு காரணம் இருக்கும். மொழி என்பது மக்களினத்துக்கே உரிய நுணுக்கமான ஆற்றலான ஆக்கமான தனி முதலும் தனிக்கருவியும் ஆகும். மொழியின்றேல் நாகரிகக் கருத்து எங்கே? வளர்ச்சியெங்கே? இத்தனிப் பெருங்கருவி நன்கு புலப்படுவதற்கு எழுத்து, சொல் என்ற இரு பாகுபாடு வேண்டியதே. வகைபடக்கூறுங்கால் கூடுதலான இலக்கணங்கள் சொல்லமுடியும். ஒலி என்ற நுண்ணுடலையும் சொல்என்ற பருவுடலையும் வேறுபட இலக்கணிப்பதே மொழித் தெளிவும் மொழியாக்கமும் தரும் என்ற நோக்கால் தொல்காப்பியம் ஈரதிகாரம் பட வகுத்தது என்பது என் கருத்து.

ஈண்டு மற்றொரு வினா : 'எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும்' என்ற தொடரோட்டத்தால் பொருள் என்பது சொல்லுக்குரிய பொருள் என்று படாதா என்பது வினா. ஒரு சொல்லின் உண்மைப் பொருளை அத்தொடரளவிற் பாராது, முன்னும்பின்னும் வருவன கண்டு பொருள் செய்ய வேண்டும். ஆசிரியன் நிறுத்திய முறைப்படி, இது அகப்பொருள் புறப்பொருளெனக் கொள்ளப்படும். இவ்விளக்கம் ஒக்கும் என்றாலும் சொல் காட்டும் பொருளை எங்குக் கூறினான் என்பது அடுத்த வினா.

பொருண்மை தெரிதலும் சொன்மை தெரிதலும்
சொல்லின் ஆகும் என்மனார் புலவர்

என்ற பெயரியல் நூற்பாவில் சொல் என்றாலே பொருளையும் கொண்டது என்ற ஒருமைப்பாட்டினை அறியலாம். எனவே இரண்டாவதான சொல்லதிகாரம் ஓராற்றால் சொற்பொருள்தி காரம் எனத்தகும்.

இ) "செந்தமி ழியற்கை சிவணிய நிலத்தொடு
முந்துநூல் கண்டு முறைப்பட எண்ணிப்
புலந்தொகுத் தோனே போக்கறுபனுவல்"

என்பதன் விளக்கம்:

தொல்காப்பியக் காலத்துத் தமிழகம் அரசாட்சி நிலையில் சேர சோழ பாண்டியம் என மூவகையாக இருந்தாலும் உள்ளெல்லைப் பிரிவுநிலையில் பன்னிரண்டு பகுதிகளாக இருந்தன. இன்று தமிழகம் பல மாவட்டங்களாகப் பிரிவு செய்திருப்பதை ஒப்பு நோக்குக. நிலம் என்பது மாவட்டம் போன்றது. 'செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்தும்' என்று தொல்காப்பிய எச்சவியல் சொல்வதைத்தான் இப்பாயிரத் தொடர் நினைவுபடுத்துகின்றது. எனவே பன்னிரு நிலத்துச் சிறப்பு வழக்கையும் நன்கு அறிந்து இலக்கணம் மொழிந்தவர் தொல்காப்பியர்.

செந்தமிழ் என்பது தமிழுக்கு இயற்கையடை; அன்புத்தாய், நல்லருள், என்பது போல, 'செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே' எனவும், 'வாழிய செந்தமிழ்' எனவும், 'செந்தமிழ்நாட்டுப் பொருநர்' எனவும் பாரதியார் இயல்பாகப் பாடுதல் காண்க. செந்தமிழியற்கை என்னும்போது மொழியியல்பை மட்டும் பாயிரம் சுட்டவில்லை. வாழ்க்கை வழக்கையும் குழும வழக்கையும் நாகரிகத்தையும் சேர்த்துச் சுட்டுகின்றது. தமிழ் என்ற சொல் பண்டைக்காலத்துத் தமிழினத் தொடர்பான தமிழ்மை பலவற்றை யும் குறித்துவரும் ஒரு பொதுப்பெயர். 'தமிழ்தலை மயங்கிய தலையாலங்கானத்து' என்ற (19) புறநானூறும், 'கொண்டி மிகைபடத் தண்டமிழ் செறித்து' என்ற (63) பதிற்றுப்பத்தும், 'அருந்தமிழாற்றல் அறிந்திலர்' என்ற சிலப்பதிகாரமும் தமிழ்ப் படையைக் குறிக்கும். 'நற்றமிழ் முழுதறிதல் (50) என்ற புறமும் 'தமிழ் முழுதறிந்த தன்மையன்' என்ற சிலம்பும் தமிழறிவைக் குறிக்கும். 'தமிழ் நிலை பெற்ற' என்ற சிறுபாண் தமிழ்ச் சங்கத்தினையும் 'தமிழ்தழிய சாயல்' என்ற சிந்தாமணி தமிழ்ப் பண்பையும் தமிழ்மருந்து தமிழிசை என்ற தொடர் தமிழ்க்கலை களையும் குறிக்கும். பிறவுமன்ன.

பன்னிரு வழக்கையும் சுற்றிப்பார்த்து அறிந்ததோடு நில்லாமல், தமிழில் தாம் நூல் எழுதுவதற்குமுன் பிறரால் எழுதப் பட்டு வழங்கிய எல்லாத் தமிழிலக்கண நூல்களையும் கற்றுத் தெளிந்தார் தொல்காப்பியர். ஈண்டு நூல் என்பது ஒரு நூலை மட்டும் குறியாது, நூலகம், நூற்காட்சி, நூற்பயிற்சி என்பதுபோல் தொகுதிப் பன்மையைக் குறிக்கும். 'முந்நூல்' என்பதனால் தொல் காப்பியர் காலத்துத் தொன்றுதொட்டு வந்த தொன்மைநூல்கள் எண்ணிறந்தன என்பது உணரப்படும். நில வழக்கையும் நூல் வழக்கையும் நேரடியாக அறிந்து கண்டு செய்திகளைத் தொகுத் தவன் என்பதனைக் 'கண்டு' என்ற சொல்காட்டும். வழக்காலும் நூல் வழியாலும் பல்வேறு செய்திகளைத் தாம் எழுதப்புகும் நூலுக்கு ஏற்ற வகையிற் சிந்தித்தான் : அவற்றின் கூறுகளை இயல் முறைப்படி தொகுத்தெழுதினான். புலந்தொகுத்தல்—கண்ட றிந்த இலக்கணங்களைப் பல தலைப்புகளில் நெறிப்படுத்தல்.

போக்கறு பனுவல் என்பது நூற்பெயர். நன்னூல் சின்னூல் தொன்னூல் என வருவது காண்க.

இப்பாயிரத்தைக் கருத்துத் தெளிவுக்கு இருகூறாகக் கொள்வோம். வடவேங்கடம் என்பதுமுதல் போக்கறுபனுவல் என்பதுவரை முற்கூறு, இப்பகுதியில் நிலவெல்லை, அடிப்படை, பொருட்பாகுபாடு, செய்தித்தொகுப்பு, வகைப்படுத்தல், நூற் பெயர் என்றிவை கூறப்பட்டன.

நிலந்தருதிருவின் என்பது தொடங்கி நிறுத்தபடிமையோனே என்பது காறும் பிற்கூறு. அரங்கேறிய இடம், அரங்கத்தலைமை, ஒப்புதல், நூலாசிரியன் பெயர், சிறப்புக்கள் என்றிவை கூறப்படும்.

ஈ) ''நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் அவையத்து
அறங்கரை நாவின் நான்மறை முற்றிய
அதங்கோட் டாசாற்கு அரில்தபத் தெரிந்து
மயங்கா மரபின் எழுத்துமுறை காட்டி''

என்பதுவரை விளக்கம்:

பாண்டியன் அவைக்களத்து அதன்கோட்டாசான் தலைமையில் இந்நூலரங்கேற்றம் நடைபெற்றது. எங்கோ ஒரு தனியிடத்து அரங்கேற்றம் நிகழ்ந்தது என்பதன்று. பாண்டியன் வீற்றிருக்க அமைச்சர் சூழ அரசுப் பெருமையோடு நடந்தது. அதங்கோட்டா சானுக்கு விளக்கினார் என்று ஒருவர் மேலதாகச் சொல்லப்

பட்டாலும் அவையாதலின் புலமைச்சான்றோர்கள் கூடியிருந்தனர் என்று கொள்க. அதங்கோட்டாசான் தலைமைதாங்கி அரங்கம் நடத்தினன். ''மாங்குடி மருதன் தலைவனாக'' (72) எனப்புறத்து வருதலின் அவைக்குத் தலைமைப்புலவர் இருந்த மரபு உணரத்தகும். புலவர் பெருமக்கள் பலர் இருப்பினும் இவர் ஆசிரியனாக இருந்தமையின் முதற்பொறுப்பு வழங்கப்பெற்றது. எனவே புலவருள்ளும் கற்பிக்கும் ஆசிரியனுக்கு இருந்த தனிமதிப்பு விளங்கும் பாண்டியன் அவையாக இருந்தாலும் அரங்குத் தலைமை பூண்டான் அதங்கோட்டாசான். ஆசான்—ஆசிரியன். குமரன் ஆசான் என்பது இன்றும் நிலவும் நம் மலையாள வழக்கு.

நிலந்தரு திருவிற்பாண்டியன் என்பது இயற்பெயரன்று; இயற்பெயர் சொல்லாத ஒரு சிறப்பு மரபு தமிழகத்து இன்றும் உண்டு. நிலந்தருதிரு என்பது ஆளும் அரசர்க்குரிய இயல்படை. ''போகம் வேண்டிப் பொதுச்சொற் பொறாஅது இடஞ்சிறி தென்னும் ஊக்கந் துரப்ப'' (8) என்று புறநானூற்றில் இடம் பெருக்கும் அரசப்பற்றைக் குறிப்பர் கபிலர். ''நிலந்தரு திருவின் நெடியோய்'' (22) எனப் பதிற்றுப்பத்தில் சேரவேந்தனும் குறிக்கப்படுவன்.

அதங்கோட்டாசான் என்பதும் இயற்பெயரன்று; ஊரும் தொழிலும் இணைந்த பெயர். இதுவும் இயற்பெயர் சொல்லாச் சிறப்பு மரபுடையது. பட்டினத்தடிகள், காரைக்காலம்மையார், திருமங்கையாழ்வார், மதுரைக் கணக்காயனார், மதுரை வேளாசான் இவை ஒப்பு நோக்குக. இவ்வாசான் அறம் சொல்லும் செந்நாவுடையவர், அறம்பொருள் இன்பம் வீடு என்ற நாற்பொருளைக்கூறும் மறையை நன்கு கற்றுத் தெளிந்தவர். கரைதல்-அறத்தின் பக்கம் வாருங்கள், ஒழுகுங்கள் என்று எல்லாரையும் அழைத்தல். கலங்கரை விளக்கம் என்பது காண்க. நான்மறை என்பது அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்ற நான்கனையும் குறிக்கும் என்பதற்கு.

'அருந்தவருக் காலின்கீழ் அறமுதலா நான்கனையும்
இருந்தவருக் கருளுமது எனக்கறிய இயம்பேடி'

என்ற திருவாசகமும் ஒரு சான்றாதல் கொள்க.

பாண்டியனும் ஆசானும் அவையப் புலவர்களும் வினவிய சிக்கல்கள் எல்லாம் நீங்கும் வகை ஆராய்ந்தார் தொல்காப்பியர். சில இலக்கணங்கள் பல வியல்களில் வந்திருந்தாலும் மயக்கம் தோன்றாதபடி தாம் வகுத்த பகுப்பு முறைகளை மேற்கோள்கள்;

சான்றுகள் தந்து தெளிவித்தார். எழுத்துமுறை-நூலை எழுதிய அமைப்பு முறை, காட்டி-எடுத்துக்காட்டுக்கள் தந்து, தெரிந்து-சிக்கல்களை எப்படி விளக்குவது என்று தொல்காப்பியர் ஆராய்ந்து அறிந்து, தெரிந்து அதற்கேற்ப எழுத்துமுறை காட்டி என இயைக்க,

உ) ''மல்குநீர் வரைப்பின் ஐந்திரம் நிறைந்த
தொல்காப் பியனெனத் தன்பெயர் தோற்றிப்
பல்புகழ் நிறுத்த படிமை யோனே''

என்பதுவரை விளக்கம். தொல்காப்பியன் என்பது இயற்பெயர். போக்கறு பனுவலாகிய இந்தநூல் எழுதிய பின், ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியன் எனத் தன் பெயரை உலகம் அறியச் சிறப்பாக வெளிப்படுத்தினான். பெருந்தேவனார் பாரதம் பாடிய பின் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் எனவும் பெருங்கடுங்கோ பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ எனவும் இளங்கடுங்கோ மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ எனவும் தம் இயற்பெயர்களைப் புலமைச் சிறப்புடைய பெயர்களாக வெளிப்படுத்திக் கொண்டதை ஒப்பு நோக்கவேண்டும்.

'தொல்காப்பியன் எனத் தன் பெயர்' என்பதனால் இயற் பெயர் தெளிவாயிற்று. இந்நூல் யாத்து அரசவையில் அரங்கேற்றிய பின் தமிழுலகம் தொல்காப்பியனை எப்படிப் பாராட்டிற்று என்பார். 'ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியன்' எனச் சுட்டினார் பனம்பாரனார். தோற்றி — தோன்றச்செய்து, பிறரறியச் செய்து; பிறவினை. ''தோன்றா தோற்றித் துறைபல முடிப்பினும்'' என்றது காண்க.

ஐந்திரம்—ஐவகையாற்றல். நிறைந்த என்ற வினையால் ஐந்திரம் நூற்பெயரன்று என்பதும், ஆற்றல் நிறைவு என்பதும் பெறப்படும். நூலாயின் நான்மறை முற்றிய என்பது போல, ஐந்திரம் முற்றிய என்ற வினை வந்திருக்க வேண்டும். 'வேதம் நிறைந்த தமிழ்நாடு, என்ற பாரதி பாட்டில், 'நிறைந்த' என்பது மிகுந்த என்ற பொருளில் வருவதை எண்ணுக. நிறைவு—குறைவிலாத்தன்மை. ஐந்திரமாவது—ஐந்திணை இலக்கணம் கூறும் அறிவாற்றல். எழுத்திலக்கணம் சொல்லிலக்கணம் எல்லாம் கூறியிருப்பினும் பொருளிலக்கணமே வாழ்வுச் சிறப்புடையது; ஆதலின், அச்சிறப்பாற்றல் தொல்காப்பியரிடத்து மிகுந்திருக்கக் கண்டனர் அவையத்தார். அதனால் 'ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியன்' என்ற சிறப்படைக்கு உரியவர் ஆயினர்

தொல்காப்பியர். தமிழ்ப் பெரியார் உ. வே. சா. பலவகை இலக்கியங்களையும் இலக்கணங்களையும் தேடிக்கண்டு பதிப்பித்திருப்பினும் சங்கநூற் பதிப்பாற் சிறப்புப் பெறுவதையும், அடிகள் விபுலானந்தர் யாழ்நூலாற் சிறப்புப் பெறுவதையும், பண்டிதமணி கதிரேசனார் சுக்கிர நீதி மொழி பெயர்ப்பாற் சிறப்புப் பெறுவதையும் ஈண்டு நினைவுகொள்வோம். ஐந்திரம் நிறைந்த ஒரு வகைப் புகழ் ஈண்டுச் சொல்லப்பெற்றது. தொல்காப்பியனார் வாழ்க்கை வரலாறுகளை எழுதுவது பனம்பாரனார் பாயிரக் கருத்தன்று. பாயிரம் நூல் பற்றியதேயாகும்; எனினும் 'பல் புகழ் நிறுத்த படிமையோன்' என்ற இறுதியடி தொல்காப்பியர் வேறு வகையாலும் நன்மதிப்புடையவர் என்பதனைத் தொகுத்துக் காட்டும்.

படிமையோன் — பிறருக்கு எடுத்துக்காட்டான வாழ்க்கையோன். அத்தகு வாழ்க்கை தனக்கென வாழாப் பிறர்க்கென வாழும் ஒழுக்கத்தால் வருவது. படிமை—ஒழுக்கமுடைமை.

நடைமுடிபு: பொருளும் நாடி முந்துநூல் கண்டு முறைப்பட எண்ணிப் போக்கறு பனுவலாகத் தொகுத்தான் யாவன் எனின், பாண்டியன் அவையகத்து அதங்கோட்டாசானுக்கு ஆராய்ந்து முறைகாட்டி ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியன் எனத் தன் பெயரைச் சிறப்பாகத் தோன்றச் செய்து மல்குநீர் வரைப்பின் பல்புகழை நிலைநிறுத்திய சான்றோன் ஆவான்.

திறனுரைத் தொடர்ச்சி

வடவேங்கடம் தென்குமரி-வடக்கே வேங்கடம் தெற்கே குமரி என்பது பொருளாயினும் உண்மைக் குறிப்பு என்ன? வேங்கடத்தின் வடக்கு வரையும் (அஃதாவது வடபெண்ணைவரையும்) குமரி மலையில் தெற்குவரையும் உள்ளடங்கக் கொண்டது தமிழ் நிலப்பரப்பு என்பதாம். 'இவை அகப்பாட்டெல்லை' என்று இளம்பூரணர் தெளிவுபடுத்தியிருப்பது பொருந்தும். 'தடநீர்க்குமரி வடபெருங்கோட்டின்காறும்' என்பர் அடியார்க்கு நல்லார்.

போக்கறு பனுவல்—நூலின் பெயர், துகளறுபோதம் என்பது போல, தொல்காப்பியன் எனத் தன்பெயரை நூலுக்கு வைத்தான் என்ற கருத்துப் பொருந்தாது. 'ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியன்' எனத் தன்பெயர் தோற்றி' என முன்வருவதையும் 'பல் புகழ்நிறுத்த' எனப் பின்வருவதையும் சேர்த்துப்பார்க்க

வேண்டும். குற்றமற்ற பனுவல், குற்றம் அறுக்கும் பனுவல் என இருபொருளும் இயையும்.

புலந்தொகுத்தோன்—பரந்து பட்ட இலக்கணக் கூறுகளை இயல்களாக அடக்கிக் கூறினான். ''இது தொகுத்து யாக்கப் பட்டது; என்னை? உலகத்து நடக்கும் அகப் பொருட் செய்யுள் இலக்கணமெல்லாம் இவ்வறுபது சூத்திரத்துள்ளே தொகுத்தா னாதலின்'' என்று தொகுத்தல் என்பதற்கு விளக்கஞ் செய்வர் இறையனார் அகப்பொருள் உரையாசிரியர். இதனால் எங்கோ கிடந்த பல நூற்பாக்களைத் திரட்டினார் என்ற கருத்து வன்மையாக மறுக்கத்தகும்.

ஐந்திரம் நிறைந்த—ஐந்திணை இலக்கணம் சொல்லும் ஆற்றல் நிறைந்த என்பது பொருள். இப்பொருள் கூறல் இடர்ப்பாடுடையது, எதிர்ப்புக்கு உரியது எனினும் உள்ளவற்றுள் ஒத்தது காணல் என்ற உத்திப்படி ஊகிக்க வேண்டும். ஒருவரைப் பாராட்டுங்கால் செய்ததைச் சுட்டிப் பாராட்டவேண்டுமேயன்றிச் செய்ததைவிட்டுவிடுதல் பொருந்தாது. செய்ததைச் சுட்டியபின் பொருந்திய பிறவற்றையும் இணைத்துக்கொள்ளலாம். திருவள்ளுவர் கற்றநூல்கள் எவ்வளவோ இருக்கும்; எனினும் பாராட்டு திருக்குறட் படைப்புக்கே. ஆனந்தரங்கம்பிள்ளைக்குப் பாராட்டு தமிழ்நாட்குறிப்புக்கே. அழகப்பர் பல்புகழ் சான்றவர் எனினும் பாராட்டு முழுக்கொடைக்கே; கொடைவெளிப்பாடே ஏனைப் புகழ்களையும் வெளிச்செய்தன. எனவே 'ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியன்' என்பது அவர் எழுதிய நூல் தந்த புகழுடை. அவர்நூலே அவருக்கு வழிவழி உலகப் புகழ் நிறுத்தும் சான்று.

கடல் சூழ் உலகில் ஐந்திரம் என்னும் வடமொழி வியாகரணத்தை நன்கறிந்த தொல்காப்பியன் எனத் தன் பெயரை வெளிப்படுத்தினார் என்று பொருள் கொண்டால், இந்த வேற்று நூலறிவு அவருக்கு உலகப்புகழுக்குப் போதிய காரணம் ஆகுமா? அவர் நூலுள் இதுபற்றிய ஒரு குறிப்பாவது உண்டா? அப்படிப் புகழ்பெறுவதற்கு ஐந்திரத்துக்கு மாபாடியம் எழுதினாரா? ஐந்திரம் என்ற சொல்லொப்புமை கொண்டு வடமொழியோடு ஒட்டிய இடைக்காலச் சாயல் இது. இவ்வாறு மயங்கிய சொல்லொப்புமையால் இலக்கிய இலக்கணத்துறையிலும் சமயத் துறையிலும் பிறதுறையிலும் தமிழுக்கு விளைந்த களைகள் பலப்பல. ஐந்திரம் என்ற வடமொழியிலக்கண நூல் தொல்காப்பியர் காலத்து இருந்திருக்குமேல் அவர் அதனை நன்கு கற்றுப்

பார்த்திருக்கலாம். அது தவறில்லை: எந்நூலையும் கற்பது முறையே; எனினும் இந்தத் தொடருக்கு அது பொருந்துவதன்று; பாயிரத்துக்குள் வரவேண்டியதுமன்று.

இப்பாயிரத்தில் வரும் எண்ணிக்கை தொடர்பான ஓரமைப்பைச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புவன். ஒன்று இரண்டு மூன்று நான்கு ஐந்து பன்மை என்ற எண்ணிக்கை நாட்டம் பனம்பாரனார்க்கு இருந்தமை தெளிவாகின்றது. ஒன்று தமிழ் கூறு நல்லுலகம்; இரண்டு வழக்கும் செய்யுளும்; மூன்று எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும்; நான்கு நான்மறை; ஐந்து ஐந்திரம்; பன்மை பல்புகழ் நிறுத்த. இவ்வோட்டத்தைக் காணுங்கால், நான்மறைக்குப் பின் வரும் ஐந்திரம் என்பது எவ்வாறேனும் ஐந்து என்னும் எண்குறிப்பினதாக இருத்தல் வேண்டும். ஒருசாரார் உரை கூறுவதுபோல் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என்று ஐந்தினைக் கொள்ளலாம் எனினும் எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் என முப்பாகுபாடே அன்றிருந்த வழக்காதலானும், மெய்ப்பாடு விடுபட்டுப்போதலானும் அவ்வுரை பிற்காலச்சாயலது.

திருக்குறள் உரைகளையெல்லாம் கற்ற பெருக்கம் ஒருவனுக்கு இருந்தாலும் பரிமேலழகர் உரையை நன்கு கற்றவன் என்று வீறுபடப்பாராட்டுவது உண்டன்றோ? அதுபோல் எழுத்து, சொல், பொருள் என்ற முப்புலவறிவு இருந்தாலும் தொல்காப்பியர் தம் ஐந்திணையிலக்கண வன்மையைப் பொருளதிகாரத்து விரிவு பட வெளிப்படுத்தியுள்ளார். ஆதலின் 'ஐந்திரம் நிறைந்த' என்ற பெயர் வீறு பெற்றார் என்க. 'இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கின் காமக்கூட்டம்' என்ற தொல்காப்பியத்தொடர் ஒரு சான்றாகும். ஐந்திணை எனவே ஒருவாறு புறமும் அடங்கும். எழுத்தும் சொல்லுமே புலந்தொகுத் திருந்தால் தொல்காப்பியர் ஒல்காப்பெருமை எய்தியிருப்பாரா? எழுத்தும் சொல்லும் இல்லாது, பொருளொன்றுக்கே புலந்தொகுத் திருந்தால் அப்பெருமை பெற்றிருக்கமாட்டாரா? உறழ்ந்து பார்க்க.

ஐந்திறம் என வல்லினப்பாடம் இருந்திருக்க வேண்டும் என்பர் சிலர். அத்தகு பாடபேதம் இல்லை; எனினும் திரம் என்ற இடையினப் பாடத்துக்கே மிகுதல், ஆற்றல் என்ற பொருள் கொள்ளலாம்.

14—4—1986 இல் உலகத் தமிழ்ச் சங்கத் தொடக்க விழாவில் வெளியிடப் பெற்ற 'ஐந்திறம்' என்ற நூல் அண்மைக் காலத்துத்

தோன்றியது. தூய நற்றமிழில் நூற்பா யாப்பினது, பலதுறைக் கலைக்குறிப்புடையது, மயக்கநடை மிக்கது. பனம்பாரனார் பாயிரம்கூறும் ஐந்திரத்துக்கும் இப்புதுநூலுக்கும் எவ்வகையானும் தொடர்பில்லை.

'மயங்காமரபின் எழுத்துமுறை காட்டி' என்பதற்கு முன்னை நூல்களில் எழுத்திலக்கணம் சொல்லிலக்கணத்துள் மயங்கிக் கிடந்தது என இளம்பூரணரும், முத்தமிழ் மயங்கிக் கிடந்தது எனச் சிவஞான முனிவரும் விளக்குவர். தொல்காப்பியத்துக்கு முந்திய நூல் எதுவும் கிடைக்காத போது, இவ்வாறு பொருள் கொள்ளச் சான்று என்ன? எழுத்துமுறை—நூன்முறை என்று பொருந்த பொருள் செய்வர் அரசஞ்சண்முகனார். 'எழுத்து முறை' என்ற என் சிந்தனைக் கட்டுரையில் தொல்காப்பியர் நூல் எழுதிய முறைகளை ஆராய்ந்து எழுதியுள்ளேன். இப்பாயிரத்தில் வரும் போக்கறு பனுவல், நான் மறை, ஐந்திரம் என்ற பகுதிகள் மேலும் சிந்தனைக்கு உரியவை.

பாயிர முடிவுரை

இப்பாயிர முடிவுரையாக வரலாற்று நோக்கிலும் காப்பு நோக்கிலும் வளர்ச்சி நோக்கிலும் தமிழ், தமிழினம், தமிழகம் பற்றி எஞ்ஞான்றும் இன்றியமையாத அறிவுரையை எழுதுவேன். இஃது உரைக்குப்புறமென எண்ணுவது தவறு. உரைக்காப்பு, உரை வளர்ச்சி, உரைக்கல்வி எல்லாம் நிலைபெற வேண்டுமெனின் தமிழ் நிலைபெற்றாகவேண்டும்; தமிழ் நிலைபெறுதல் என்பது தமிழர் நிலைபேறாகும்; தமிழர் நிலைபேறு என்பது தமிழகம் நிலை பேறாகும்; தமிழகம் இடத்தாற்குன்றின், தமிழர் எண்ணிக்கை இயல்பாகக் குன்றும்; தமிழர் எண் குன்றின், குடியரசில் தமிழின் நிலை ஆற்றலற்றுக் குன்றும். இவ்வாறு நிலமும் மக்களும் மொழியும் குன்றின் எல்லாக்கலையும் தமிழில் குன்றும், மறையவும் அழியவும் செய்யும். உலகினை நிலைபெறுத்தலும் இறைவனின் ஒரு கடமையாகச் சுட்டப் படுமாயின், தமிழினை நிலத்தாலும் ஆளெண்ணாலும் நிலைபெறுத்தல் தமிழினத்தின் கடமையன்றோ?

தொல்லூழிக் காலத்துத் தமிழ் நாகரிகம் மொகெஞ்சொதரை ஆரப்பாகாறும் பரந்து கிடந்தது. பனம்பாரனார், தொல்காப்பிய னார் காலத்துத் தமிழுலகம் தெற்கே பன்னெடுங் காவதம் பஃறுளியாற்றொடு குமரிக்கோடாக நீண்டிருந்திருந்தது. பெருங் கடல் கோளுக்குப்பின் குமரிக்கோடு தாழத் தென்னெல்லை மாகடலாயிற்று. கிழக்கே பூம்புகார் மாமல்லபுரம் எல்லாம் கடல்

வாய் அமிழ்ந்தன. தென்குமரியும் பன்முறை அலைவாய்ப் பட்டுச் சுருங்கலாயிற்று. இயற்கைச் சீற்றத்தால் தமிழ்ப்பெருநிலம் எய்திய அழிவுகள் நிலநூலினர் தொகுத்துச் சான்றுபடக் காட்டுவர். நம் கண்காணக் கோடிக் கரையும் கரையலாயிற்று. பெருந்தமிழகம் பெருக்குறுக்கம்பட்டதற்குச் சினப்பெருங்கடல் பெருங்காரணம். இதனைப்பொறாத துறவி இளங்கோவடிகள், ''குமரிக் கோடும் கொடுங்கடல் கொள்ள'' என்று வைது பாடினர்; வைது பாடி நாட்டுப்பற்றையூட்டினர்.

கடல்கோள் போல மொழிக்கலப்புக்கோளும் தமிழ்ப்பெரு நிலத்தைக் குறுக்கியது என்ற வரலாற்றுண்மை பலர்க்குப் படவில்லை; எடுத்துச் சொன்னாலும் ஏறுவதில்லையே. சிலப்பதிகாரமும் பதிற்றுப்பத்தும் இன்னபிறவும் வழங்கிய சேரநாடும் ஆழ்வார்கள் பாசுரம் இசைத்த வேங்கடமலையும் தமிழிற் பிரிந்து பாரதத்தின் பிற மாநிலங்கள் ஆயின. அயல்நாடு கவரவில்லை என்ற ஓர் அமைதி நமக்குத் தோன்றினும், தமிழுக்கு இழப்பு என்பது வெளிப்படை. தங்கப் பொன்கட்டி மடிதவறிப் பாரத நிலத்துப்புதையுண்டாலும், உடையானுக்கு இழப்புத் தானே. வேங்கடமும் குமரியும் தெய்வத்தன்மையன, கேடில என்று இளம்பூரணர் முதலாயினோர் புகழ்ந்தாலும் தமிழர்க்கு என்னாயின?

பன்னெடுங்காலம் தமிழகமாக இருந்த சேரநாட்டுப்பகுதியும் வேங்கடப்பகுதியும் அயல்நிலமானது படையெடுப்பாலன்று, பண்பாடு மாற்றத்தாலன்று, ஆட்சி வேறுபாட்டாலன்று. ஒரேஒருகாரணம் அயலொலி அயலெழுத்துக் கலந்த அயல்மொழிக் கலப்பாகும். தமிழகத்தின் எல்லைப் பகுதிகளை விழிப்போடு தமிழாகக் காத்துக் கொள்ளத்தவறியதாலும். அயல் மொழிகள் எல்லார்தம் செவிவாய்களில் நிரம்பப் புகுந்தமையாலும், அம் மொழிகளைத் தொல்காப்பியம் முதலான இலக்கணங்கள் கூறியபடி தமிழ்வடிவாக்கிக் கொள்ளாது விட்டமையாலும். அயலொலி களோடு அயல்வரிவடிவங்களும் எழுத்து வழக்கில் இடம் பெற்றமையாலும் தமிழுக்கு உள்ள இடம் சுருங்கிற்று; அயலுக்கு இடம் பெருகிற்று; எனவே மொழியொலிக் கலப்பு தமிழுக்கு இடவிழப்பு; பிற மொழிகட்கு இடவிரிப்பு. இவ்வரலாற்று நிலையை இனியேனும் தமிழினத்தார் எண்ணி உள்ள தமிழ் நிலத்தை யாவது எம்மொழிக்கலப்பும் எவ்வொலிக் கலப்பும் எவ்வெழுத்துக் கலப்பும் புகவிடாது காத்துக் கொள்ள வேண்டாமா? கண்காண இழந்தும் அறிவுணர்வு வேண்டாமா?

கலப்பின்றித் தமிழைத் தமிழியற்கைப்படி காக்கும் துணிவும் அறிவும், அவ்வியற்கைப்படி காலத்துக்கேற்ற கலைதுறைகளை யெல்லாம் கொண்டு வந்து வளர்க்கும் உரமும் தரமும், தமிழைத் தன்னிறைவுடையதாக்கும் ஆள்வினையும் ஆசையும் ஒவ்வொரு தமிழச்சிக்கும் தமிழனுக்கும் பிறப்புக் கடமையாகும். இதுவரை உணராரும் இனியுணர்க.

ஒருபால் இவ்வாறு பல்லிழப்பு நேரினும் இந்திய மொழிகளுள் தமிழுக்குத் தனி முதன்மையுண்டு. உலகமொழி, உலகளாவியமொழி என்று ஒவ்வொரு பாரதனும் பாரதத்தமிழனும் சுட்டிக்காட்டத் தக்கஒருமொழி தமிழ்மொழியே. பலவெளிநாடுகளில் தமிழ்க்குடிகள் உள்ளன. சில நாடுகளில் தமிழ் ஆட்சி மொழிகளுள் ஒன்றாக இடம் பெற்றுள்ளது. ஐந்தாவது உலகத்தமிழ் மாநாடு நடத்திய ஓர் இந்தியமொழி தமிழே. இந்திய மொழிகளுள் முதற்கண் உலக மாநாடு கண்டதும் தமிழே. இந்தியாவில் பிற பல மாநிலங்களிலும் தமிழர் தமிழ்ப் பற்றோடு வாழ்கின்றனர். எந்த அயல்நாட்டில் இருந்தாலும், எந்த அயல் மாநிலத்தில் இருந்தாலும் தமிழர்க்கு வீட்டுமொழி தமிழே. மனையகத்துள் தமிழ்க்குடும்பத்தார் பேசுவது தமிழே. இன்னநடைமுறையால் கன்னித் தமிழுக்குத் தனித்த வாழ்வுண்டு. பலதொன்மொழிகளைப்போல அழிந்தொழிந்து சிதையாமல், நின்று வளர்ந்து பெருகும் சீரிளமைத் திறம் உண்டு. தமிழ்க்குலம் சுருங்காமல், தமிழினம் சுருங்காமல், தமிழ்சுருங்காமல், கலப்பு இனியும் பெருகாமல் தமிழ்த்தாயைக் காக்கும் குறிக்கோள் தமிழர்க்கு என்றும் வேண்டும். இன்றைய தமிழர் இக்குறிக்கோ ளுடையவர் என்பது கண்டு இவ்வுரை பாராட்டுகின்றது; எதிர் காலத்தமிழரையும் யாண்டிருந்தாலும் எந்நிலையில் இருந்தாலும் தமிழ்க்குறிக்கோளொடு பாரதத்தில் தழைத்து வாழுங்கள் என்று வழிகாட்டி வாழ்த்துகின்றான் இவ்வுரையாளன்.

தமிழர் குறிக்கோள் தவறார் கலப்பில்
தமிழே நிலைப்புத் தரும்.

சிறப்புப்பாயிரம் மாணிக்கவுரை முற்றும்.

தொல்காப்பியம்—எழுத்ததிகாரம்

முதலாவது நூன்மரபு—மாணிக்கவுரை

இயல் முன்னுரை

நூலுக்கு மரபாக வழங்கிய குறியீடுகளைக் கூறுவது நூன்மரபாகும். இவ்வியலில் எழுத்திலக்கணத்துக்கு உரிய எழுத்து, உயிர், குறில், நெடில். மெய், வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம் முதலான பல குறியீடுகள் கூறப்படும். சுருக்கம், விளக்கம், எடுத்தாட்சி இவை குறியீட்டின் பயன். அறிவியல் கலையியல் எனப்பட்ட எல்லாத்துறைகட்கும் குறியீடுகள் உள.

எழுத்ததிகாரத்தின் முதலியலான நூன்மரபில் எழுதுக்குறியீடு களைச் சொல்வதுபோலச் சொல்லதிகாரத்தின் முதலியலான கிளவியாக்கத்தில் உயர்திணை, அஃறிணை, பெயர்வினை இடைஉரி என்றின்ன சொல்லிலக்கணக் குறிகளையும், பொருளதி காரத்தின் முதலாவது அகத்திணையியலில் பெருந்திணை, ஐந்திணை, கைக்கிளை, முதல் கரு உரி என்றினைய பொருளிலக்கணக் குறிகளையும் சொல்லுவர் ஆசிரியர். பாயிரம் கூறுவது போல இது மயங்காமரபின் ஓர் எழுத்துமுறை.

நூல்—இலக்கணநூல்; ஈண்டு போக்கறு பனுவலான தொல்காப்பியத்தைக் குறிக்கும். முதலாவது இயலுக்கு எழுத்துமரபு என்று பெயர் இருக்கலாம். ஆனால் நூலின் தொடக்கவியல் என்று காட்டுவதற்கு நூன்மரபு என்ற பெயர் வைக்கப்பட்டது. முன்னுரையை நூன்முகம் என்று இன்றும் நாம் வழங்குகின்றோம்.

இயற்கருத்து

தமிழ்மொழி அகரமுதல் னகரம் வரை முப்பது எழுத்துக்கள் (ஒலிகள்) கொண்டது. குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஆய்தம் என்ற மூன்றும் எழுத்துப் போல்வன. இவை சார்பெழுத்தாம், புள்ளிபெறும். குற்றெழுத்து ஐந்து. ஒரு மாத்திரை இசைக்கும். நெட்டெழுத்து ஏழு. இரண்டுமாத்திரை இசைக்கும். ஓரெழுத்து மூன்று மாத்திரை ஒலிக்கும் தன்மை தமிழில் இல்லை. கூடுதலான மாத்திரை ஒலிக்கவேண்டின், வேண்டிய அளபுக்குரிய எழுத்துக் களைக் கூட்டி ஒலிக்க வேண்டும். இமைக்கும் காலமும் நொடிக்கும் காலமும் ஒரு மாத்திரைக் காலவளவாம்.

அகரமுதல் ஔகாரம் வரை பன்னிரண்டும் உயிர் என்ற குறியும், ககரமுதல் னகரம் வரை பதினெட்டும் மெய் என்ற குறியும் பெறும். மெய்க்கும் மூன்று சார்பெழுத்துக்கும் மாத்திரை அரை. மகரமெய் கால் மாத்திரை ஒலிக்கும் இடனுண்டு.

கால் மாத்திரை பெறும் மகரமெய்க்குப் புள்ளி வடிவு உள்ளாக இருக்கும். (ம) பொதுவாக மெய்யெழுத்துக்கள் தனிநிலையில் புள்ளிவடிவுகள் பெறும். உயிரெழுத்துக்களில் எகரத்துக்கும் ஒகரத்துக்கும் புள்ளிவடிவு உண்டு. (எ் ஒ்)மெய்யும் உயிரும் சேர்ந்து உயிர் மெய்யாகுங்கால் வரிவடிவு மாற்றங்கள் ஏற்படும். க், ச், த் எனவரும் மெய்யெழுத்தின் மேல் இருக்கும் புள்ளியை மட்டும் எடுத்துவிட்டால் க, ச, த, என்று அகரத்தொடு கூடிய உயிர்மெய் யாகிவிடும். ஏனை உயிர்மெய்கள் கா, கி. கீ, கு, கூ. கெ, கே, கை, கொ, கோ, கௌ என்றவாறு பல வடிவுத்திரிபுகள் எய்தும். உயிர்மெய் என்பது குறியீடாக இருந்தாலும் முதலில் மெய்யொலி யும் பின் உயிரொலியும் தோன்றும்.

மெய் வல்லெழுத்து ஆறு. மெல்லெழுத்து ஆறு. இடையெழுத்து ஆறு என்று மூவினமாம். இவை தம்முள் தொடருவது மெய்ம்மயக்கம் (கலப்பு, இயைபு) எனப்படும். அப்பா, அண்ணா, அல்லா, எனத் தன்மெய்க்குப்பின் தன்மெய்யே வருதலுண்டு. ஆட்சி, ஆண்டு, ஆய்வு என ஒருமெய்க்குப்பின் வேற்றுமெய் வருதலுமுண்டு. இவை ஓரொற்றுடனிலை எனப்படும். பதினெட்டு மெய்களில் ர, ழ, நீங்கிய பதினாறு மெய்கள் தம்முன்தாம் வரும். ர, ழ. இரண்டின் முன் சார்பு, வாழ்வு எனப் பிற எழுத்துக்களே வரும்.

குற்றெழுத்து ஐந்தில் அ, இ, உ என்ற மூன்றும் சுட்டுக் குறியும், நெட்டெழுத்து ஏழில் ஆ, ஏ, ஓ என்ற மூன்றும் வினாக்குறியும் பெறும்.

உயிரெழுத்துக்களும் மெய்யெழுத்துக்களும் மேலே சொல்லிய மாத்திரையளவுகளைக் கடந்து, இசைத்தமிழில் இசைத்தல் உண்டு என்று யாழ்மறை கூறும்.

கருத்து விளக்கம்

எழுத்து என்பது தமிழில் பொருட்சுட்டுடைய மொழி யொலியைக் குறிக்கும்; வரிவடிவையும் குறிக்கும். நூன்மரபு முதற்கண் ஒலிகளையும் ஒலிக்குரிய அளபுகளையும் கூறிய பின், சிலவற்றிற்கு வரிவடிவும் கூறும். இலக்கணத் தெளிவுக்கு வேண்டப்படும் வரிவடிவுகளை மட்டும் தொல்காப்பியம் நூன்மரபிற் சொல்லும்.

மயக்கம்—ஒரு மெய்யெழுத்தோடு ஒரு மெய்யெழுத்துத் தொடரும் நிலை, சேர்ந்தியையும் தன்மை. நாம் இன்று கூறும் கலக்கம், குழப்பம் என்ற பொருளில்லை. மெய்ம்மயக்கம் என்பது தமிழுக்கு உயிரனைய அமைப்புக்கூறு. இன்னமெய்க்குப்பின் இன்னமெய்தான் வரலாம் என்ற மொழியியல்பை இதனால் உணரலாம். மொழி நிலைபேற்றுக்கும் மொழிக்காப்புக்கும் சொல்லாக்கத்திற்கும் சொல்லொழுங்குக்கும் இவ் விலக்கணம் வரம்பானது. இது செயற்கையாகப் புகுத்தும் புறவிதியன்று. மக்கள் வாய்வழக்கிலிருந்து தோன்றும் இயல்பு நெறி. மொழிக்கு மொழி இம்மயக்கம் வேறுபடுமாதலின், தமிழ்மொழியின் அமைப்பை நன்கு அறிந்து வழாது பேசவும் எழுதவும்வேண்டும். எல்லா இலக்கணங்களும் இதனையொட்டி நடத்தலின், நூன்மரபு மெய்ம்மயக்கம் பற்றி ஒன்பது நூற்பாக்களில் விரித்துக் கூறுகின்றது.

ஒலி, எண்ணிக்கை, வகை, அளபு, வடிவு, மயக்கம் என்ற எழுத்தின் அறுகூறுகள் நூன்மரபில் மொழியப்பட்டன. மேலும் இந்நூன்மரபு தனியெழுத்துக்குத் தனித்தநிலையில் அதன் தன்மைகளை நுவலும். வரிவடிவுபற்றிய செய்தி நூன்மரபளவில் நின்றுவிடும். புணர்ச்சியிலக்கணம் அனைத்தும் ஒலிநிலையில் வைத்து விதிக்கப்படுவன என்பதனை மறவாது நினைத்துக் கொள்க. ஆதலின் எழுத்து என்பது ஒலிநிலையைக் குறிக்கும் எனவும் எழுத்ததிகாரம் என்பது ஒலிநிலையடிப்படையில் ஒலி,

பிறப்பு, ஒலியிடைப்புணர்ச்சி முதலான இலக்கணவிதிகளைச் சுட்டும் அதிகாரம் எனவும் அறிக.

முப்பது தனியொலிக்கும் முப்பது தனிவரிவடிவங்கள் தமிழில் உண்டு; அஃதாவது ஒவ்வோர் ஒலியும் தனக்கென ஒருவரிவடிவு உடையது. இவ்வுடைமை செம்மையான தமிழ் வரலாற்றுக்கு எடுத்துக்காட்டு. இங்ஙனம் ஒற்றுமையிருத்தலின் எழுத்து என்ற ஒரு குறியீடே இரண்டினையும் குறிக்கப்பயன்பட்டது; எனினும் இக்கால வளர்ச்சியில் மேலும் தெளிவு கருதி ஒலியெழுத்தை ஒலியன் எனவும் வரியெழுத்தை வடிவன் எனவும் புதிய குறியீடுகள் அமைத்துக் கொள்வோம். ஒலியனை 'எழுத்தொலி' என்பர் நன்னூலார்.

தமிழுக்கு எழுத்து முப்பது

(க) எழுத்தெனப் படுப
அகரமுதல் னகர விறுவாய்
முப்பஃ தென்ப
சார்ந்துவரன் மரபின் மூன்றலங் கடையே

இந்நூற்பா எழுத்து என்ற முதற்குறியீடும் முப்பது என்ற எண் வரம்பும் கூறும்.

அகலவுரை

தமிழ்மொழிக்கு அடிப்படை முதலெழுத்து என்று வழிவழிச் சொல்லப்படுபவை முப்பது. இவை அகரம் தொடங்கி னகரவிறுதி யாகும். சார்பெழுத்து என்று அடுத்த நூற்பாவில் கூறப்படும் மூன்றும் இவற்றொடு சேரா. முதலெழுத்தாகா; முதலெழுத்து வரிசையில் எண்ணப்படா என்பது கருத்து. மூன்றலங்கடை-மூன்று அல்லாத இடத்து. அ ஆ இ ஈ உ ஊ எ ஏ ஐ ஒ ஓ ஔ; க் ங் ச் ஞ் ட் ண் த் ந் ப் ம் ய் ர் ல் வ் ழ் ள் ற் ன்—இவை இக்கால வடிவன்கள்.

திறனுரை

எழுத்து என்பது ஈண்டு ஒலியெழுத்தைச் சுட்டும். எல்லா மொழிக்கும் ஒலி மூலம் ஆதலானும், இஃது எழுத்ததிகாரம் ஆதலானும் முதல்நூற்பா எழுத்து எனத் தொடங்குகின்றது. மக்கள் வாயிலிருந்து வரும் ஓசையெல்லாம் எழுத்தெனப்படுவ

தில்லை. பொருண்மையாற்றலுடைய ஒலியே எழுத்து எனப்படும். இத்தனிச் சிறப்பினைச் சுட்டுதற்கே 'எழுத்து எனப்படுப' என்று நடை செய்தார் ஆசிரியர். தமிழ்மொழியில் வழங்கும் பல்லாயிரக் கணக்கான சொற்களைக் கொண்டு கூட்டியலசிப் பார்ப்பின், அவையெல்லாம் முப்பது ஒலியனில் அடங்கி நிற்கும் என்பது தமிழ் நூலோர் கண்ட அறிவியல் முடிபு. இவ்வரம்பு தொல்காப்பியர்க்குப் பன்னெடுங்காலத்திற்கு முன்பே ஏற்பட்டு வழிவழி வந்தது என்ற பேருண்மையை 'முப்பஃது என்ப' என்ற தொடரால் அறியலாம்.

எழுத்து என்பதன் இலக்கணம் யாது? பொருண்மைச் சுட்டு மட்டும் உடையதன்று; அதனோடு தனக்கென்ற பொருட்குறிப் பாற்றலும், பொருள் வேறுபடுக்கும் முரணாற்றலும் உடையது. முப்பது எழுத்துக்களும் இவ்விலக்கணப்படி ஒன்றனையொன்று வேறுபடுத்தும் ஆற்றலுடையவை; தம் பொருளாற்றலை நிலை நிறுத்துபவை. அவன், அவள், அவர் என்ற மூன்று சொற்களும் எதனால் பொருள்வேறும் பால்வேறும் படுகின்றன? ஈற்றிலுள்ள னகரம் ளகரம் ரகரம் என்ற வேறுபட்ட ஒலி வரவே காரணம். வால், வாள், வாழ் இவை ஈற்றில் வரும் லகரம் ளகரம் ழகரம் இவற்றால் பொருள் வேறுபடுகின்றன. எனவே இவை ஒலியன்கள். அடு, ஆடு, இடு, ஈடு; உடு, ஊடு; எடு, ஏடு; ஒடு, ஓடு இவையெல்லாம் பொருள் வேறுபடுதற்கு வேறுவேறு உயிரெழுத்துக்களே அடிப்படையாம். இங்ஙனம் பல்லாயிரம் தமிழ்ச்சொற்களைப் பொருள்படவைத்து வேற்றுமைக்காரணம் பார்ப்பின், அவையெல்லாம் முப்பது எழுத்துக்களின் சேர்க்கை யாகவும் முப்பது எழுத்துக்களின் வேற்று நிலைத் தனியாற்றலாக வும் முடியக் காணலாம். உலகப் பொருட்களையெல்லாம் 110 மூலங்களாக வேதியியல் அடக்கி முடிப்பதை ஒப்புநோக்குக.

வேதியியல் பொருள் மூலத்திற்கும் தமிழ் ஒலி மூலத்திற்கும் ஒரு வேற்றுமையுண்டு. புதுப்பொருள் காணக்காண வேதியியல் மூலக்கூறுகளின் எண்ணிக்கை கூடிவரும். பண்பட்ட தமிழுக்கு முப்பது ஒலியன் என்பது முடிந்தவரம்பு. அயலொலியன் வந்து கூடுதற்குத் தமிழில் இடனில்லை, தமிழுக்கு இயற்கையில்லை என்பது இம்முதல் நூற்பா காட்டும்முடிந்தநிலை. அதனாலன்றோ குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரம் ஆய்தம் மூன்றும் தமிழொலிகளாக இருந்தாலும் முதலெழுத்தாக எண்ணப்படவில்லை. இதனை மூன்றலங்கடை எழுத்தெனப்படுவன முப்பஃது என்ற எதிர்மறை நடையால் வலியுறுத்தினார் ஆசிரியர். சார்பெழுத்தாம் தமிலொலிக்கே இது வரம்பாயின், அயலொலியும் அயலெழுத்தும்

தமிழ் வரம்புக்குள் நுழைதலோ நுழைத்தலோ சாலுமா? தொல் காப்பியத்துக்குப்பின் வந்த இலக்கண நூல்களும் இதால் காப்பியத் தடம் பதிந்தனவே. முப்பது என்ற எண் வரம்பும் எழுத்து வரம்பும் தமிழ் நன்செய்க்கு என்றும் மாறாதவை. தொல்காப்பியர் வரைந்த இம்மொழி வரம்பினைத் திருவள்ளுவரும் உடன்பட்டனர். முதற் குறள் 'அகர முதல' எனத் தொடங்குவதும் இறுதிக்குறள் 'கூடி முயங்கப் பெறின்' என னகர ஈறாக முடிவதும் காண்க.

எறும்புமுதல் யானை ஈறாக எனவும் ஒன்று முதல் நூறு ஈறாக எனவும் குமரி முதல் இமயம் வரை எனவும் நடைவழக்கு உண்டு. அதுபோல் அகரமுதல் னகரவிறுவாய் என்றார். பலர்க்கும் இயல்பாகத் தெரிந்த செய்தி என்பது இந்நடைக்கருத்து. எவ்வகை எழுவாயும் கூறாமல் 'என்ப' என்றதனால் முப்பது என்ற தொகை வழக்கு காலஞ்சுட்ட முடியாத் தொன்மைத்தாகும்.

சார்ந்து வரல் மரபின் மூன்று—தன் பிறப்புக்கும் வெளிப்பாட்டிற்கும் ஒரு முதலெழுத்தைச் சார்ந்து வரும் இயல்புடையன. இதனால் எழுத்தெனப்பட்ட முப்பதும் பிரிதொன்றினை ஒட்டிநில்லாது தாமே பிறந்து வெளிப்படும் தனித்தன்மையன என்பது தெளிவாம். தொல்காப்பியர் 'எழுத்து' என்று ஈண்டுக் கூறியதனைப் பின்னையோர் முதலெழுத்து என்று தெளிவுபடுத்துவர். அயல் நாட்டவனை நோக்கி உள் நாட்டவன் எனவும் அயல் மொழியை நோக்கித் தமிழ்மொழியைத் தாய்மொழி எனவும் சொல்வதை ஒப்பு நோக்குக. 'சார்ந்து வரல் மரபின்' என்ற அடையே இம் மூன்றும் முதலெழுத்தாகா என்பதற்குரிய ஏதுவைக்காட்டி நிற்கும்.

ஒரு வினா: ''எழுத்தெனப் படுப அகரமுதல் னகரவிறுவாய் முப்பஃதென்ப'' என்ற அளவில் முதல் நூற்பா அமைந் திருக்கலாமே; மூன்றும் அல்லாத விடத்து என்று விலக்கிச் சொல்லியதன் பயன் என்ன? இது பற்றி அடுத்த நூற்பா இருக்கும் போது, இவ் விலக்குச் சொல்ல வேண்டுமா? இது விலக்கிச் சொல்லும் குறிப்பன்று. முப்பத்து மூன்று என்று எண்ணாவிடினும் ஒக்க உடன் நினைக்கத் தக்கவை என்பது குறிப்பு. முப்பது பழங்கள் இக்கூடையில் உள்ளன, மூன்று பிஞ்சுகள் தவிர என்ற நடைபோன்றது முதல் நூற்பா நடை. ''மூன்று தலையிட்ட முப்பதிற் றெழுத்து'' என்று தொல்காப்பியப் புணரியல் இயைத்துமொழிதலை நினைக. இம்மூன்றுக்கும் தனிப்புணர்ச்சிகள் உண்மையின் ஒக்கக் கூறவேண்டிய கடப்பாடு இலக்கணிக்கு உண்டு. இவ்வாறு ஒரு நூற்பாவிற் கூறா

விட்டால், இம் மூன்றும் சார்பெனத் தோன்றாது தனி முதன்மை பெற்று விடுமன்றோ? இதனைத் தவிர்க்கவே 'மூன்றலங்கடை' என இறுதியிற் கூறினார். 'முப்பஃது என்ப சார்ந்து வரல் மரபின் மூன்றலங்கடையே' என்பதனால் முப்பது எழுத்துப்போல இம் மூன்றும் தொல்மரபுடையவை என்ற வரலாறு பெறப்படும்.

தமிழ்மொழிக்கு எழுத்து முப்பது என்ற ஒரு செய்தியைத் தருவது தொல்காப்பியத்தின் நோக்கமன்று. இவ்வாறு இவ் வரம்பைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகுக என்பது நூற்பாவின் பயன்.

யாமெய்யாக் கண்டவற்றுள் இல்லை எனைத்தொன்றும்
வாய்மையின் நல்ல பிற

என்று தாம் தெளிந்துணர்ந்ததை வெளிப்படுத்திக் கொள்வதா திருவள்ளுவரின் எண்ணம்? இல்லை, இல்லை. இத்தகு சிறப்புடைய வாய்மையொழுக்கத்தைப் பொய்யாது கடைப் பிடித்து வாழ்க என்று வழிகாட்டுவது திருக்குறளின் பயன். இந்நெறிப்பிடியைத் தொல்காப்பியத்துக்கும் திருக்குறட்கும் போற்றல் வேண்டும்.

சார்பெழுத்து மூன்று

(உ) அவைதாம்
குற்றிய லிகரம் குற்றிய லுகரம்
ஆய்த மென்ற
முப்பாற் புள்ளியு மெழுத்தோ ரன்ன.

இது முன்நூற்பாவிற் சுட்டிய சார்பு மூன்றினைக் கூறும்.

அகலவுரை

மேலைநூற்பாவில் சார்ந்து வரல் மரபுடைய மூன்று என்றாரல்லவா? அவை குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஆய்தம் என்று குறியன, இவை மூன்றும் புள்ளி பெறுவன, மேலை நூற்பாவிற் சொல்லிய எழுத்தை யொத்தன.

வழக்கு கேண்மியா, நாடு, எ. கு. (எஃகு)

திறனுரை

குறியீடு நேர்குறி, விளக்கக்குறி என இருவகை. முக்காலி, நாற்காலி, காற்றாடி என்ற சொற்கள் விளக்கக்குறிகள்;

இவற்றின் ஓவியங்கள் நேர்குறிகள், தனக்குத் தானேபெயர் நேர்குறி; தன்னியல்பைச்சுட்டும்பெயர் விளக்கக்குறி. இவ்வகையில் எழுத்து (முதலெழுத்து) முப்பதும் நேர்குறிகள். அ ஆ க் ங் என்பன பிறப்புப் பெயர். குற்றியலிகரம் மூன்றும் காரணப் பெயர்கள் அல்லது விளக்கப் பெயர்கள் என்பது வெளிப்படை. இவற்றுக்கு நேர்பெயர்கள் இல, சார்ந்து வருவனவாதலின். இது கருதியே, 'எழுத்தோரன்ன' என்று சார்பு கூறினார்.

குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரம் என்ற பெயர்கள் இகர வுகர எழுத்துக்களின் சாயலின என்பது தெளிவு. இகரமும் உகரமும் முதலெழுத்தாம், குற்றெழுத்தாம், அவை ஒருமாத்திரையுடையவை; குற்றிகரம் குற்றுகரம் எனவும் சொல்லப்படும். இவற்றை வேறுபடுத்தவே அரைமாத்திரையுடைய சார்பெழுத்துக்கள் குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரம் எனப் பெயர் எய்தின. தேய்ந்த காசு, கிழிந்த ஆடை, இடிந்த சுவர் போல என்க.

குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரம் போல ஆய்தமும் குறுமை யுடையதேனும் நேரடியாக ஒரு முதலெழுத்தின் சாயலன்று. சில வுயிரும் சில மெய்யும் கலந்த சார்புப்பிறப்பினது, தேய்வுத் தன்மையது. ஆய்தம் என்பதனை ''ஆய்தல் உள்ளதன் நுணுக்கம்'' என்ற உரியியலானும், ''நலிபுவண்ணம் ஆய்தம் பயிலும்'' என்ற செய்யுளியலானும் அறியலாம். ஆயுதங்கள் கூர்மைக்காகத் தீட்டித் தேய்க்கப் படுதலை வழக்கானும் உணர்க.

இம் மூன்றும் ஓரினம் ஆதலால் மாத்திரையளவு கூறும்போது 'அவ்வியல் நிலையும் ஏனை மூன்றே' என நூன் மரபிலும், பிறப்பிலும் கூறுங்காலை 'தேர்ந்து வெளிப்படுத்த ஏனை மூன்றும்' எனப் பிறப்பியலிலும் 'ஏனைமூன்று' என்ற தொகைக்குறி ஆளுவர். முப்பதினொடு ஒத்த ஏனை மூன்று என்பது இதன் கருத்து. இம் மூன்றும் சார்ந்துவரும் ஒலி நிலையில் மட்டும் ஓரினம் அல்ல; புள்ளிபெறும் வரிவடிவிலும் ஓரினப்படும் என்று உடன்தெரிவிக்கவே 'முப்பாற்புள்ளி' என்றார். எனவே ஒவ்வொன்றும் புள்ளி பெறும் என்பது தெளிவு.

''ஒற்றெழுத்தியற்றே குற்றிய லிகரம்'' என்பது செய்யுளியல். இதனால் குற்றியலிகரம் ஒற்றாகிய புள்ளி பெறும் என்பது போதரும். ''மெய்யீறெல்லாம் புள்ளியொடு நிலையில்'' ''குற்றிய லுகரமும் அற்றென மொழிப'' என்ற புணரியல் நூற்பாக் களால் குற்றியலுகரம் புள்ளி பெறும் என்பது வெளிப்படை. 'ஆய்தப்புள்ளி' என்றே மொழி மரபிலும் புள்ளி மயங்கியலிலும் குற்றியலுகரப் புணரியலிலும் கூறுவதால் புள்ளிபெறும் என்பது

தெளிவு. புள்ளி எய்தும் தன்மையாலும் இவை ஓரினம் என்பதனை வெளிப்படுத்தவே 'முப்பாற்புள்ளி' என்றார் ஆசிரியர். இவை புள்ளிபெறுங்கால் புள்ளி நிற்கும் நிலையில் சில வேறுபாடு உண்டு. குற்றியலிகரமும் குற்றியலுகரமும் உரிய இகர உகர வடிவின்மேல் ஒரு புள்ளி பெறும். மியா, நாடு என வரும்; முதலெழுத்து வடிவனே இவற்றின் வடிவன்; புள்ளி மேலே பெறுவது சார்பு காட்டுவதாம்.

ஆய்தம் சிலவுயிரும் சில மெய்யும் கலந்த சார்பாதலின், எந்த உயிர்வடிவன் மேலோ எந்த மெய்வடிவன் மேலோ புள்ளி பெறுதல் பொருந்தாது. அவ்வாறு பெற்றால் மெய்க்குரிய புள்ளியாகவோ சிலபோது எகர ஒகரங்கட்குரிய புள்ளியாகவோ மயக்கந் தரும். தனியுயிரும் ஆகாது தனிமெய்யும் ஆகாது என்ற இரண்டுங் கெட்டான் நிலையில் தடுவே ஒரு புள்ளி இடைப்பட்டு நிற்கும். எ.கு. அ.றிணை, வெ.கு எனவரும். குற்றியலிகரம் குற்றிய லுகரம் தத்தம் முதல் வடிவனைச் சார்ந்தன. ஆய்தத்துக்கு அன்ன சார்பின்மையால் ஒரு நடுப்புள்ளியே அதன் வடிவன் ஆயிற்று. 0 என்ற இன்மைக் குறிபோல ஆய்தம் (.) என்ற புள்ளியே கொண்டது எனவும், ஒரு புள்ளிதான் உடையது எனவும், அது நடுவில் நிற்பது எனவும்,

> குறியதன் முன்னர் ஆய்தப் புள்ளி
> உயிரொடு புணர்ந்த வல்லாறன் மிசைத்தே

என்ற மொழிமரபு நூற்பாவால் தெளியவேண்டும். ஆய்தப்புள்ளி என்பதனால் புள்ளியுருவே அதனுரு என்பதும், புள்ளி மிசைய என்னாமல், 'மிசைத்து' என்ற ஒருமைப் பயனிலையால் அப்புள்ளி ஒன்றுதான் என்பதும்,முன்னர் மிசைத்தே என்பதனால் நிற்குமிடம் இடை அல்லது நடுவு என்பதும் தெற்றென விளங்கும்.

இவ்விளக்கத்தால் இந்நூற்பாவின் நேருரை பின்வருமாறு: குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஆய்தம் என்ற மூன்றுவகையான புள்ளியொலிகளும் மேற்கூறிய எழுத்தோடு ஒப்பன.

குற்றெழுத்து

(௩) அவற்றுள்
அ இ உ
எ ஒ வென்னு மப்பா லைந்தும்
ஓரள பிசைக்குங் குற்றெழுத் தென்ப

இஃது ஒரு மாத்திரை பெறும் எழுத்துக்குறி கூறும்.

அகலவுரை

முதல் நூற்பாவில் எழுத்து முப்பது எனப்பட்டதல்லவா? அவற்றுள் அ இ உ எ ஒ என்ற அந்தப்பகுதி ஐந்தும் தனித்தனி ஒரு மாத்திரையளவு ஒலிக்கும். அதனால் குற்றெழுத்து என்ற குறிபெறும் என்று சொல்லுவர் நூலோர்.

திறனுரை

'அவற்றுள்' என்பது 'அகரமுதல் னகர விறுவாய் முப்பஃது' என்பதனைச் சுட்டும். மேலைநூற்பாவைக் குறிக்காது, அங்கு தொகைச்சொல் இல்லாமையின், 'ஓரளவு இசைக்கும் குற்றெழுத்து' என்பதில் குறில் என்று சொல்வதற்குக் காரணம் அமைந்துள்ளது. இது பெயரெச்சக் காரணநடை. பொய் சொல்லும் சின்னவன், படித்த மேதை என்பன வழக்கு.

ஐந்தும் ஒரு மாத்திரை இசைக்கும் என்றாலும் ஒவ்வொரு குற்றெழுத்தும் ஒரு மாத்திரை பெறும் என்பது நடையின் கருத்து. குடும்ப அட்டைக்காரர்க்கெல்லாம் பொங்கலுக்கு ஒரு கிலோ சீனி கூடுதலாக வழங்கப்படும் என்ற நடையை நாம் இன்றும் கூற வில்லையா?

அளபும் அளவும் வேறுவேறு பொருளன. அளபு—மாத்திரை, ஒலியின் காலக்கணக்கு. அளபெடையென வருமே யன்றி அளவெடையென வாராது. அளவு—தரம், கூறு. இது எண்ணளவு, நிறையளவு என வரும். குற்றெழுத்து ஒரு மாத்திரை யளவு, நெட்டெழுத்து இரு மாத்திரையளவு எனக் கூறலாம். கொள்ளளவு, அளவோடு பெறுக என்பன இன்றைய வழக்கு.

இசைத்தல்—பொருண்மைப்பட ஒழுங்குபட ஒலித்தல். இது மொழியொலியைக் குறிக்கும்.

நெட்டெழுத்து

(௪) ஆ ஈ ஊ
ஏ ஐ
ஓ ஔ வென்னு மப்பா லேழும்
ஈரள பிசைக்கும்நெட்டெழுத் தென்ப.

இஃது இரண்டு மாத்திரை பெறும் எழுத்துக்குறி கூறும்.

அகலவுரை

ஆ ஈ ஊ ஏ ஐ ஓ ஔ என்ற அப்பகுதி ஏழும் தனித்தனி இரண்டு மாத்திரை ஒலிக்கும். அங்ஙனம் இரு மாத்திரை காரணமாக நெட்டெழுத்து என்ற குறிபெறும் என்று சொல்லுவர் நூலோர்.

திறனுரை

மேலைச் சேவற்பட்டி கீழைச்சேவற்பட்டி என்றாற்போல் குற்றெழுத்து நெட்டெழுத்து என்பன ஒன்றையொன்று நோக்கின; என்றாலும் குற்றெழுத்து ஒரு மாத்திரை, மேலும் நீண்டு நெட் டெழுத்தாக மாறவில்லை. அ அ இரண்டு சேர்ந்து ஆ என்ற நெடிலாவதில்லை. இ இ இரண்டு சேர்ந்து ஈ என்ற நெடிலா வதில்லை. அ என்பதும் தனிப்பிறப்பு; ஆ என்பதும் தனிப்பிறப்பு. இ என்பதும் தனிப்பிறப்பு; ஈ என்பதும் தனிப்பிறப்பு. ஐ ஔ முதலான பிறவும் அன்ன. இதனாற்றான் குற்றெழுத்து நீண்டு நெட்டெழுத்து ஆகும் என்னாமல் 'ஈரளபிசைக்கும் நெட்டெழுத்து' என்றார். முதல் நூற்பாவில் வரையறுத்ததுபோல் எழுத்தெனப்படும் ஒவ்வொன்றும் பொருண்மையில் தனித்தன்மையும் முதன்மையும் உடையது. இவ்விலக்கணம் என்றும் நினைவு கொள்ளத் தக்கது.

ஐந்தும் குற்றெழுத்தென்றாலும் அளபொற்றுமையில் ஓரினமா மன்றிப் பொருள் வேற்றுமையிலும் பிறப்பிலும் தனித்தன்மைப் பெற்றியன. இம்மொழியுண்மையை நெட்டெழுத்துக்கும் மெய் யெழுத்துக்கும் வல்லின மெல்லின இடையினத்துக்கும் கொள்க. தாய் தந்தை கணவன் மனைவி மக்கள் உடன்பிறந்தார் என உறவொற்றுமையிருந்தாலும் வாயும் வயிறும் வேறு என்ற வழக்குண்டன்றோ.

ஒரு வினா : குற்றெழுத்து ஐந்தாக நெட்டெழுத்து ஏழு வரலாமா? உயிர் பன்னிரண்டாக மெய்பதினெட்டு வரலாமா?

நன்றாக வரலாம். குறிலிலிருந்து நெடில் பிறப்பதில்லை; உயிருக்கும் மெய்க்கும் ஒத்த தொடர்பில்லை. எல்லாம் பொருண்மை யாற்றலால் தனித்தனிப் பிறப்பினவை. ஐம் பொறிகளுள் மெய் ஒன்று, வாய் ஒன்று, மூக்கு இரண்டு, கண் இரண்டு, செவியிரண்டு இருக்கலாமா என்பது போன்ற வினா இது. இது பிறப்பின் இயற்கை. நெட்டெழுத்து ஈண்டு ஓர் ஒலியனைத்தான் குறிக்கும்;

வடிவனைக் குறிக்கவில்லை. அதனால் ஊ ஔ என்ற இடங்களில் ஒவ்வொன்றுக்கும் இரண்டு வடிவன்கள் வந்துள்ளனவே என்று மயங்க வேண்டா.

அளபெடை

(ரு) மூவள பிசைத்தல் ஓரெழுத் தின்றே
நீட்டம் வேண்டி னவ்வள புடைய
கூட்டி யெழூஉத லென்மனார் புலவர்

இஃது எழுத்து வரம்பினை உறுதிப்படுத்துவதோடு கூடுதலொலிக்கு வழிகூறும்.

அகலவுரை

தமிழ்மொழிக்கண் ஒரு மாத்திரையுடைய ஓர் ஒலியன் உண்டு; இரு மாத்திரையுடைய ஓர் ஒலியன் உண்டு. மூன்று மாத்திரையுடைய ஓர் ஒலியன் இல்லை. இரண்டு மாத்திரைக்கு மேலாக வேண்டினால் அந்த அளபுக்குரிய ஒலிகளைக் கூட்டி ஒலித்துக் கொள்க என்று வழி கூறுவர் இலக்கணப்புலவர்.

உடைய—உடைய ஒலிகளை: உடையனவற்றை: அன்சாரியை பெறாத குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர், செயப்படுபொருள். எழூஉதல்—ஒலியெழுப்புக, ஒலிக்க, வியங்கோள்வினை.

வழக்கு

அண்ணாஅ, தோழீஇ, ஆடூஉ, வேஎல், கோஒன் எனவும் புகாஅஅர், நம்பீஇஇ எனவும் வரும். 'நற்றாள் தொழாஅர்' (2) 'செறாஅ அய் வாழிய' (1200) என்பன திருக்குறள்.

திறனுரை

(அ) இந்நூற்பா தமிழின் அடிப்படை எழுத்துவரம்பை நினைவூட்டி உறுதிப்படுத்தும் பெருஞ் சிறப்பினது; ஒப்பியல் மொழியாய்வுக்கு உறுதுணையாவது. எழுத்தெனப்படுவது வெற்றொலியன்று; வெறும் வாயோசையன்று; பொருண்மை பொதிந்ததன்றே. ஓரளபிசைக்கும் குறிலுக்கும் ஈரளபிசைக்கும் நெடிலுக்கும் பொருண்மையுண்டு என்பதும் குறிலிலிருந்து நெட்டெழுத்து நீண்டு பிறக்கவில்லை என்பதும் ஒவ்வோர் எழுத்தும் தனக்கென்ற தன்மையும் வேறுபடுத்தும் ஆற்றலும் வாய்ந்தது என்பதும்

முன்னர்த் தெரியக் கண்டோம். இவ்விளக்கம் பின்வரும் பதினெட்டு மெய்யெழுத்துக்கும் ஒக்கும்.

காண்க : அலி அளி அழி;
ஆலி ஆளி ஆழி;
கலி களி கழி;
வலி வளி வழி;
நட நடி நடு;
கட கடி கடு;
பட்டு பாட்டு பிட்டு பூட்டு பொட்டு;
நான் நாம் நாண் நாய் நார் நால் நாள்.

(ஆ) இங்ஙனம் பல்லாயிரக்கணக்கான சொற்கள் ஒலியன் மாற்றங்களால் வேறுபடுகின்றன, பெருகுகின்றன, வளந்தருகின்றன. ஓர் ஒலியன் ஓரிடத்து மாறினாலும், பல ஒலியன்கள் முதனிலை இடைநிலை இறுதிநிலைகளில் மாறினாலும் பொருள் மாற்றத்தை அறிகின்றோம். இம்முறை உலகவொலியன்முறை. சில மொழிகளில் மூன்று மாத்திரையுடைய ஒலியனும் உண்டு. தமிழில் அத்தகு அமைப்பு இல்லை. ஈண்டு ஒலியனைப் பற்றிப் பேசும் போதெல்லாம் கண் பார்க்கும் வடிவன்களை உடன் எண்ணக்கூடாது. செவி கேட்கும் ஒலியளவையே கருதல் வேண்டும்.

(இ) அடு—குற்றெழுத்துத் தொடங்கியது;

ஆடு—நெட்டெழுத்துத் தொடங்கியது. ஆ என்ற நெடிலுக்குமேல் பொருள் தரும் மூவளவுடைய உயர்நெடில் தமிழில் இல்லை. மாத்திரை கூடுதலாக ஒலிப்பதை இந்நூற்பா தடுக்கவில்லை. அங்ஙனம் ஒலிக்கலாம் என்பதனையும் விதிக்கின்றது. ஆனால் அக்கூடுதலான ஒலிகட்குப் பொருளில்லை எனவும் பொருளில்லையெனவே எழுத்தாகா எனவும் தெளிவு செய்கின்றது. ஆஅடு, ஆஅஅடு என்று மூன்று மாத்திரையாகவும் நான்கு மாத்திரையாகவும் கூடுதலாக நீட்டினாலும் ஆடு என்ற பொருள் வேறுபடுதலுமில்லை, கூடுதலுமில்லை என்பது மொழியியல்.

(ஈ) 'ஓரெழுத்து இன்றே' என்பதன் கருத்து :

மூன்றளவு ஒலித்தல் ஓர் ஒலியன் இல்லை என்பதால் இரண்டு ஒலியன்களில் உண்டு என்று கருத்துக் கொள்ளல் தவறு. தமிழில் எவ்வகையாலும் அப்படிப்பட்ட ஒலியன் இல்லை என்பதுவே

முடிந்த முடிபு. இரு ஒலியன்களில் மூவளவு இசைக்கும் என்று கொண்டால், ஒலியனுக்கு இன்றியமையாத இலக்கணமான பொருண்மை கூடுதல் வேண்டுமன்றோ? ஆஅடு என்ற நீட்சியால் பொருண்மை வேறுபடாமையின் முப்பதுக்கு மேற்பட்ட எழுத்தே இல்லை என்பது தெளிவு. எனவே அளபெடை ஒலியன் அன்று.

(உ) 'நீட்டம் வேண்டின் அவ்வளபுடைய கூட்டி எழூஉதல், என்பதன் கருத்து: தேவைப்பட்டால் என்பதனால் இது மொழிக்கு அடிப்படையன்று என்பதும் கூட்டி ஒலித்துக் கொள்க என்பதனால் செயற்கை என்பதும் பெறலாம். தொழாஅர், போஒய், புலாஅல், தூஉய்மை. வாஅய்மை என்றவிடத்து ஒரு மாத்திரை கூட்டினாற்போதும். விடூஉம், பெறூஉம், வரூஉம், தரூஉம் என்றவிடத்து இருமாத்திரை கூட்ட வேண்டும். ஆதலின் 'அவ்வளபுடைய' என்று பன்மைப்பட மொழிந்தார். 'எழூஉதல்' என நூற்பாவிலே அகக்காட்டு அமைந்திருக்கும் நயம் காண்க.

(ஊ) இது அளபெடை என்ற குறிபெறும். செய்யுட்கும் பொது. நீட்டம் வேண்டின் என்று பொதும்படச் சொன்னமையால் மூன்று முதலாகப் பல மாத்திரையளவு ஒலிக்கும். ஒருவரைக் கூப்பிடும் விளிவழக்கில் நீண்டு பயின்று வரும் என்பதனை விளிமரபியலிற் காண்க.

(எ) அளபெடையைச் சொல்லுவதிலும் எழுதுவதிலும் இன்று நடைமுறைப்பிழை மலிந்து வருகின்றது. நூற்பாவின்படி கூடுதல் ஒலியைக் கூட்டிநீட்டிச் சொல்லவேண்டுமேயன்றிப் பிரித்துத் தனித்துச் சொல்லவும் கூடாது, எழுதவும் கூடாது.

> கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவன்
> நற்றாள் தொழாஅர் எனின்.
> கெடுப்பதூஉம் கெட்டார்க்குச் சார்வாய் மற்றாங்கே
> எடுப்பதூஉம் எல்லாம் மழை

ழா, தூ இவற்றை மேலும் ஒரு மாத்திரையளவு அப்படியே நீட்டிச் சொல்லுக; அர், உம் எனப் பிரித்துச் சொல்லற்க; பிரித்து எழுதற்க; அடுத்த வரிக்குக் கொண்டு செல்லற்க. இது கற்பிக்க வேண்டிய ஒலி நெறி.

மாத்திரை

(சு) கண்ணிமை நொடியென அவ்வே மாத்திரை
நுண்ணிதி னுணர்ந்தோர் கண்ட வாறே

இது மாத்திரை என்ற குறியீடும் அதற்கு விளக்கமும் கூறும்.

அகலவுரை

மாத்திரை என்பது குறியீடு. இது ஒலியளவுக்கு வரும். மாத்திரை யென்றால் என்ன? ஒவ்வொரு முறையும் இயல்பாகக் கண்திறந்து இமைப்பதற்கு எத்துணைக் காலம் இருக்கும், அத்துணையளவுடைய ஒலி ஒரு மாத்திரைக்கு ஒப்பாம். அது போலவே பெருவிரலை நடுவிரலோடு சேர்த்துக் கைவிரலை இயல்பாகச் சுண்டும் போது எந்தவளவு காலம் வேண்டும், அந்தவளவு ஒரு மாத்திரைக்குச் சமம். மாத்திரையைக் கண்ணாலும் செவியாலும் நுண்மையாக உணர்ந்த முத்தமிழ்ப் புலவர்கள் அளந்து கண்ட முறைகள் இவை. அவ்வே— அப்படிப்பட்ட ஈரளவாம். கண்டவாறு அவ்வே என முடிக்க. மாத்திரை இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை.

திறனுரை

அளபு என்பதன் மற்றொரு தமிழ்ப் பெயர் மாத்திரை. எம்மாத்திரம் என்பது வழக்கு. மா என்ற சொல் சிறிய அளவுக்கு ஒரு பெயராகும் என்பதனை மாகாணி ஒருமா இருமா என்ற வழக்கிற் காண்க. 'வழங்கியல் மா' எனத் தொல்காப்பியமும், 'மாநிறைவில்லதும் பன்னாட்காகும்' (184) எனப்புறநானூறும் மொழியும்.

கண்ணிமை இயற்கை, தொழிற்காலம்; நொடி செயற்கை, ஓசைக்காலம். இரண்டுமே கால வளவைக் குறிக்கும். இமைப் பொழுது நொடிப்பொழுது என்பது வழக்கு. எழுத்தின் மாத்திரை ஓசையும் காலமும் இணைந்ததாதலின், தொல்காப்பியம் இரு சான்று சொல்லும். இரண்டும் ஒரே நேரத்துச் செய்தற்குரியவை, ஈண்டுக்கூறும் இலக்கணம் ஒரு மாத்திரைக்கு உரியது. இமைத்தலை இமை எனவும் நொடித்தலை நொடி எனவும் முதனிலைத் தொழிற் பெயராகக் கூறினார், புகைத்தலைப் புகை என்றும் வெடித்தலை வெடி எனவும் கூறுமாப்போல. எளிதாகப் புரிந்து கொள்ளலாம் என்பது 'அவ்வே' என்ற சுட்டின் குறிப்பு. கண்ணிமையும் நொடியும் யார்க்கும் எளிமையல்லவா? 'மனத்துக்கண் மாசிலனாதல் அனைத்தறன்' என்பது திருக்குறள் நடைக்குறிப்பு.

மாத்திரையை நுண்ணிதின் உணர்ந்தோர்—கண்ணால் இமை யளவையும் செவியால் நொடியளவையும் கணித்தோர், இக் கருத்தினையே,

> கண்ணினும் செவியினும் திண்ணிதி னுணரும்
> உணர்வுடை மாந்தர்க் கல்லது தெரியின்
> நன்னயப் பொருள்கோள் எண்ணருங் குரைத்தே

என்று தொல்காப்பியர் மெய்ப்பாட்டியலிற் புலப்படுத்துவர்.

அளபு, மாத்திரை என்ற கிளவிகள் ஒரு பொருளனவாயினும் தொடராட்சியில் வேறுபாடு உண்டு. அளபெடை என்போம், மாத்திரையெடை என்னோம்; மாத்திரையளவு என்போம், அளபளவு என்னோம். அளபிறந்து உயிர்த்தல் என்போம், மாத்திரையிறந்து உயிர்த்தல் என்னோம். இவ்வேற்றுமைக்குக் காரணம் அளபு என்பது மாத்திரையிலும் விரிந்த தன்மையுடையது.

உயிர்க்குறி

(எ) ஔகார விறுவாய்ப்
புன்னீ ரெழுத்தும் உயிரென மொழிப.

இது முப்பது எழுத்துக்களுள் உயிரெழுத்துக் குறி கூறும்.

அகலவுரை

முதல் நூற்பாவில் எழுத்தெனப் படுவன அகரமுதல் என்று சொல்லியிருப்பதனால், இந்நூற்பாவில் ஔகார இறுதி என்றார். எனவே அகர முதலாக ஔகாரம் வரை பன்னிரண்டு ஒலியனும் உயிர் என்ற குறியீடு கொள்ளும் என்று சொல்லுவர் நூலோர்.

வழக்கு

அ ஆ இ ஈ உ ஊ எ ஏ ஐ ஒ ஓ ஔ எனப் பன்னிரண்டாம்.

திறனுரை

மேலே ஐந்தும் குற்றெழுத்தாம், ஏழும் நெட்டெழுத்தாம் என்று உட்குறியீடு சுட்டினவர் இந்நூற்பாவில் அவ்விரு பகுதிக்கும் உயிர் என்ற பொதுக்குறி காட்டுவர்.

உயிர் என்ற பெயர்க்காரணம் யாது? ஒலிப்பான், ஒலிப்படு வான், ஒலிப்பிடம், ஒலிப்புமுறை என்ற நான்குஞ் சேர்வதால் ஒலியன் பிறக்கும். இந்நான்கும் ஒலியன் பிறப்புக்கு வேண்டும். ''உற்றவன் தீர்ப்பான் மருந்து உழைச் செல்வான் என்று அப்பால் நாற்கூற்றே மருந்து'' என்ற குறளை ஒப்பு நோக்குக. உள்ளிருந்து

வருங்காற்று வரும்வழியில் நா அண்ணம்பல் இதழ் மூக்கு முதலான படுவுறுப்புக்களைத் தொடுதலும் உறுதலுமின்றித் தன்னளவில் ஒலிக்கும்போது உயிர் பிறக்கும். மெய்யுறுப்புத் தீண்டலின்றி உயிர்ப்பளவில் பிறத்தலின் உயிர் என்பது காரணப்பெயர். உயிர்— ஒருவகைக் காற்று. 'காற்றடைத்த பையடா' என்ப.

''பன்னீ ருயிரும் தந்நிலை திரியா
மிடற்றுப் பிறந்த வளியின் இசைக்கும்''

என்ற பிறப்பியல் நூற்பா உயிர்கள் மெய்தீண்டித் திரியாது மிடற்றி லிருந்து வரும் காற்றியக்கத்தாற் பிறக்கும் ஒலியன்கள் என்பதனை வெளிப்படுத்தும்.

மெய்க்குறி

(அ) னகார விறுவாய்ப்
பதினெண் ணெழுத்தும் மெய்யென மொழிப.

இது முப்பது எழுத்துக்களுள் மெய்யெழுத்துக் குறி கூறும்.

அகலவுரை

ககரமுதல் னகரம் வரை யுள்ள பதினெட்டு ஒலியன்களும் மெய் என்ற குறியீடு பெறும் என்று மொழிவர் நூலோர்.

வழக்கு

க் ங் ச் ஞ் ட் ண் த் ந் ப் ம் ய் ர் ல் வ் ழ் ள் ற் ன் எனப் பதினெட்டாம்.

திறனுரை

முப்பது எழுத்துக்கள் இவையெனத் தொன்றுதொட்டு எல்லாரும் அறியப்பட்ட உலக வழக்காதலின், 'அகரமுதல் னகர விறுவாய்' எனவும் 'ஔகாரவிறுவாய்' எனவும் 'னகாரவிறுவாய்' எனவும் வாளா கூறினார். ஒன்று முதல் நூறுவரை, ஒன்று முதல் பத்துவரை என்று கூறும் வழக்கினை நினைக.

முந்துநூல் எதனையும், முந்துநூலோர் எவரையும் தொல் காப்பியம் பெயர் சுட்டவில்லை. என்ப, மொழிப, என்மனார் புலவர், என்மனார் புலமையோரே, கடிநிலையின்றே ஆசிரியற்க என்ற

நடைபடத் தொல்காப்பியத்துப் பன்னூறு இடங்களில் வரும். இவ் விலக்கணங்கள் தொன்றுதொட்டுவரும் அடிப்பட்ட இருவகை வழக்கு மரபுகள் என்று காட்டுவதே இந்நடையின் கருத்து. அதனாலன்றோ எழுவாய் பொதுவாகவுள்ளது; மேலும் பல நூற்பாக்கள் மொழிப, என்ப என்றளவில் எழுவாயின்றியும் உள.

முதல்நூற்பா கூறும் முப்பது எழுத்துக்கள் உயிர் எனவும் மெய் எனவும் இரு பகுதிப்படும் என்று அறிவதோடு, மூன்றாவது பகுதி ஒன்று இல்லை எனவும் தெளிகின்றோம்.

மெய் என்பதன் பெயர்க்காரணம் யாது? உள்ளிருந்து வருங் காற்று நா அண்ணம் பல் இதழ் மூக்கு முதலான உறுப்புக்களின் தசைப்பகுதியோடு தசைப்பகுதி தொட ஒலி பிறத்தலின் மெய் எனப்படும். அதனாற்றான் ஒற்று என்ற குறியும் மெய்க்கு உண்டு.

குற்றெழுத்து, நெட்டெழுத்து, உயிரெழுத்து, மெய்யெழுத்து, வல்லெழுத்து, மெல்லெழுத்து, இடையெழுத்து என்பவை இன முழுவதையும் குறிக்கும் தொகுதிக் குறியீடுகளாகவும் வரும். அ என்ற குற்றெழுத்து, ஆ என்ற நெட்டெழுத்து, ய என்ற இடை யெழுத்து என்றாற்போல அவற்றுள் ஒன்றைச்சுட்டும் பகுதிக் குறியீடுகளாகவும் ஆளப்படும்.

உயிரின் நிலை

(கூ) மெய்யோ டியையினும் உயிரியல் திரியா

இது மெய்யோடு சேர்ந்து ஒலிக்கும்போது உயிரின் நிலை கூறும்.

அகலவுரை

முதலெழுத்து உயிர் என மெய் என இருவகைப்படும் என்று மேலே கூறினார். அவை தம்முட் சேர்ந்து வரும்; மெய்ம்மேல் உயிர் ஏறிவரும். தடைப்பட்டுப் பிறக்கும் மெய்யொலியனொடு சேர்ந்திருந்தாலும் உயிர் தன்னியல்பின்படி உறுப்புத் தொடாது காற்றளவில் ஒலிக்கும். இத்தன்மையிலிருந்தும் மாறுபாடில்லை. இதனால் நாம் அறிவது என்ன? உயிர் மெய் என்ற கூட்டுறவில் உயிரோ மெய்யோ தன் பிறப்பின் முறையையும் தன்பெயர்க் காரணத்தையும் இழப்பதில்லை.

உயிரியல்-உயிரானது மெய்யொடுபடாது பிறக்கும் வளிநிலை.

திறனுரை

சொல்லாகுங்கால் உயிரும் மெய்யுமாகிய முப்பது எழுத்துக்களின் நிலை என்ன? இவை தனித்தனியே நிற்பதில்லை. உயிர்மெய்யாக இணைந்தே வரும்.

உயிர் மொழிக்கு முதலில் மட்டும் தனித்து நிற்கும். அவ்வளவே.

காண்க : அன்பு, ஆண், இசை.

முதலல்லாத இடை இறுதியெல்லாம் மெய்யொடு கூடித்தான் நிற்கவேண்டும்.

காண்க : அறம், அடவி, அறுவடை.

மொழி முதலான சொற்களிலுங்கூட மெய்க்குப்பின்னேதான் உயிர் வரும்.

காண்க : கசடு, காசு, குறிப்பு, கூட்டுறவு.

சொற்களில் இவ்வாறு மெய்களோடு கூடி வருவதே உயிர்களின் வெளிப்பாடு. ஆதலின் 'மெய்யோடு இயையினும்' என்று உயிர் மேல் வைத்து நூற்பித்தார் ஆசிரியர்.

மெய்க்கோ எல்லாவிடத்தும் உயிரோடு சேர்ந்துதான் வெளிப்படும் என்ற நிலையில்லை. மொழி முதலில் மட்டும் வெளிப்பாட்டிற்கு மெய்கள் உயிர்களோடு கூடி உயிர் மெய்களாக நிற்கும். காண்க : படு, பாடு, பிடி, பீடு. இதனை, ''உயிர் மெய்யல்லன மொழி முதலாகா'' என்ற நூற்பா தெளிக்கும். ஏனைப் பின்னிடங்களில் எல்லாம் மெய் உயிரோடு கலந்தும் வரும், தனித்தும் வரும். காண்க : தொல்காப்பியன், வள்ளுவர், பச்சையப்பர். ஆதலின் மெய் உயிரோடு இயைந்து வருதல் பெரிதில்லை. மெய்யோடு உயிர் இயைந்து வருதலே பெரிது என்ற வேறுபாடு இந்நூற்பாவால் விளங்கும்.

புலாலுண்ணா ஒருவர் புலாலுண் ஒருவரைக் காதலித்துக் கூடினாலும், உண்ணாத தந்நிலையிலிருந்து மாறார் என்ற உவமையை இந்நூற்பாவிற்கு ஏற்றித் தெளிக.

மெய்க்கு மாத்திரை

(கக) மெய்யி னளபே அரையென மொழிப.

இது மெய்க்கு மாத்திரையளவு கூறும்.

அகலவுரை

முப்பது எழுத்துள் ஒரு வகையான உயிருக்கு மேலே மாத்திரை கூறப்பட்டது. இன்னொரு வகையான மெய்க்கு மாத்திரை அரையாகும் என்று மொழிவர் நூலோர். ஒவ்வொரு மெய்யும் அரை மாத்திரை பெறும் என்பது கருத்து.

திறனுரை

உயிர் வகையில் மாத்திரை காரணமாகக் குற்றெழுத்து நெட்டெழுத்தென இரு பகுதியுண்டு. வல்லினம் மெல்லினம் இடையினம் என்று மெய் பிரிவு பட்டாலும் மாத்திரை காரணமாக வேற்றுமையின்மை தெளியலாம். மனிதன் ஆறறிவுடையன் என்றால், ஒவ்வொருவனும் ஆறறிவுடையான் என்று நடைப் பொருள்படுமன்றோ. அது போல் மெய்ம்மாத்திரை அரை என்பது ஒவ்வொரு மெய்யும் அரை மாத்திரை எனப் பொருள்படும்.

தூய்மை, இன்பம், தமிழ் என் உயிர்மெய்யாக இருந்தாலும், ஒற்றாக இருந்தாலும் எந்நிலையிலும் மெய்க்கு அரை மாத்திரை உண்டு.

சார்புக்கு மாத்திரை

(கக) அவ்வியல் நிலையும் ஏனை மூன்றே.

இது சார்பெழுத்துக்கு மாத்திரை கூறும்.

அகலவுரை

முப்பது எழுத்துக்கு உயிர் வகையாகவும் மெய்வகையாகவும் மாத்திரை கூறினார். குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஆய்தம் என்ற முப்பது எழுத்துள் அடங்காத ஏனை மூன்றும் மெய் யெழுத்துப் போல அரை மாத்திரை பெற்று நிற்கும்.

வழக்கு : கேண்மியா, பாடு, எ. கு.

திறனுரை

மெய்யும் ஏனை மூன்றும் அரையளவு பெறும் என்று ஒரே நூற்பாவாகக் கூறியிருக்கலாமே எனின், மெய் உயிரோடு ஒத்த முதலெழுத்தாதலின் தனியே முன்பாகக் கூறினார்.மெய் எழுத்தாம்

எனவும் ஏனை மூன்றும் 'எழுத்தோரன்ன' எனவும் சொல்லிய வேற்றுமையை யுணர்க.

ஆன் ஈன் என்பனபோல ஏன் என்பதுவும் இடம் பற்றிய அடிச் சொல். இது எஞ்சியதைக் குறிக்கும். ஏனை, ஏனைய, ஏனது, ஏனவை, ஏனோர் என்றெல்லாம் வருதல் காண்க.

மகரக்குறுக்கமும் வடிவும்

(கஉ) அரையளபு குறுகல் மகர முடைத்தே
இசையிடன் அருகுந் தெரியுங் காலை
உட்பெறு புள்ளி யுருவா கும்மே.

இது மெய்யெழுத்துள் ஒன்றற்கு மாத்திரைக் குறைவும் அதற்குரிய வரிவடிவும் கூறும்.

அகலவுரை

மெய்யெழுத்துக்கு மாத்திரை அரையென்று முன்பு கற்றோம். அந்த அரைமாத்திரை பாதியளவாகக் குறுகுதல்—அதாவது கால் மாத்திரையாகக் குறைதல் மகரமெய்க்கு மட்டும் உண்டு. ஆராய்ந்து பார்த்தால் இக்குறுக்கம் ஒலி நெருக்கடியில் அரிதாக வரும். அரை மாத்திரையாக இருக்கும் மகரமெய்க்கும் கால் மாத்திரையாக ஒலிக்கும் மகரக் குறுக்கத்திற்கும் வரிவடிவில் ஒரே ஒரு வேறுபாடுண்டு. இயல்பான மகரமெய்க்கு உரியவடிவின்மேல் ஒரு புள்ளி இருக்கும். குறுகிய மகரமெய்க்கோ உரியவடிவின் உள்ளே அப்புள்ளி இருக்கவேண்டும். எனவே புள்ளி மேலிருந்தால் குறுகாத இயல்புமகரம்; புள்ளி உள்ளேயிருந்தால் குறுகிய மகரம்.

வழக்கு : இயல்பான மகரம், அரை மாத்திரை, மேற்புள்ளி—ம்
மகரக்குறுக்கம், கால்மாத்திரை, உட்புள்ளி—ம

போன்ம—ஒருமொழியில் மகரக்குறுக்கம்; செய்யுள் வழக்கில் மட்டும் வரும்.

வரும வண்டி—இரு மொழிப்புணர்ச்சியில் மகரகுறுக்கம்; உலக வழக்கிலும் செய்யுள் வழக்கிலும் வரும்.

திறனுரை : மகரம் குறுகுமிடன் இரண்டு :

''செய்யு ளிறுதிப் போலி மொழிவயின்
னகார மகாரம் ஈரொற் றாகும்''

''னகாரை முன்னர் மகாரங் குறுகும்''

என மொழி மரபில் இருநூற்பாக்கள் உள.

இது போன்ம என்ற ஒரு சொல்லளவில் அதுவும் செய்யுளிற்றான் காணப்படும்.

''வகார மிசையும் மகாரங் குறுகும்''

என்பது புள்ளி மயங்கியலில் வரும் ஏனையிடம். இது வழக்கிற்கும் செய்யுட்கும் பொது. இருமொழிப்புணர்ச்சியில் நிலைமொழி மகரம் வருமொழி வகரத்தின்முன் மாத்திரை குறுகும்.

(காண்க : தரும வள்ளல், பறக்கும வண்டு, சொல்லும வாய்)

'இசையிடன் அருகும் தெரியுங்காலை' என்று நூன்மரபிற் சொல்லியதைத் தெரிவிக்கும் முகத்தான், மொழிமரபிலும் புள்ளி மயங்கியலிலும் உரிய இடங்களைச் சுட்டினார் தொல்காப்பியர். அதனாலன்றோ 'மயங்கா மரபின் எழுத்துமுறை காட்டி' என்று பாயிரம் தொல்காப்பிய நூனெறியைப் பாராட்டுகின்றது. இந்நெறி தானே தெளிவித்தல் எனப்படும்.

அரையளவு குறுகல் என்பது இருவகையில் ஒரு பொருளே கொள்ள இடனுண்டு. மெய்க்குக் கூறிய அரை மாத்திரையினின்று குறுகுதல் என்றும் உரை செய்யலாம். அதனோடு அரையளவாகக் குறுகுதல் என்றும் உரைசெய்யலாம். ஒரு கல்லில் இருமாங்காய் வீழ்த்தும் நடை இது. தமிழிலக்கணத்தில் ஒன்றன் குறுக்கமாவது செம்பாகம் குறைதலாம்.

'தெரியுங்காலை' என்பதனை 'உட்பெறு புள்ளி யுருவாகும்மே' என்பதனோடும் இயைத்து முடிக்கலாம். ஆராயுமிடத்து புள்ளி நிற்கும் இடவேற்றுமை யானும் மகரக்குறுக்கம் தெளிவாகும் என்பது கருத்து.

தமிழ் வடிவன்களுள் புள்ளிக்கு வேறுபாடு தெரிக்கும் சிறப்பாற்றல் உண்டு. ஆய்தத்தைச் சுட்டும்போது நடுவிலும், மகரக் குறுக்கத்திற்கு உள்ளேயும், மெய்ம் முதலியவற்றிக்கு மேலேயும் இருக்கும்.

மகரக் குறுக்கத்தின் வடிவன் பிற்காலத்து வழக்கு விழுந்தது.

மெய்க்குப் பொதுவடிவன்

(கரு) மெய்யி னியற்கை புள்ளியொடும் நிலையல்

இது மெய்யெழுத்துக்குப் பொது வடிவு கூறும்.

அகலவுரை

மெய்கள் பதினெட்டன்றோ. ஒவ்வொரு மெய்க்கும் தனி வடிவு உண்டு. இது உரிவடிவன் எனப்படும். அதன்மேல் மெய் என்ற இனங்காட்டப் புள்ளி என்ற ஒரு பொதுவடிவனும் இருக்கும். இரு வடிவும் சேர்ந்ததுதான் மெய்யின் உரு.

இயற்கை—இயல்பு, தன்மை. நிலையல்—நிற்க.

வழக்கு: க் ங் ச் ஞ் ட் ண் த் ந் ப் ம் ய் ர் ல் வ் ழ் ள் ற் ன்

திறனுரை

மெய் புள்ளியுடையது என்ற நடை மாடு கொம்புடையது என்ற நடையை ஒக்கும். கொம்புடையதெனவே தலைமேல் என்பது பெறப்படுமாறு போல, புள்ளியுடையதெனவே உரி வடிவத்தின் மேல் என்பது பெறப்படும். வெறும் புள்ளி மெய்யாகாது. புள்ளி யொடும் நிலையில் என்ற உம்மையால், புள்ளியும் மெய்க்கு இன்றியமையா வடிவம் என்பது உறுதியாம். புள்ளி நீங்கின் மெய்யின் தன்மையும் நீங்கிவிடும்.

ஒரு வினா: மெய்கட்கு உரிவடிவன்கள் இருக்கும்போது மேலும் ஒரு புள்ளிப் பொது வடிவன் ஏன்? இவ்வடிவன் இன்றேல் கஙசஞ முதலாயின அகரம் ஏறிய உயிர்மெய்யாகிவிடும். இயற்கையான தனி மெய்க்கும் அகரம் ஊர்ந்த உயிர் மெய்க்கும் வேற்றுமை தெரிவிப்பது தனிமெய் புள்ளி பெறுகையாகும். எனவே புள்ளிப் பேற்றின் பயன் ஒத்த வடிவினில் வேற்றுமைத் தெளிவு செய்வது. முன்சொன்ன உட்பெறு புள்ளியும் பின்னே சொல்லப்படும் எகர ஒகரப்புள்ளியும் இப்பயனே கொண்டவை.

மாத்திரைச் சுருக்கத்துக்குப் புள்ளியிடல் என்ற கோட்பாடு பெரிதும் பொருந்தாது. அவ்வாறாயின், நெட்டெழுத்தை நோக்கக் குற்றெழுத்தெல்லாம் புள்ளி பெறுதல் வேண்டும். அளபெடையை நோக்க நெட்டெழுத்துப் புள்ளி பெறுதல் வேண்டும். எகரமும் ஒகரமும் புள்ளி பெறுகை மாத்திரைக் குறுக்கத்தாலன்று. அவை

ஓரளபு இசைக்கும் இயற்கைக் குற்றெழுத்துக்கள். ஈரளபிசைக்கும் ஏகார ஓகாரத்தோடு வடிவன் வேற்றுமை தெரிக்கவே எகரமும் ஒகரமும் புள்ளி பெறலாயின. ஆய்தம் எதன் குறுக்கம்? அரை மாத்திரையுடைய மெய் எதன் குறுக்கம்? அது நிலையான புள்ளி பெறுதலின் வடிவன் வேற்றுமை தெளிப்பது புள்ளிப்பயன் என்பது கண்கூடு. புள்ளியுடைய ஓர் எழுத்து மாத்திரை குறைவாகவும் இருக்கலாம்; அதனைத் தெரிக்கப் புள்ளி குத்தப்பெற்றது என்றால் நிறையான விதியன்று. ஒலியன்களின் உரிவடிவன்கள் ஒத்தனவாக இருக்கும் நிலையில், வேற்றுமைப்படுத்த புள்ளிக் கொடை வேண்டப்படும். இது தமிழ் வடிவ நெறி.

மெய்ப்புள்ளி இன்றும் உண்டு. என்றும் வேண்டும். இது மேற்புள்ளியாகும்.

(கச) எ் ஒ் புள்ளிபெறல்

எகர ஒகரத் தியற்கையு மற்றே

இது குற்றெழுத்துக்களுள் எகர ஒகர வடிவன் கூறும்.

அகலவுரை

குற்றெழுத்துக்களுள் எகர வொலியனும் ஒகர வொலியனும் மேற்சொல்லியப்பு உரிவடிவத்தின்மேல் புள்ளி பெற்றே நிற்கும் இயல்பின.

வழக்கு : எ், ஒ்

திறனுரை

'மெய்யினியற்கை' என்றதுபோல 'எகர வொகரத்தியற்கை' என்பதனால் மெய்போல இவையும் புள்ளியொடு நிற்றல் தொன் மரபு என்பது தெளிவாம். மொழி வரலாற்றில் ஒலியன்கள் மிக முன் எழுந்தவை; வடிவன்கள் மிகப் பின்தோன்றியவை. அதன் மேலும் ஒப்புநோக்கின் தமிழ்மொழி பல்லூழித் தொன்மை, செம்மை, இயற்கை, நிலைபேறு உடையதாம். ஆதலின் பிறமொழி களைச் சார்த்தித் தமிழ் மொழியின் ஒலியன் வடிவன்களைக் கணிப்பது அறிவுடைமையாகாது.

அண்மைக்கால ஆய்வுகள் தமிழின் முதுதொன்மையை உணர்ந்து உலகத்துப் பலபிற மொழிகளைத் தூக்கிப் பார்க்கும்

நன்னடையைப் புலப்படுத்தி வருகின்றன. இதனால் பண்டு தொட்டே உலகப் பன்மொழிகட்குத் தமிழ் தாயாகவோ செவிலியாகவோ வழங்கிய ஊட்டம் வெளிப்படுகின்றது. இந்நற்செய்தி விரிப்பிற் பெருகியோடுமாதலின், ஆங்காங்கு வேண்டுமளவு வழிக்கல்போற் காட்டப்படும்.

ஒரு வினா : அ இ உ என்ற குற்றெழுத்துக்கள் புள்ளி பெறவில்லையே : எ. ஒ இரண்டு மட்டும் புள்ளி பெறுவது ஏன்? அ இ உ என்ற குற்றெழுத்துக்கும் ஆ ஈ ஊ என்ற நெட்டெழுத்துக்கும் தொல்காப்பியர் காலத்தும் வடிவன்கள் தெளிவாகத் தம்மளவில் வேற்றுமைப்பட்டிருந்தன.

இச்சிக்கலில் அரிதான ஒன்றினை ஆழமாக நாம் நினைய வேண்டும். நெட்டெழுத்துக்கு எ ஒ வடிவன்கள் இருந்தபோதே குற்றெழுத்துக்கும் புள்ளியொடு கூடிய எ் ஒ் வடிவன்கள் இருந்தன. குழப்பம் வந்து மயங்கி வேற்றுமைப்படுத்துவான் இப்புள்ளிகள் பின்பு வைக்கப்பட்டனவல்ல என்பதனை நன்கு புரிந்துகொள்ள வேண்டும். முப்பது முதலெழுத்துக்களின் வரிவடிவ வேற்றுமையைக் கூர்ந்து பார்ப்பின் மாற்றம் சிறிய கோடாகவோ சிறிய வளைவாகவோதான் இருக்கும். எனினும் இவ்வேற்றுமைக் கூறுகள் உடன்காலத்துக் கண்டவை. மகரக் குறுக்கப்புள்ளியும் மெய்ப்புள்ளியும் எகர வொகரப் புள்ளியும் குழப்பம் வந்து வேற்றுமை காட்ட வேண்டிப் பின்சேர்ந்தவையல்ல என்பது முதன்மையான கருத்து.

கோடு, வளைவு போலப் புள்ளியும் தமிழ் வடிவன்களில் ஓர் கூறு. அவ்வாறாயின் புள்ளியை மட்டும் விதந்து நூற்பாக்கள் செய்வதன் காரணம் என்ன? நல்ல வினா. முப்பது ஒலியன்களும் பண்டும் ஒவ்வோரெழுத்தாலானவை. அஃதாவது ஓரெழுத்தை எடுத்தெழுதவேண்டும் என்பதில்லை. எழுத்தெனப்படுப முப்பஃது என்ப என்ற நடையில், வரிவடிவாம் எழுத்து முப்பதுவே என்ற குறிப்புப் பெறப்படும். பத்து நூறு ஆயிரம் குறித்த தமிழெண்கள் (ய, ள, த) ஓரெழுத்தாக இருப்பதை உணர்க. இம்முப்பது எழுத்துக்களுள் ஒரு சாரன புள்ளியும் பெறுவனவாக இருந்தன. எழுத்தாணியை எடுத்தெழுதாமல் புள்ளி வைக்க முடியாதன்றோ? இன்றைய நிலையும் அதுதானே. மேலும் எழுதும் வேகத்தில் புள்ளி விடப்படுதலும் உண்டன்றோ? இன்றும் இந்நிலையுண்டு. எடுத்தெழுதும் அமைப்பை நினைந்து விட்டெழுதக் கூடாத உறுப்பு புள்ளியென்பதைச் சுட்டிக் காட்டவும் புள்ளி குறித்த நூற்பாக்களை யாத்தார் தொல்காப்பியர் என அறிக. மெய்யின் இயற்கை, எகர

வொகரத்தியற்கை என்ற சொல்லாட்சியாலும் இவ்வுண்மை போதரும்.

எகர ஒகரத்தியற்கை என்பதனால் இப்புள்ளிகள் உயிர்க் குறிலுக்கே. (காண்க : எ̇டு, ஒ̇டு) மெய்யின் இயற்கை என்பது உயிர்மெய்யைக் குறிக்காததுபோல இதனையும் கொள்வோம். ஏரி புள்ளி பெறின் எரி என்ற நெருப்பைக் குறிக்கும்; ஓதி புள்ளி பெறின் ஒதி என்ற மரத்தைக் குறிக்கும் என்ற செய்யுள் மேற் கோளிலும் உயிர்க்குறிலே புள்ளிபெறலை ஒப்பிடுக.

எகர ஒகரம் புள்ளியின்றி எழுதப்படுவதும் ஏகாரம் கீழ்ப் படுக்கைக்கோடு பெறுவதும் ஓகாரம் கீழ்க்காதுபெறுவதும் அண்மைய வழக்கு.

உயிர்மெய் வடிவன்கள்

(கரு) புள்ளி யில்லா எல்லா மெய்யும்
உருவுரு வாகி அகரமோ டுயிர்த்தலும்
ஏனை யுயிரோ டுருவுதிரிந் துயிர்த்தலும்
ஆயீ ரியல வுயிர்த்த லாறே.

இது பதினெட்டு மெய்யும் பன்னிரண்டு உயிரொடும் சேரும் உயிர் மெய்கட்கு வடிவன் முறைகளைக் கூறும்.

அகலவுரை

புள்ளியொடு நிற்கும் மெய்வடிவன்கள் (க்ங்ச்ஞ்) முன்னே கூறப்பட்டன. அப்புள்ளிகள் இல்லாத மெய்வடிவன்கள் (கஙசஞ) அவ்வடிவே வடிவாக அகரம் ஏறிய உயிர்மெய்யாக ஒலிக்கப்படும். இஃது ஒருமுறை. புள்ளியில்லாத வடிவன்கள் ஆ முதலான பதினொரு உயிர்களோடு சேரும்போது தம் உரிவடிவு பலவாறு திரிந்து ஒலிக்கும். இஃது ஒருமுறை. பதினெண்மெய்யும் பன்னிரு யிரொடும் சேர்ந்து உயிர் மெய்யாகுங்கால் புள்ளி நீங்கிய மெய் வடிவத்தின் அடிப்படையில் இவ்விருமுறையில் உயிர்மெய்களின் திரி வடிவன்கள் தோன்றும்.

உருபு—வடிவு. உயிர்த்தல்—ஒலித்தல். ஆறு—நெறி.

வழக்கு : இருமுறைகளாவன :

1. அகரவுயிர்மெய்க்குப் புள்ளியில்லாத மெய்வடிவன்கள் :
க ங ச ஞ ட ண த ந ப ம ய ர ல வ ழ ள ற ன

2. ஆகார முதலான ஏனை உயிர்மெய்கட்குப் புள்ளியில்லாத மெய்வடிவடிவன்கள் பல்வேறு திரிபுபடுதல் :
கா கி கீ கு கூ கெ கே கை கொ கோ கௌ

இவை இக்கால வடிவன்கள்

உயிர்மெய்யில் வரும் திரிகுறிகள்

ஆ—பக்கத்துக் கால் வாங்குதல் : ா—கா ஙா சா இன்ன பிற (15)

கீழ்விலங்கு இடமாக வளைதல் : இ ‍ —ணா றா னா (3)

இ—கொக்கி மேலே பெறுதல் : —ி கி ஙி சி இன்ன பிற (18)

ஈ —சிறிது நீண்ட மேல் வளைவுச்சுழி பெறுவன : ீ — கீ ஙீ சீ இன்ன பிற (18)

உ—கீழ்விலங்கு இடமாக வளைவு பெறுவன : ு —கு, டு, மு, ரு, ழு, ளு (6)

—கீழ்விலங்கு சுழித்து நேர்கோடு பெறுவன : ு — ஙு, ணு, து, நு, லு, று, னு (7)

—சிறுகோடு கீழே இழுப்பு : ் — சு பு யு வு (5)

ஊ—தலைதூக்கிய படுக்கைக்கோடு : ஊ — கூ (1)

—கீழிழுப்பும் இடமாகச் சுழியும் : ூ — நூ, சூ, டூ, பூ, மூ, ரூ, ரூ, வூ, ழூ, ளூ (10)

—கீழ்விலங்குச் சுழிப்பும் கால் வாங்கலும் : ூ — ஞூ, ணூ, தூ, நூ, லூ, றூ, னூ (7)

எ— இடப்பக்கம் ஒரு சுழிக்கொம்பு : ெ — கெ, ஙெ, செ இன்ன பிற (18)

ஏ— இடப்பக்கம் இரு சுழிக்காது : ே — கே, ஙே, சே இன்ன பிற (18)

ஐ—இடப்பக்கம் இணைப்புக்கொம்பு : ை — கை, ஙை, சை இன்ன பிற (14)

—இடப்பக்கம் சேர்ந்த யானைக்கை : ை —ணை, லை, ளை, னை (4)

ஒ —இடப்பக்கக் கொம்பும் வலப்பக்கக் காலும் : ொ — கொ, ஙொ, சொ, இன்ன பிற (15)

—இடப்பக்கக் கொம்பும் கீழ் விலங்கு இடமாக வளைவும் : ெ ‍ — ணொ, றொ, னொ (3)

ஓ —இடப்பக்கம் இருசுழிக்காதும் வலப்பக்கம் காலும் : ே-ா —
கோ, ஙோ, சோ இன்ன பிற (15)

—இடப்பக்கம் இரு சுழிக்காதும் கீழ்விலங்கு இடமாக வளைவும்:
ே ௵ — ணே, ரே, னே (3)

ஔ –இடப்பக்கம் ஒரு சுழிக்கொம்பும் வலப்பக்கம் கொம்பு சேர்ந்த பாதிக் காலும் : ௌ — கௌ ஙௌ சௌ இன்ன பிற (18)

திறனுறை :

மேற்காட்டிய உயிர்மெய்க் குறிகள் சில நூற்றாண்டுகளாகப் பெருவழக்கில் உள்ளவை, அச்சியல்முறை நன்கு கால் கொண்ட பின் எல்லாமொழிக்கும் போலத் தமிழ் மொழிக்கும் எழுத்து வடிவங்கள் செம்மையெய்தின கையெழுத்து வடிவங்களிற்கூட வேறுபாடுகள் சுறைந்து வருகின்றன. வட்டார வழக்குப் போலவும் குழூஉக்குறி போலவும் வடிவவழக்கிலும் சில வேறுபாடுகள் தவிர்க்க முடியாதவை. எனினும் அச்சுருவங்கள் பல்லாண்டு களாகச் செவ்வுருவம் ஆயின. அண்மையில் தமிழக அரசாணை யின்படி உயிர்மெயயில் ஆகாரத்திலும் ஐகாரத்திலும் ஒகரத்திலும் ஓகாரத்திலும் பதின்மூன்று திருத்தங்கள் ஏற்பட்டன. இவ்வாணை யெழுத்துக்கள் பள்ளியிலும் அரசு வினையளவிலும் பரப்பப்படு கின்றன. இத்திருத்தங்களில் பெருங்கூறுகள் முன்பே இருந்து பின்பு தெளிவும் எளிமையும் கருதி மாறியவை என்று வரலாறு அறிதல் நல்லது. அரசாணையிட்ட பெரியார் எழுத்துக்களாவன : ணா றா னா; ணை லை ளை னை; ணொ றொ னொ; ணோ றோ னோ.

எழுத்துவடிவங்கள் காலக்கோட்படுதலும் கருவிக்கோட் படுதலும் கைக்கோட்படுதலும் உண்மையானும், ஒலியன் பொருளொடு நேர் தொடர்பு இன்மையானும் இன்னபிற காரணத் தானும் தொல்காப்பியம் உயிர்வடிவன்களையும் மெய் வடிவன் களையும் விளம்பவில்லை. வேற்றுமைத் தெரிவுக்கு வேண்டிய வளவே நனி சில நூற்பாக்களில் அதுவும் புள்ளி பற்றிய எழுத்துரு வினைக் கூறியுள்ளது. இடைக்காலத்து எழுந்த இலக்கணங்களும் தொல்காப்பியத்தைப் பின்பற்றிச் சில உரியுருவங்களையே தொட்டுச்செல்கின்றன. அச்சுப்பதிவுச் செம்மை வந்த இஞ்ஞான்று வடிவங்கள் ஒருநிலை வார்ப்புருப் பெற்றனவாதலின் பத்தொன்ப தாம் நூற்றாண்டில் அறுவகையிலக்கணம் கண்ட தண்டபாணி சுவாமிகள் உயிர்க்கும் மெய்க்கும் உயிர்மெய்க்கும் எல்லாம் தனித் தனி வடிவங்களை விரிவுபடப் புனைந்து நூற்பாவிற் காட்டி யுள்ளார். இது நிற்க,

'புள்ளியில்லா எல்லா மெய்யும்' என்ற இந்நூற்பாவில் உயிர் மெய் வடிவன்களை இருவகையுள் அடக்கிக் காட்டுவர் தொல் காப்பியர். உயிர்மெய் அகரத்திற்கு மட்டும் ஒருவகை; ஏனைய பதினொன்றுக்குமாகப் பிறிதொருவகை. மெய் புள்ளி நீங்கி விட்டாற் போதும், க ங முதலான உயிர்மெய்யாகிவிடும். இங்கு புள்ளி நீக்கம் என்ற அளவில் எளிய விலக்கு முறையாகும். ஏனை யுயிரோடு உருபு திரிந்து உயிர்த்தல் என்று சுருங்க மொழிந்தமை யால், ஆ முதலியன சேரும்போது வரும் திரிபுகள் ஒருபாற் படாதன என்பது பெறப்படும். உயிரெழுத்துக்குரிய பன்னிரண்டு தனிவடிவன் களும் உயிர்மெய்களாகும்போது சிறிதும் சேரக்காணோம். மெய்க்குரிய வடிவன்களோ எனின் நடுவுருத் திரிபின்றியே உயிர் மெய்யாகும் நிலைப் போக்கைக் காணலாம். இதனாலன்றோ 'எல்லாமெய்யும்' எனத் திரிபில் மெய்வடிவின் மேல் வைத்து உயிர்மெய்கட்கு வடிவம் சுட்டுகின்றார் தொல்காப்பியர். க கா கி கீ கு கூ என்றாங்கு இன்றுவரை மெய்வடிவமே நடுநாயகமாக நின்று நிலவும் ஒருமை வரவை உணர்க.

உயிர்மெய் நிலை

(கசு) மெய்யின் வழிய துயிர்தோன்ற நிலையே.

இது உயிர்மெய்யில் உயிரிடம் கூறும்.

அகலவுரை

மேலைநூற்பாவில் உயிரும்மெய்யும் கலந்து உயிர்மெய்யாகுங் கால் வரும் வடிவத் திரிபுகள் மட்டும் இருவகையாகச் சுட்டப் பட்டன. உயிர்மெய் என்ற குறியீட்டில் உயிர் முதலில் உள்ளது. "பன்னீரெழுத்தும் உயிரென மொழிப" என்றதன் பின்பே "பதினெண்ணெழுத்தும் மெய்யென மொழிப" எனச் சொல்லப் பட்டது. ஆதலின் உயிர்மெய்க்கலப்பில் உயிரே முன்னொலிக்கும் என்று கருதப்படுவது இயல்பு. இதனைத் தெரிவிக்கவே, அவ்வாறில்லை: மெய்யொலிமுன் தோன்றும், அதன் பின்னரே உயிரொலி தோன்றும் என்று தமிழொலி முறை கூறுவர் ஆசிரியர். ஐயங்களைதல் இந்நூற்பாவின் பயன்.

வழக்கு: க கா கி கீ கு கூ இன்னபிற.

திறனுரை

உயிர்மெய் — உயிரொடு கூடிய மெய், தயிர் வடை என்பது போல. வேற்றுமைத்தொகை நிலை சிலவிடங்களில் உயிரும்

மெய்யும் என உம்மைத்தொகையாகவும் வரும், இரவுபகல் என்பது போல. உயிர்மெய்க் கலப்பில் எதுமுன் எதுபின் என்று தெளிவிப்ப தற்கு ஒரு காரணம் உண்டு. மேலைநூற்பாவில் 'ஏனையுயிரோடு உருவு திரிந்து நிற்கும்' என்றார். அங்ஙனம் நிற்கும் திரிபு வடிவங்கள் சில முன் நிற்கும் (காண்க : கெ, கே, கை); சில பின்னேவரும் (காண்க : கா கி கீ கு கூ). இன்னுஞ்சில முன்னும் பின்னும் நிற்கும் (காண்க : கொ, கோ, கௌ). இங்ஙனம் உயிர்மெய்யில் திரிகுறி முன்னும் பின்னும் வருதலின், தொல்காப்பியக்காலத்தும் இந்நிலை இருந்திருக்குமாதலின், குறி நிற்கும் வரிசையன்று ஒலிதோன்றும் நிலை என்று தெளிவு செய்வர் தொல்காப்பியர்.

ஒரு வினா : உயிர்மெய் வடிவில் மெய்யொலி முன்னும் உயிரொலி பின்னும் இருத்தலின் நின்ற முறைப்படி 'மெய்யுயிர்' என்றே குறியீடு செய்திருக்கலாமே? வடிவுக்காக அவ்வாறும் இருக்கலாம்; எனினும் உயிர்மெய் என்பது முதலெழுத்து வரிசை யாதலின், அங்ஙனம் மொழிந்தார். 'ஒற்று முன்னாய் வரும் உயிர்மெய்யே' என்று பவணந்தியார் இதனையே பின்பற்றுவர். ஆண் பெண், இரவு பகல், தாய் தந்தை என்ற வழக்குமுறைகளை யும் நினைக.

மெய்ம் மூவினம்

(கஎ) வல்லெழுத் தென்ப கசட தபற.

(கஅ) மெல்லெழுத் தென்ப ஙஞண நமன.

(ககூ) இடையெழுத் தென்ப யரல வழள.

இவை மெய்யெழுத்தின் மூவினங்களையும் கூறும்.

அகலவுரை

குறில் நெடிலென்று பன்னிரண்டு உயிரெழுத்தும் இருவகைப் பட்டதன்றே. அதுபோல் வல்லினம் மெல்லினம் இடையினம் எனப்பதினெட்டு மெய்யெழுத்தும் ஆறு ஆறு ஆறாக மூவகைப்படும் என்று சொல்லுவர் நூலோர்.

வல்லெழுத்து மெய்கள்	—	க் ச் ட் த் ப் ற்
மெல்லெழுத்து மெய்கள்	—	ங் ஞ் ண் ந் ம் ன்
இடையெழுத்து மெய்கள்	—	ய் ர் ல் வ் ழ் ள்

திறனுரை

வல்லாறு, வன்றொடர், வல்லொற்று, வலித்தல், வலிப்பு, வல்லிசை, வன்மை எனவும்; மென்றொடர், மெல்லொற்று, மெலித்தல், மெலிப்பு, மெல்லிசை, மென்மை எனவும்; இடைத் தொடர், இடையொற்று, இடைமை எனவும் இம்மூவினமும் ஆட்சிபெறும்.

முன்னிரண்டும் வலித்தல், மெலித்தல் என வினையாகவரும், இடைச்சொல்லுக்கு வினையாந்தன்மையில்லை. இங்கு மூவின மெய்களையும் க ங ய என்றாங்கு அகரம் படக் கூறினாலும் இவை ஒற்றுக்களேயாம். ''மெய்யினியக்கம் அகரமொடு சிவணும்'' என்ற தொல்காப்பிய விதிப்படி, அகரவொலியனாகக் கொள்ளாமல் அகர வோசையாகக் கொள்ளவேண்டும். 'புள்ளியில்லா எல்லா மெய்யும்' என்று முன்னே அகரவுயிர் மெய்யாகக் கூறப்பட்டனவே, அவையல்ல இவை என்று தெளிக.

வாய்வழிக் காற்று மிக்க அடைப்பாலும் உறுப்புத்தசைத்தடையாலும் பிறப்பது வல்லினம். வன்மை போலவே உறுப்புத் தடைப் பட்டு மூக்கின்வழிக் காற்றோட்டத்தால் பிறப்பது மெல்லினம். காற்றும் உறுப்பும் மிக்க தடையின்றி வன்மை யுறாமலும் மென்மைப் படாமலும் பிறப்பது இடையினம். இதற்கு ஓரளவு உயிர்த் தன்மையும் உண்டு. இடையென்பது ஒருபக்கம் சாராத நெகிழ் விசையைக் குறிக்கும். 'அகலாது அணுகாது தீக்காய்வார் போல, என்பதை ஒருவாறு ஒப்பு நோக்குக. செய்யுளியலில்,

வல்லிசை வண்ணம் வல்லெழுத்து மிகுமே
மெல்லிசை வண்ணம் மெல்லெழுத்து மிகுமே
இயைபு வண்ணம் இடையெழுத்து மிகுமே

என்ற வண்ண நூற்பாக்களில் இயைபு என்ற சொல் இடை என்பதற்கு நிகராக ஆளப்படும். இவ்வாட்சியை நோக்கின் வல்லொலிப் பிறப்புக் கூறும், மெல்லொலிப் பிறப்புக் கூறும் இயைந்த நிலை இடையெழுத்தாம் என்று உணரலாம். பெயரினும் வினையினும் மெய் தடுமாறி வரும் சொல்லை இடைச்சொல் என்று இலக்கணம் கூறுமன்றோ? ஒப்பிட்டுக் காண்க. மேலும் இடை யெழுத்துக்கள் செய்யுளில் ஆசிடையெதுகைத் தொடையாக வந்து இயைதலையும் எண்ணுவோம்.

வல்லெழுத்தும் மெல்லெழுத்தும் வளிவேற்றுமையிருப்பினும் உறுப்புத்தடையால் இனமாக ஒற்றுமைப்பட்டன எனினும்

பொருண்மை நிலையில் ஒவ்வொன்றும் முதலெழுத்தாம் என்ற ஒலியனியலை மறவாது கொள்ளவேண்டும். ஓரளவு ஈரளவு என்ற மாத்திரை வேற்றுமையால் உயிர் இருபாற்பட்டது. மெய்களுக்குள் மாத்திரை வேற்றுமையில்லை. வளியின் திசையானும் உறுப்புத் தீண்டும் முறையானும் மெய் மூவினமாயிற்று.

பொருண்மை மதிப்பில் முப்பது ஒலியன்களும் தனிப் பெற்றியன என்பது முடிந்த தெளிவு. ஒன்றினுள் ஒன்று அடங்கா தாதலின் ஒவ்வொன்றையும் தனியாகச் சுட்டுவதுதான் மதிப்பியல். எனினும் வழக்கெளிமையும் கற்போர் நினைவாற்றலும் தொகை நலமும் ஆட்சித் தெளிவும் புணர்ச்சிப்பொதுமையும் நோக்கி உயிராக மெய்யாகக் குறிலாக நெடிலாக வன்மையாக மென்மை யாக இடைமையாக எல்லாம் இனங்களாயின.

மனத்தி னெண்ணி மாசறத் தெரிந்துகொண்டு
இனத்திற் சேர்த்தி யுணர்த்தல் வேண்டும்
நுனித்தகு புலவர் கூறிய நூலே

என்ற தொல்காப்பிய இறுதி நூற்பா இனநெறி கூறல் நினையத் தகும்.

மெய்ம் மயக்கங்கள்

(௨0) அம்மு வாறும் வழங்கியல் மருங்கின்
மெய்ம்மயங் குடனிலை தெரியுங் காலை
ட ற ல ள வென்னும் புள்ளி முன்னர்க்
க ச ப வென்னும் மூவெழுத் துரிய.

இதுமுதல் எட்டு நூற்பாக்கள் மெய்ம்மயக்கம் குறித்த வரம்புகள் கூறுவன. இஃது ஒரொற்றுடனிலை எனப்படும்.

அகலவுரை :

முன்னர் — பின்பு, அடுத்து, உரிய — உரியன.

மயக்கம் — கலத்தல், ஒன்றொடொன்றும் அடுத்து நிற்றல் என்பது பொருள்.

மெய்ம்மயக்கம் — இன்னமெய்யெழுத்துக்குப்பின் இன்னமெய் யெழுத்து வருதல் ; மெய்யும் மெய்யும் இணைதல்.

பதினெட்டு மெய்யும் தமிழ் ஒலியன்களாயினும் அடுத்தடுத்து நிற்கும் உறவில் வரையறையுண்டு. அடுத்து நிற்கத்தகும் மெய்யை

நட்புமெய் எனவும் நிற்கத் தகா மெய்யைப் பகைமெய் எனவும் கொள்வோம். இதனை மூன்று வகைப்படுத்தலாம்.

1. தன்மெய்க்குப்பின் தனதே வரும் உப்பு—இது தனதே மயக்கம் (க் ச் த் ப்—4)
2. ஒருமெய்க்குப்பின் பிறிதே வரும் வாழ்க—இது பிரிதே மயக்கம் (ர் ழ் —2)
3. தன்மெய்க்குப்பின் தனதும் வரும் கன்னி அல்லது பிறிதும் வரும் கன்று } இது தனதொடும் மயக்கம் பிறிதொடும்மயக்கம் (ட் ற் ங் ஞ் ண் ந் ம் ன் ய் ல் வ் ள் — 12)

மெய்யோடு மெய்கலக்கும் இம்மயக்கத்தில் முதல்மெய் புள்ளியுடைய தனிமெய்யாகவே இருக்கும்; அடுத்து வருமெய் உயிர் மெய்யாக இருக்கும் எனினும் உயிர்மெய்யில் முதற்கண் ஒலிப்பது மெய்யேயன்றோ. ஆதலின் மெய்ம்மயக்கமாகக் கொள்ளப்படும்,

உரை. மேற்கூறிய பதினெட்டு மெய்களும் மக்களின் பேச்சு வழக்கில் ஒரு மெய்யோடு இன்னொருமெய் சேரும் இணை நிலையை விளங்கக் காண்போமானால், ட் ற் ல் ள் என்ற புள்ளி யெழுத்து ஒவ்வொன்றுக்குப்பின்னும் க ச ப என்ற மூன்று மெய்களும் வருதற்கு உரியவை. இது பிறி தொடும் மயக்கம்.

வழக்கு :	க	ச	ப
ட்	வெட்கம்	காட்சி	நட்பு
ற்	தொழிற்களம்	தொழிற்சாலை	தொழிற்பயிற்சி
ல்	எல்கை	பல்சுனை	வெல்பகை
ள்	கொள்கலம்	கொள்சாடி	கொள்பலி

திறனுரை

மயக்கம் சொல்லிடை வைத்துக் காணப்படுமாயினும், தனி யெழுத்து நிலையிலேயே இன்னதற்குப்பின் இது என்று சுட்ட முடியுமாதலின், எழுத்துக் குறித்த நூன்மரபியலில் மயக்கங் கூறினார். ஒரு மொழியில் எழுத்திணைதல் என்ற மயக்கத்தைப் பலவகைப்படுத்தலாமெனினும் பயனும் வரம்பும் உடைய மயக்கமே கூறப்படும். உயிர்மெய் ஓரெழுத்தன்று; செய்கை நடைமுறையில் உயிராகவோ மெய்யாகவோ தனிப்படுத்தப்படும் ஆதலின் மயக்கப் பேச்சில்லை. மெய்யும் உயிரும் இணைவது ஒருவகை எனலா மாயினும், ''உடன்மேல் உயிர்வந் தொன்றுவ தியல்வே'' என்று நன்னூல் வெளிப்படுத்தியபடி, இதுவும் மயக்கம் எனப்படாது.

உயிர்மெய்யும் உயிர்மெய்யும் மயக்கமாமோ எனின் உயிருமெய்யும் என்ற இரண்டே எழுத்தின் அடி வகையாகக் கொள்ளப்படும் போது உயிர்மெய்ம் மயக்கத்திற்கு இடனில்லை.

உயிரொடு உயிரும் உயிரொடு மெய்யும் மயங்குதல் உண்டே யெனினும், இவையெல்லாம் எதனையடுத்து எதுவும் வரலா மாதலின், வரம்பின்மைக்கும் பயனின்மைக்கும் இலக்கணப் பேறில்லை. மூடையரிசியை எண்ணிப் பயனென்ன? குடத்தில் நீர்த்துளி மயக்கத்தைக் கூறிப் பயனென்ன? இலக்கணத்தின் பயன் தெளிவும் கடைப்பிடிப்புமாம். வரம்புடையதே இலக்கண வளைவுள் இடம்பெறும். எழுத்து மயக்கத்தில் மெய்யொடு மெய் ஒன்றிநிற்கும் மயக்கமே தமிழ்மொழியின் அமைப்பைக் காட்டுவது, வரம்புடையது, பிறழாது கடைப்பிடிக்கவேண்டியது, புணர்ச்சி யிலக்கணத்திற்கும் தளமாவது. ஆதலின் விரிவுபட எட்டு நூற் பாக்கள் மெய்ம்மயக்கத்திற்கே யாத்தார் தொல்காப்பியர். இயற்றமிழ் கூறும் இவ்விலக்கணத்தை இசைத் தமிழில் வரும் இணை கிளை நட்பு பகை நரம்புகளோடு ஒப்பிடுக.

வழங்கியல் மருங்கு—மக்கள் பேச்சு வழக்கில் உள்ளது என்றபடி. எனவே செய்யுள் வழக்குக்கும் இதுவே அடிப்படையாம் மெய்ம்மயங்கு உடனிலை என்பதன் விளக்கம்: வாழ்க என்ற சொல்லில் ழகரம் புள்ளியாக இருக்கும். 'க' உயிர் மெய்யாக இருக்கும். இது ஓரொற்றுடனிலை எனப்படும். வருமெய் உயிரோடு கூடிநிற்கும் என்பதைச் சுட்டவே உடனிலை என்றார். இதுவே பொருள் என்பதனை ட ற ல ள என்னும் புள்ளி எனவும் க ச ப வென்னும் மூவெழுத்து எனவும் கூறுவதால் தெளிவாம், மேலும் க ச ப என அகரவுயிர் மேலனவாகக் கூறினாலும் கா சா யா கி சி பி என்றாங்கு எல்லாவுயிர்மெய்க்கும் கொள்ள வேண்டும். இவ்விளக்கம் பின்வரும் நூற்பாக்கட்கும் ஏற்கும். இஃது இனந் தழுவுதல் என்னும் நெறி.

ஒரு வினா: மெய்ம்மயக்கம் ஒரு மொழியில் வருமா? மொழித் தொடரில் வருமா?

பயிற்சி காட்சி வெல்க கொள்க	ஒரு மொழியில் வந்தன

கடற்கரை நாட்காட்டி வெட்டும் புலி பூங்கா	மொழித்தொடரில் வந்தன

ஒருமொழியாயினும் பன்மொழியாயினும் ஈண்டு ஒலித் தொடர்ச்சியே இலக்கணமாகும். 'இன்னவொலிக்குப்பின் இன்ன வொலி' என்ற அணுக்கநிலையே மெய்ம்மயக்கமாம். பின்வரும் புணரியல்கள் கிளவித் தொடராயினும் அவற்றுக்கும் இம்மயக்கமே இலக்கணம் என்றறிக. நூன்மரபு கூறும் எழுத்திலக்கணம் புணர்ச்சியில் மாறுவதில்லை.

இதுவுமது

(உக) அவற்றுள்,
லளஃகான் முன்னர் யவவுந் தோன்றும்

இது முன்சொன்னவற்றுள் இருபுள்ளிகட்கு மேலும் மயக்கம் கூறும்.

அகலவுரை:

மேற்சொன்ன நான்கு புள்ளிகளுள் ல், ள் என்ற இரு புள்ளிகட்குப்பின் யகர வகர எழுத்துக்களும் வரும். எனவே க ச ப ய வ என்ற ஐந்தும் மயங்கும் என்பது கருத்து.

வழக்கு :

	ய	வ
ல் —	நல்யானை	நல்வரவு
ள் —	ஆள்யார்	ஆள்வார்

இதுவுமது

(உஉ) ஙஞண நமன வெனும்புள்ளி முன்னர்த்
தத்த மிசைகள் ஒத்தன நிலையே

இது மெல்லினத்துக்கு இனமான வல்லினத்தோடு மயக்கம் கூறும்.

அகலவுரை

எழுத்து வரிசையில் ங் ஞ் ண் ந் ம் ன் என்ற மெல்லொற்றுக் களுக்கு மேலே இருக்கும் க ச ட த ப ற என்ற வல்லெழுத்துக்கள் இனமுறைப்படி பின்னே வந்து நிரலே மயங்கும்.

ங்க; ஞ்ச; ண்ட; ந்த; ம்ப; ன்ற என்றவாறு இணைந்துவரும். மிசைகள்—மேலே நிற்கும் எழுத்துக்கள்.

வழக்கு : ங்க — வங்காளம்
ஞ்ச — தஞ்சை
ண்ட — இலண்டன்
ந்த — இந்தியா
ம்ப — பூம்புகார்
ன்ற — குன்றாக்குடி

திறனுரை

முப்பது எழுத்துக்களின் வரிசை இன்று அகரச் சுவடியிற் காண்பது போலவே தொல்காப்பியக் காலத்துக்கு முன்பும் இருந்து வந்தது. அகரமுதல் னகர விறுவாய், ஔகாரவிறுவாய், குற்றெழுத்து, நெட்டெழுத்து, வல்லெழுத்து, மெல்லெழுத்து, இடையெழுத்து முதலிய நூற்பாக்களும், பிறப்பியல் உயிர் மயங்கியல் புள்ளிமயங்கியலில் வரும் எழுத்து வரிசைகளும், 'தத்தம் மிசைகள்' என்ற இந்நூற்பாவும் 'அப்பதினொன்றே புள்ளி யிறுதி' என்ற மொழிமரபு நூற்பாவும் 'ஞகார முதலா னகார வீற்றுப் புள்ளியிறுதி இயைபு' என்ற செய்யுளியல் நூற்பாவும் தமிழெழுத்து மாறாத வரலாற்றொருமைக்குச் சான்றாகின்றன.

இதுவுமது

(உரு) அவற்றுள்,
ணனஃகான் முன்னர்க்
கசஞப மயவவ் வேழும் உரிய

இது முன் சொன்னவற்றுள் இரு புள்ளிகட்கு மேலும் மயக்கம் கூறும்

அகலவுரை

மேற்சொன்ன ஆறு புள்ளிகளுள் ண்ன் என்ற இரு புள்ளிகட்குப் பின் க ச ஞ ப ம ய வ என்ற ஏழு எழுத்துக்களும் வரும். எனவே இவற்றொடு ணகாரத்துக்கு டகரமும் னகரத்துக்கு றகரமும் முற் கூறியபடி சேரும்.

வழக்கு:

	க	ச	ஞ	ப
ண்	உண்கலம்	வெண்சாந்து	ஒண்ஞாண்	வெண்பூதி
ன்	நான்கு	புன்செய்	பொன்ஞாண்	அன்பகம்

ம	ய	வ
உண்மை	ஆண்யார்	மண்வெட்டி
இன்மை	கூன்யார்	பொன்வயல்

இதுவுமது

(உச) ஞநமவ வென்னும் புள்ளி முன்னர்
யஃகான் நிற்றல் மெய்பெற் றன்றே

இது நான்கு புள்ளிகட்கு ஒருமெய்ம்முன் மயக்கம் கூறும்.

அகலவுரை :

ஞ் ந் ம் வ் என்ற நான்கு புள்ளிகட்குப் பின்னே யகரம் வருவது பொருளுடையதே.
மெய்--பொருள் பெற்றன்று—பெற்றது

வழக்கு

உறிஞ் யாது, பொருந் யாது, திரும் யாது, தெவ் யாது
உரிஞ்—உரிஞ்சுதல், பொருந்—பொருந்துதல், திரும்-திரும்புதல், தெவ்—பகை.

திறனுரை :

இம்மெய்ம் மயக்கம் புணர்மொழியில் வருகின்றது, முன் விளக்கியபடி மெய்ம்மயக்கங்கள் ஒரு மொழியிலும் வரலாம். அது கணக்கன்று. இன்ன எழுத்துக்குப்பின் இன்ன எழுத்து வரும் என்ற அத்துணையே ஈண்டு இலக்கணம்; எழுத்துத் தொடர்ச்சிக்கே இலக்கணம் என்பதை மறவற்க.

தொல்காப்பியர் காலத்திலே இம்மயக்கம் அரிதாக இருந்தமையின், வழக்கில் அரிதாக உண்டு என்று தெரிவிப்பதற்காக 'மெய்பெற்றன்று' என நடைசெய்தார். யகரம் என்று பொதுப்படக் கூறினாலும் 'ஆவோ டல்லது யகரம் முதலாது' என்பதனால் 'யா' என்ற ஒருயிர்மெய்யே வரும் என்பது பெறப்படும்.

பல மெய்ம் மயக்கங்கள் ஒரு சொல்லிலும் புணர்மொழியிலும் வரும். சில மயக்கங்கள் புணர்மொழியில் மட்டும் வரும். இந்நூற்பா கூறும் மயக்கம் இரண்டாம் வகையைச் சார்ந்தது.

உறிஞ், பொருந், திரும் என்ற மூன்றும் உறிஞ்சு, பொருந்து, திரும்பு எனக் குற்றியலுகரமாகப் பிற்காலத்துத் திரிந்தன.

இம்மெய்ம் மயக்கம் பிற்காலத்து வழக்காறில்லை.

'ஐயன் வெந் விடாத கொற்றத் தாவம் வந் தடைந்த தன்றே' என்ற வாலிவதைப்படலச் செய்யுளில் நகர வகர மயக்கம் புதிய வரவாகும்.

இதுவுமது

(உரு) மஃகான் புள்ளிமுன் வவ்வுந் தோன்றும்.

இது முன்சொன்னவற்றுள் ஒருபுள்ளிக்கு மேலும் மயக்கம் கூறும்.

அகலவுரை :

மேற்கூறிய நான்கு புள்ளிகளுள் ம் என்ற ஒரு புள்ளிக்குப் பின்னே வகரமும் வரும். எனவே ய, வ என இரண்டு வரும் என்பது கருத்து.

வழக்கு :

வலம் வருக.

திறனுரை :

'யவவுந் தோன்றும்' 'ஏழுமுரிய' 'வவ்வுந் தோன்றும்' என்ற உம்மைகள் இவற்றுக்குமேல் இல்லை என்ற முற்றுமை காட்டுவன லளஃகான், ணனஃகான், யஃகான், மஃகான் என்ற ஆய்தவொலிகள் இசைநயம் தருபவை.

இதுவுமது

(உசு) யரழ வென்னும் புள்ளி முன்னர்
முதலா கெழுத்து ஙகரமொடு தோன்றும்

இது மூன்று புள்ளி முன் பத்தெழுத்துக்களின் மயக்கம் கூறும்.

அகலவுரை

மொழிமரபு என்ற அடுத்தவியலில் க ச த ப ஞ ந ம வ ய என்ற ஒன்பது மெய்யெழுத்துக்கள் மொழிக்கு முதலாக வரும் என்று சொல்லுவர். ய் ர் ழ் என்னும் புள்ளிக்குப் பின்னே அவ்வொன்பது எழுத்துக்களும் ஙகரமும் வந்து மயங்கும்.

வழக்கு

	க	ச	த	ப	ஞ
ய்	செய்கை	தாய்சேய்	செய்தி	ஆய்பவை	ஆய்ஞர்
ர்	தேர்கை	வார்சிலை	ஊர்தி	மார்பு	ஊர்ஞமலி
ழ்	ஆழ்கடல்	வீழ்சுடர்	வாழ்தி	வீழ்படை	வீழ்ஞாயிறு

	ந	ம	வ	ய	ங
ய்	ஆய்நர்	வாய்மை	தெய்வம்	செய்யாறு	வேய்ஙனம்
ர்	தேர்நர்	நேர்மை	நேர்வழி	போர்யானை	வேர்ஙனம்
ழ்	வாழ்நர்	கீழ்மை	வாழ்வு	பாழ்யாது	வீழ்ஙனம்

திறனுரை

மொழிமரபில் வரும் எதிரது நோக்கி 'முதலாகெழுத்து' என்ற குறியீடு ஈண்டு ஆளப்பட்டது. முதலெழுத்துக்கும் முதலாகெழுத்துக்கும் வேற்றுமை யுணர்க. ஙகரத்தைப் பிரித்துக் கூறினமையின், அது நேரிய முதலாகெழுத்தில்லை என்பது வெளிப்படை. முதலாகெழுத்து என மொழிமேல் வைத்துச் சுட்டப்பட்டதுபோல் தோன்றினும் அது சுருக்கங் கருதியதேயாம். ஒலித் தொடர்ச்சியென்னும் மெய்ம்மயக்கமே ஈண்டுப் பொருளாம்.

முதலாகெழுத்து ஙகரத்தோடு சேர்ந்து வரிசையாக இரண்டும் வரும் என்பது கருத்தன்று. யரழக்களின் பின்பு ஙகரமும் தனி ஓர் எழுத்தாக வேய்ஙனம், வேர்ஙனம், வீழ்ஙனம் என மயங்கும் என்று கொள்க. ஙனம்—தன்மைப் பொருளும்—இடப்பொருளும் தரும் சார்புச் சொல். தானே நிற்கும் முதன்மையில்லையாதலின், மொழி முதலெழுத்தோடு எண்ணப்படவில்லை போலும்.

மெய்ம்மயக்கத்தில் முன்னது புள்ளியாக இருக்கும், பின்னது உயிர்மெய்யாகவும் இருக்கும் என்ற முறைப்படி ஙகரத்தை 'ஙனம்' என உயிர்மெய்யாகவே கொள்ள வேண்டும்.

'ஆங்ஙனம் விரிப்பின்' 'ஆங்ஙனம் அறிப' 'ஆங்ஙனம் ஒழுகின்' எனத் தொல்காப்பியத்தில் இச்சொல் சுட்டடுத்து ஆளப்படும்.

ஙகரத்தை தூயமொழி முதலெழுத்தாகக் கொள்ளாமைக்கு ஒரு காரணம் ஆங்ஙனம் என்பது ஆங்கனத்தின் மெல்லினத் திரிபாகக் கருதியிருக்கலாம். ஆங்கனம் என்ற வழக்கும் உண்டு. ஆங்கு, ஆங்கண் என்ற இடங்களில் ககரம் வருதலைக் காணலாம். மலையாள மொழியில் நிங்ஙள், மாங்ஙா, மாங்ஙா, தேங்ஙா என வல்லொலிகள் மூக்கொலிகளாக மாறிய பெரும்போக்கினை ஒப்பிடுக. திரிந்தநிலையில் வரும் எழுத்தினை மொழி முதலாகத் தொல்காப்பியம் மதிக்கவில்லை. ‘அவ்வை யொட்டி ஙவ்வும் முதலாகும்மே’ என்ற நன்னூலார் சுட்டிய முடவநடை ஏற்கத்தகும்.

எங்ஙன் இருந்ததெவ் றெவ்வண்ணம் சொல்லுகேன்
அங்ஙன் இருந்ததென் றுந்தீபற

என்ற உய்யவந்த தேவநாயனார் திருவுந்தியாரில், ஙனம் என்பது ஙன் என்ற வடிவில் நிற்பதைக் காணலாம். இதுவே அடிவடிவாயின் நெஞ்சம் என்பதிற்போல் அம் என்பது சாரியையாகும்.

இதுவுமது

(உஎ) மெய்ந்நிலை சுட்டின் எல்லா வெழுத்தும்
தம்முற் றாம்வரூஉம் ரழவலங் கடையே

இது பதினாறு மெய் சுட்குத் தன்வரவுமயக்கமும் இருமெய்கட்குப் பிறவரவு மயக்கமும் கூறும்.

அகலவுரை :

இதுகாறும் மெய்ம்மயக்கநிலையில் ஒரு புள்ளிமுன் பிற மெய்கள் வரும் பிறவரவு மெய்ம்மயக்கமே கூறப்பட்டன. இந் நூற்பாவில் க் ங் ச் ஞ் ட் ண் த் ந் ப் ம் ய் ல் வ் ள் ற் ன் என்ற பதினாறு எழுத்துக்களும் தன்முன் தான் வரும் எனவும் ர் ழ் என்ற இரு எழுத்துக்களும் தன்முன் பிறிதே வரும் எனவும் வரம்பு செய்யப்படுகின்றன.

உரை :

மெய்யோடு மெய்ம்மயங்கு நிலையைப் பொதுப்படையாகச் சுட்டினால், ர ழ என்ற இரண்டு நீங்க ஏனைப் பதினாறு புள்ளி களும் தன்முன்தான் வரும். நடையாற்றலால், ர ழ இரண்டன்முன் பிறவே வரும் என்பது பெறப்படும். மெய்ந்நிலை—மெய்ம்மயக்க நிலை.

வழக்கு ; தன்முன்தான் [16]

க்	ஊக்கம்
ங்	யாங்ஙனம்
ச்	மூச்சு
ஞ்	மஞ்சை
ட்	எட்டு
ண்	எண்ணம்
த்	பத்து
ந்	வெந்நீர்
ப்	துப்பு
ம்	தும்மல்
ய்	மெய்யம்
ல்	செல்லம்
வ்	செவ்வான்
ள்	பள்ளம்
ற்	காற்று
ன்	சென்னை

தன்முன் பிற (2)

ர்	ஆர்வம்
ழ்	மூழ்கு

திறனுரை ;

இது மெய்ம் மயக்கம் பற்றிய இறுதிநூற்பா. இன்னமெய்க்குப் பின் இன்னமெய் வருதல் என்பது தமிழின் இயற்கையாதலின் இவ் வமைப்பினை நன்கு விளங்கிக் கொள்ளவேண்டும் மிகத் தொன்மை யான தமிழ் இன்றுவரை நிலைபெற்றிருப்பதற்கும் வருங்கால மெல்லாம் நிலைபெற்ற வழக்குப் பெறுதற்கும் இத்தகைய அமைப் பினைக் கடைப்பிடிப்பது மக்கள் கடமை. தமிழ் மொழிக்கு நிலை பேறும் காலவொருமையும் கன்னிமையும் தரும் மெய்ம்மயக்கவியல் குறித்து இவ்விடத்து வேண்டுமட்டும் தெரிந்து கொள்வோம்.

பதினெட்டுமெய்களை மயக்க வரவில் தனதே மயக்கம், பிறிதே மயக்கம், தன்னொடும் பிறிதொடும் மயக்கம் என மூன்றாகப் பகுக்கலாம்.

1. தன்முன் தானே வருகை : நான்கு மெய்கள் ; இது தனதே மயக்கம்

க்	அக்காள்	இந்நான்கின் முன் பிற மெய்கள் வாரா
ச்	ஆச்சி	
த்	ஆத்தாள்	
ப்	அப்பன்	

2. பிற வரவு : தன்முன் பிறிதே வருகை. இரு மெய்கள் : இது பிறிதே மயக்கம்.

ர்	சார்பு	இவற்றின் முன் பிற மெய்களே வரும்
ழ்	வாழ்வு	

3. இருவரவு : தன்முன் தானும் பிறிதும் வருகை: பன்னிரு மெய்கள் : இது தன்னொடும் பிரிதொரும் மயக்கம்.

	தான்	பிற
ங்	யாங்ஙனம்	யாங்கு
ஞ்	அஞ்ஞை	காஞ்சி
ட்	வேட்பாளர்	கட்சி
ண்	பண்ணன்	தண்டி
ந்	முந்நூறு	முந்தானை
ம்	அம்மானை	கம்பன்
ய்	நொய்யல்	நெய்தல்
ல்	நெல்லி	பல்கலை
வ்	எவ்வம்	தெவ் யாது
ள்	கிள்ளி	ஆள்வினை
ற்	பற்று	கொற்கை
ன்	நன்னன்	நன்றி

ஒருமொழியின் இலக்கணக் கூறுகள் தாய்மொழியாளர்க்கும் குழந்தைகட்கும் மொழிச் சூழ்நிலையுடையார்க்கும் கேள்வியுடையார்க்கும் மூச்சோட்டம் போலவும் குருதியோட்டம் போலவும் தாமே பதியும், கேட்டுவருவது மொழி; மொழியறிவுபெறச் செவி வழியே எளிய இயற்கையாகும். செவிவழி உணரப்படுதலின் இசைக்குக் கேள்வி என்ற பெயருண்டு.

இத்தன்மையையும் இதுபோன்ற மொழித் தன்மைகளையும் தாய்மொழி மக்கள் தம்மொழியைப் பேசத் தொடங்கியநாள் முதலே உணர்ந்திருப்பர் எனவும் புதிய கருத்துக்களை மரபுமுறையிற் படைத்துக்கொள்வதற்கும் இலக்கிய வுடைமைகளைப் பேணிக் கொள்வதற்கும் பிறதாக்குதலால் மொழிக்குக் கேடு வாராது காத்துக்கொள்வதற்கும் விதிமீறல்களைக் களைந்துகொள்வதற்கும் இலக்கணவரன் வேண்டும் எனவும் இலக்கணமில்லாமொழி

அரசில்லா நாடு ஒக்கும் எனவும் கேரள பாணினீய ஆசிரியர் அரச வருமன் சாற்றிய பொன்மொழி தொல்காப்பியத்துக்குச் செவ்வன் பொருந்தும். பேசக்கற்றுக் கொடுப்பது இலக்கணமன்று: காக்க ஆக்க வளர்க்க வழிவழிவிளங்கத் தடங்காட்டுவதே இலக்கணம் என்று தெளிக. இலக்கணம் புறமிருந்து திணிக்கப்படும் செயற்கை யன்று. மக்களின் வாய்மொழிக் கூறுகளைக்கண்டு கரையுடையாது கட்டி உயர்த்தி வளர்ப்பதே இலக்கண நோக்கம்.

தமிழுக்கு இவ்வரண்களுள் ஒன்று மெய்ம்மயக்கம் எனப்படும். அதனை ஒன்பது நூற்பாக்களில் விரித்துரைப்பர் தொல்காப்பியர். பின்வரும் புணர்ச்சிகட்கும் இம்மயக்க நட்பு பேரடிப்படையாகும். இதனைப் பிறழாது கடைப்பிடிப்பதே மொழிக்காப்பு. பரந்து ஓங்கிய பன்மொழித் தாக்கம் சாடுறும் இக்காலத்து, தமிழ்மொழி யின் இயற்கையைக் கருத்தூன்றிக் காக்க வேண்டும். கரை யுடைந்தால் மதுராந்தக ஏரிபோல் ஆறு தரையாகித் தடமாகி மேடாகிக் காடாகாதா? கலப்புப் பெருகிவருதலின் மொழி விழிப்பு வேண்டும் காலம் இது. ஆதலின் உலகத்துப் பலமக்கட் பெயர் களையும் பன்னாட்டுப் பெயர்களையும் பலபொருட் பெயர்களையும் அயன்மொழிச் சொற்களையும் இன்னோரன்ன எல்லாவற்றையும், உணவை வாய் வரம்புக்குள் அடக்கிக்கொள்வது போலத் தமிழ் மெய்ம்மயக்க வரம்புக்குள் அடைத்துச் செவ்வியல் காண்க. தமிழ்ச் சொற்களைக் கூடப் பிழைமயக்கமாக எழுதும்போக்கு எழுத்தாள ரிடை வளர்ந்து வருகின்றது. கவலைப்படுவார் சிலரே. சீத்தலைச் சாத்தனார்கள் பெருகவேண்டும். படுபிழைகளையும் தமிழ் வளர்ச்சி யென வாதிடுவார்க்கு இரங்கியொழிக.

ஆங்கிலமொழி இந்தியப் பெயர்களைத் தனக்கேற்ப மாற்றிக் கொண்டதையும் நாம் ஏற்றுக்கொண்டதையும் நன்கு சிந்தியுங்கள். பெரும் பிழையாக எப்படியெல்லாம் தமிழைப் பாடுபடுத்துகின்றனர் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டுக்கள் தரவிரும்பவில்லை. எவற்றை எவ்வாறு எழுதவேண்டும் என்ற நேர்காட்டுக்கள் சிலவற்றை வரைவன்.

மெச்சிகோ, தென்மார்க்கு, ஆலந்து, காந்திலந்து, செருமனி, பிரஞ்சு, ஆத்திரேலி, வாசிங்கன், ஆப்பிரிக்கா, பாகித்தான், இசுரேல், மாசுக்கோ, இரங்கூன், தில்லி, நாகபுரி, பாட்டினா, காசுமீரம் என்றாங்கு ஊர்ப்பெயர்களையும்;

குரோமிகோ, செருநன்கோ, கோர்ப்பச்சேவ், சிட்டினி, தென்னிசன், சான்சன், பருக்கு, அலச்சாந்தர், பென்னாட்சா, அரித்தாட்டில், அகமது, அபுதுல், அக்குபர், பதுமாவதி, வீடணன், சுக்கிரீவன், அருச்சுனன், வீடுமன், சந்திரகுத்தன், சூரபன்மன், மரியாள், ஏசு, யோவான், சூசையப்பர், தோமையர் என்றாங்கு மக்கட் பெயர்களையும்;

பிப்பிரவரி, ஏப்பிரல், ஆகத்து, செட்டம்பர், அட்டோபர், பத்தி, முத்தி, சத்தி, மானியம், புண்ணியம், கண்ணியம், சித்திரம், சத்திரம், பத்திரம், சாத்திரம், தோத்திரம், மருமம், வருணனை, வருமன், தருக்கம், அக்கினி, முக்கியம், பாக்கியம், சாங்கியம், கருப்பிணி, கருப்பத்தடை, வருக்கம், அருச்சனை, சொருணம், ஆன்மா, ஆத்துமா, தருமம், தன்மம், சத்தம், நிருவாணம், வாக்கியம், ஆசிரமம், வாத்தியம் என்றாங்கு பல சொற்களையும் தமிழியற்கைப்படி எழுதுவது அருமையோ? இப்பல சொற்களில் தமிழ்ச்சொற்களும் உண்டு. அயற்சொற்களைக் கையாள நேரிடின் அப்போதும் தமிழ் மெய்ம்மயக்கத்தைப் போற்ற வேண்டுமளவுக்கே மேலைக்காட்டுக்கள். இது மொழிக்காப்பு நெறி எனப்படும். வெள்ளி, பொன், கலைக்கோட்டு முனிவன், புகை நிறக்கண்ணன், வேள்விப் பகைஞன், வச்சிரத் தெயிற்றன், மாபெரும்பக்கன் என்று கம்பர் செய்ததுபோல ஒல்லுமளவு தமிழாக்கி விடுவதுவே நன்மரபாகும்.

மொழிமுதலெழுத்திலும் மொழியீற்றெழுத்திலும் இலக்கியங் கண்டு சிறுபாங்கு தொல்காப்பியத்திலும் வேறுபடும் பவணந்தி முதலானோர் இடைநிலை மெய்ம்மயக்கத்தில் வேறுபடவில்லை. இதனால் தமிழுக்கு இவ்விலக்கணத்தின் உயிர்ப்பாங்கு உறுதியாம்.

மெய்யின் மயக்கம் வெளிமயக் கன்றுகாண்
செய்ய தமிழின் திறம்.

சுட்டுக்குறி

(உஅ) அஇ உஅம் மூன்றுஞ் சுட்டு.

இது சுட்டு என்ற குறி கூறும்.

அகலவுரை

ஓரளபு இசைக்கும் குற்றெழுத்துக்கள் ஐந்தாம் என்று முன்பு கூறப்பட்டது. அவற்றுள் அகரம் இகரம் உகரம் என்ற மூன்றும்

உயிர்க் குற்றெழுத்து நிலையில் நின்றே சுட்டுக் குறிப்பினை யுணர்த்துதலின் சுட்டு என்ற குறியும் பெறும். அகரம் சேய்மைச் சுட்டு, இகரம் அண்மைச்சுட்டு, உகரம் இடைச்சுட்டு.

வழக்கு அத்தெரு, இத்தெரு, உத்தெரு; அவ்வீடு, இவ்வீடு, உவ்வீடு. 'அம்மூன்றும்' என்பதுவும் அகக்காட்டு. இச்சுட்டு பெயர்க்குமுன் வரும்.

திறனுரை

அ இ உ மூன்றும் சுட்டு என்ற குறி பெறும். இவை தனியெழுத்தாகவே இருக்கும். இவற்றுக்கு உயிர் மயங்கியலில் தனிப்புணர்ச்சி விதி கூறுவர் ஆசிரியர். சுட்டே இறுதியாகவும் அமைதலின், 'சுட்டினிறுதி' என்பர். அது இது உது என்பன வற்றைச் 'சுட்டு முதலுகரம்' எனவும் அவை இவை உவை என்பனவற்றைச் 'சுட்டு முதலாகிய வை யென் னிறுதி' எனவும் அவ் இவ் உவ் என்பனவற்றைச் 'சுட்டுமுதல் வகரம்' எனவும் இச்சுட்டினும் வேறுபட ஆளல் காண்க. அது முதலியவற்றுக் கெல்லாம் உருபியலிற் சாரியை கூறும் ஆசிரியர் சுட்டுக்கு அங்ஙனம் கூறாமையும் கருதுக.

நடுமை காட்டும் உகரச் சுட்டு இன்று பெரும்பான்மை வழக்கில் இல்லை; எனினும் இடைநிலையான நடுவிடம் உண்மை யின் அதற்கு ஓர் சொல் வேண்டுமன்றோ? பொருளிருப்பச் சொல் வீழ்தல், வீழவிடுதல் அறியாமையாகும். இன்றோ இப்பகுதியைக் குறிப்பதற்கு மெய்ப்பாடு காட்டித் தடுமாறுகின்றோம். ஆதலின் உகரச்சுட்டுக் கிளவிகளையெல்லாம் பெருவழக்காற்றுப்படுத்தல் நல்லது. கல்வியாலும் எழுத்தாலும் உயிர்ப்பிக்க வேண்டியன இவை.

''ஒரு கூட்டத்தார் இங்கும் மற்றொரு கூட்டத்தார் உங்கும் இன்னொரு கூட்டத்தார் அங்கும் நின்று கடவுளை வழிபடல் வேண்டும்'' என்பது திரு. வி. க. நடை.

அஅவனும் இஇவனும் உஉவனும் கூடியக்கால்
எஎவனை வெல்லா ரிகல்

இந்நடை வாய்பாடு ஆங்கிலத்தின் இருபத்து நாலாவது எழுத்தும் இருபத்தைந்தாவது எழுத்தும் போலப் பயன்படுவதை ஒப்புநோக்குக.

வினாக்குறி

(உக) ஆஏ ஓஅம் மூன்றும் வினா.

இது வினா என்ற குறி கூறும்.

அகலவுரை

ஈரளவு இசைக்கும் நெட்டெழுத்து ஏழென முன்பு கூறப் பட்டது. அவற்றுள் ஆ ஏ ஓ என்ற அந்த உயிர் மூன்றும் நெட்டெழுத்து நிலையில் நின்றே வினாப்பொருளைத் தருதலின் வினா என்ற குறியும் பெறும்.

வினா அ என அளபெடைப் பாடம் ஒன்று கொள்ளல் யாப்புப் பொருத்தமாகும் என்ற வேங்கடராசுலு குறிப்பு ஒக்கும்.

வழக்கு : அவனா சொன்னான்? நீயே சொன்னாய்? யானோ சொன்னேன்? இவை பெயர்வழி வந்த வினாக்கள்.

அவன் வருவானா?
நீ செல்வாயே?
யான் சொல்வேனா?
இவை வினைவழி வந்த வினாக்கள்.

இம்மூன்றும் பெயர்க்கும் வினைக்கும்பின் வருவன.

முச்சுட்டில் இடவேற்றுமையிருப்பதுபோல இம்மூன்று வினா விலும் சில வேறுபடு பொருண்மை தொல்காப்பியர் காலத்து இருந்திருத்தல் வேண்டும்.

திறனுரை

சுட்டுப்பொருளும் வினாப்பொருளும் தரும் இவை நூன் மரபில் இடம் பெறலாமா? என்பது வினா. நூன்மரபு முப்பத்து மூன்று எழுத்துள் வருவனவற்றிற்கு ஓரினம் நோக்கிக் குறியீடுகள் கூறும் இயலாதலால், சுட்டும் வினாவும் இவ்வியலிற் சேர்க்கப்பட்டன. இவை சுட்டுக்குறிப்பும் வினாக்குறிப்பும் உடையவாதலின் மொழி யாந்தன்மையில் ஐயமில்லை எனினும் ஈண்டு நோக்கம் குறியீடே. அதனாற்றான் சுட்டு எனவும் வினா எனவும் குறியீடுகளையே பயனிலையாக அமைத்தார் ஆசிரியர். குறியீடு கூறுவது பின்னர் எடுத்தாளும் சுருக்கத்திற்கன்றே. ஐந்தினைக் குறில் எனவும் ஏழினை நெடில் எனவும் பன்னிரண்டினை உயிர் எனவும்

பதினெட்டினை மெய் எனவும் இவ்வாறே வன்மை மென்மை இடைமை எனவும் ஒருபடித்தான எழுத்துக்களுக்கு ஒரு குறியீடு படுத்தியதைக் காண்கின்றோம். அம்மரபுப்படி அ இ உ மூன்று யிர்க்குறிலும் ஓரியல்புடைய சுட்டுக்குறியாம். ஆ ஏ ஓ மூன்றும் ஓரியல்புடைய வினாக்குறியாம். இதனால் நாம் அறியக் கிடப்பது என்ன? ஒருவழிப்பட்ட எழுத்துத் தொகுதிக்கு குறியீடு ஒன்று வடிப்பதே நூன்மரபின் கருத்து என்பதாம். ஆதலின் முழுச் சொன்னிலையில் வரும் அது, அவ், அவை, அவன், யா, யாது, யாவன், எவன் முதலியவற்றுக்கு நூன்மரபில் இடமில்லை.

சொல் நோக்கில் சுட்டும் வினாவும் இடைச்சொற்கள் என்க. ஏகாரமும் ஓகாரமும் பிறபொருட் குறிப்புக்கும் வருதலின் இடையியலில் நூற்பாக்கள் யாத்தார். ஆ வினா என்ற ஒரு பொருட்குறிப்பேயுடைமையின், இந்நூற்பாவே போதியதாயிற்று. சுட்டுக்கும் இஃதொக்கும். இது முன்சொல்லியது போதும் என்ற நெறி.

குறில்கள் சுட்டாதலும் நெடில்கள வினாவாதலும் இயற்கை நயமுடையன.

எ என்ற குறிலும் ஒருவகை வினாவாய் வருதல் உண்டு. எம்பெயர், எம்முறை, எம்மெய் என வருமிடங்கள்உள. எனினும் பெரும்பாலும் எகரம் அகரச் சுட்டுக்கு முன்னோடியாய் வரும் சுட்டு நடையைக் காண்கின்றோம்.

“ எப்பொரு ளாயினும் அல்ல தில்லெனின்
அப்பொரு ளல்லாப் பிறிதுபொருள் கூறல் ”

“ எவ்வயிற் பெயரும் வெளிப்படத் தோன்றி
அவ்வியல் நிலையல் செவ்வி தென்ப ”

“ எவ்வழி வரினும் வினையே வினைக்குறிப்பு
அவ்விரு முதலிற் றோன்று மென்ப ”

மேலும் இவ்விடங்களில் எகரச் சேர்க்கை, எல்லாம் என்ற பொருண்மைக் குறியாகத் தோன்றுவதை உய்த்துணர்க.

எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு

என்ற திருக்குறளும் இவ்வொட்டு நடையாகும்.

இனத்திற் சேர்த்தி உணர்த்தல் வேண்டும் என்ற தொல் காப்பிய எண்ணப்படி, எகரத்தையும் வினாவாகக் கொள்ளலாம். காண்க: எப்படி, எம்மொழி, எக்குறள்.

இயலும் இசையும்

(௩0) அளபிறந் துயிர்த்தலும் ஒற்றிசை நீடலும்
உளவென மொழிப இசையொடு சிவணிய
நரம்பின் மறைய வென்மனார் புலவர்.

இஃது இசைத்தமிழின் அடிப்படையும் அளபு மிகுதியும் கூறும்.

அகலவுரை:

நூன்மரபின் தொடக்கத்தில் உயிரெழுத்துக்களுக்கும் மெய் யெழுத்துக்களுக்கும் மாத்திரை கூறப்பட்டன. இவை பேச்சு வழக்குக்கும் இயல்வழிப்பட்ட செய்யுள் வழக்குக்கும் உரியவை. இசைத்தமிழுக்கும் இவ்வெழுத்துக்களே அடிப்படை; எனினும் இசை பண்ணாதலின் ஆளத்தி செய்யுங்கால் இயலுக்குச் சொல்லிய எழுத்தின் மாத்திரைகள் மிக்கு ஒலிக்கும் என்பது கருத்து.

உரை: உயிருக்குக் கூறிய மாத்திரைகள் கூடுதலாக ஒலித்தலும் மெய்யொற்றுக்கள் ஓசை நீட்டித்து ஒலித்தலும் ஆகிய இரண்டும் உண்டு என்று சொல்லப்படுபவை வாய்ப்பாட்டொடு பொருந்திய யாழிசை நூலிடத்தன என்பர் இயற்புலவர்.

அளபு—மாத்திரை. இசைநீடல்—அலகு கூட்டல்
மொழிப—மொழியப்படுபவை, வினையாலணையும் பெயர்.

இசை—மிடற்றிசை. மறைய—கலையிடத்தன, அஃறிணைப் பலவின்பாற் குறிப்பு வினைமுற்று. மொழிப—எழுவாய்; மறைய—பயனிலை.

இந்நூற்பா நடையை.

எண்ணென்ப ஏனை யெழுத்தென்ப இவ்விரண்டும்
கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு

என்ற திருக்குறள் நடையோடு ஒப்பிட்டுத் தெளிக.

திறனுரை

மொழியின்றி இயலில்லை; அதுபோல் மொழியும் இயலுமின்றி இசையில்லை. இயலுக்கும் இசைக்கும் தளமாவது மொழி;

எனினும் இயலுக்கு உரிய எழுத்தொலி தானோ இசைக்கலைக்கும் என்பது வினா. இவ்வினாவுக்கு விளக்கம் தருவது இந்நூற்பா. இசையில் வரும் சொல்லும் பொருளுடையதன்றே; பொருண்மை யளவில் இயலொலியன்களின் தன்மை உண்டு. ''செய்யுளிடத்து எழுத்துக்கள் பெறும் மாத்திரை யளவுரைக்கும் இலக்கணம் இயற்றமிழுக்கும் இசைத்தமிழுக்கும் பொதுவாம்'' என்பர் யாழ் நூல் எனப்படும் தமிழ் வாழ்நூல் கண்ட அடிகள் விபுலானந்தர்.

இயலொலியனை உட்கொண்டது இசை. பண்களுக்கும் திறத்துக்கும் பொருந்த ஆரோசை அமரோசை பண்ணுங்காலும் ஆளத்தி செய்யுங்காலும் முதலெழுத்து எனப்படும் ஒலிகள் பலவாறு நீண்டிசைக்கும், உயிரொலியே இசைவீச்சுக்கு இழுமை யூட்டு மாதலின், 'அளபிறந்துயர்த்தல்' என அவ்வொலியை முதற்கண் மொழிந்தார். ஒற்று மாத்திரை நீளுவதில்லை; ஓசையே நீளு மாதலின், இசைநீடல் என்றார். உரையாசிரியர்களுள் இசைமறை தெளிந்த அடியார்க்குநல்லார் இசையில் வரும் உயிர்களையும் மெய்களையும் குறித்துப் பின்வருமாறு உரைவிளக்கம் எழுது கின்றார் :

''குன்றாக் குறிலைந்துங் கோடா நெடிலைந்தும்
நின்றார்ந்த மந்நகரந் தவ்வொடு—நன்றாக
நீளத்தா லேழும் நிதானத்தால் நின்றியங்க
ஆளத்தி யாமென் றறி''

என்பது ஆளத்திக்கு இன்னும் படுவதோரிலக்கணம் உணர்த்து கின்றது. குன்றாக் குறிலைந்தும் கோடா நெடிலைந்தும் என்றது குற்றெழுத்தாலும் நெட்டெழுத்தாலும் ஆளத்தி செய்யப்படும் என்றவாறு, குற்றெழுத்தைந்தாவன அ இ உ எ ஒ; நெட்டெழுத் தைந்தாவன ஆ ஈ ஊ ஏ ஓ என இவை, நின்றார்ந்த வென்றது— மெய்யெழுத்தாகிய பதினெட்டெழுத்துள்ளும் மவ்வும் நவ்வும் தவ்வுமென மூன்றெழுத்துமல்லா மற்றையெழுத்துக்கள் ஆளத்திக்கு வரப்பெறா என்றவாறு ''எனவும் முதலிற் பாடுமிடத்து மகரத்தின் ஒற்றாலே நாதத்தை உச்சரிக்கும் மரபு உண்டு எனவும் கூறுவர்.''

இதனால் நாம் உணரக்கிடப்பது என்ன? தமிழின் உயிரொலி களே நிறங்களின் அளத்தியாய் இசைப்பண்ணிற்கு உரிய சுரங்க ளாக இருந்தன என்பதும் சரிகமபதநி என்ற பெயர்களின் முதலெழுத்துக்கள் பின்னர் சுரங்களாகக் கொள்ளப்பட்டன என்ப தும் இசை வரலாற்று முறையில் தெளிவாம்.

ஆ ஈ ஊ ஏ ஐ ஓ ஔ என்றும்
இவ்வேழெழுத்தும் ஏழிசைக் குரலே

என்ற சேந்தன் திவாகரமும் சான்றாதல் காண்க. இதற்கு அகாரசாதகம் என்பது வடமொழிப் பெயர்.

'இசையொடு சிவணிய நரம்பின் மறை' என்பதன் விளக்கம் : தமிழிசையில் யாழ்க்கருவியே முதன்மைபெறும். சிலப்பதிகாரம் பெருங்கதை சிந்தாமணி முதலிய காப்பியங்களில் காப்பியத்தலை மாந்தர்களின் யாழிசையறிவு போற்றப்பட்டுள்ளது. எல்லா இசை நுணுக்கத்திற்கும் கொள்ளிடமாவது யாழே ஆதலின் 'நரம்பின் மறை' என்றார் தொல்காப்பியர். பொருளதிகாரத்திற் கருப்பொருள் கூறுமிடத்தும் 'யாழின் பகுதி' என்ற கருவியே இசை சார்பாக நிற்றல் காணலாம்.

நரம்பின் மறை என்பதே இசையைக் குறிக்கப் போதுமா யிருக்க, 'இசையொடு சிவணிய' என்றதன் கருத்து யாது? ஈண்டு இசை என்பது மிடற்றிசை என்னும் வாய்ப்பாட்டினைக் குறிக்கும். இவ்வாயிசைக்குத்தானே எழுத்தடிப்படையுண்டு, அளபு கடந்து ஒலித்தலும் மெய்யோசை நீளலும் உண்டு. குழல் யாழ் தண்ணுமை முழவு முதலியனவெல்லாம் குயிலுவக் கருவிகள் எனப்படும். இவை மிடற்றிசைக்குப் பின்வழி நிற்பன என்பதனைச் சிலப்பதிகாரம் தெளிவாக்கும். ஆதலின் 'இசையொடு சிவணிய நரம்பின் மறை, என்பது மிடற்றிசையொடு ஒத்திசைக்கும் யாழ்க்கலையைக் குறிக்கும். தொல்காப்பியம் இயற்றமிழ் இலக்கணநூலாயினும் ஏற்ற பெற்றி இசைத்தமிழ்க் குறிப்பும் கொண்டது என்பதனை, 'வல்லோன் புணரா வாரம் போன்றே' என்ற மரபியல் நூற்பாவாற் காண்கிறோம்.

பண்டைக்காலத்துத் தமிழிசை வல்லுநர் தாமே பாட்டும் பாடி உடன் யாழும் மீட்டினர்.

'கோவலன் கையாழ் நீட்ட வவனும்
காவிரியை நோக்கினவும் கடற்கானல் வரிப்பாணியும்
மாதவிதன் மனமகிழ வாசித்தல் தொடங்குமன்'

என்ற சிலப்பதிகாரவடிகளும்,

'இருங்கடற் பவளச் செவ்வாய் திறந்திவள் பாடினாளோ
நரம்பொடு வீணை நாவின் நவின்றதோ'

என்ற சீவக சிந்தாமணியடிகளும்,

"மன்பெரும் பாண னாரும் மாமறை பாட வல்லார்
முன்பிருந் தியாழிற் கூடல் முதல்வரைப் பாடுகின்றார்"

என்ற திருத்தொண்டர் புராணவடிகளும் மிடறும் யாழும் இணைந்த தமிழிசை மரபை எண்பிக்கும். 'இசையொடு சிவணிய நரம்பின் மறைய' என்ற தொல்காப்பியத்துக்கு இக்காப்பியங்கள் உரையுதவி செய்கின்றன.

'இசையொடு சிவணிய நரம்பின் மறைய' என்பது பாயிரத்தில் வரும் 'செந்தமிழ் இயற்கை சிவணிய நிலத்தொடு முந்துநூல் கண்டு' என்பதற்கு ஒரு சான்று. எனவே 'முந்துநூல்' என்பது இயல்நூலோடு ஏனைக்கலைகளையும் குறிக்கும்.

தமிழில் எழுத்துவடிவுக்கும் எண்வடிவுக்கும் இசைவடிவுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு தொன்று தொட்டு உண்டு.

ககரங் கொட்டே எகரம் அசையே
ஏகரம் தூக்கே அளவே ஆய்தம்

என்பது அடியார்க்கு நல்லார் மேற்கோள். "இவைமாத்திரைப் பெயர்கள்" கொட்டு அரை மாத்திரை, அதற்கு வடிவு க; அசை ஒரு மாத்திரை, அதற்கு வடிவு எ; தூக்கு இரண்டு மாத்திரை, அதற்கு வடிவு உ. அளவு மூன்று மாத்திரை அதற்கு வடிவு ஃ எனக்கொள்க" என்பது நல்லாரின் விளக்கம். 'எட்டினொடு இரண்டும் அறியேனையே' என்ற திருவாசகமும், 'அ உ அறியா அறிவில் இடைமகனே' என்ற யாப்பு மேற்கோளும் 'எட்டேகால் லட்சணமே' என்ற தனிப்பாடலும் எழுத்தொடு எண்ணுக்கு வடிவுத் தொடர்பு சுட்டல் காண்க. தமிழுக்குத் தனிமதிப்பு நிறுவும் எழுத்து வடிவு போலத் தனிமதிப்புச் சுட்டும் எண் வடிவையும் பதிப்புத் துறையிலும் பிறவிடங்களிலும் நல்வழக்கிற் பேணிக் காத்தல் நற்றமிழர் கடன்.

'உள்ளது சிதைப்போர் உளரெனப் படாஅர்' என்பது சான்றோர் சுட்டு, ஆதலின் எத்துறையிலும் நீண்ட வரலாறும் தனித்தன்மையும் காட்டும் தமிழுடைமைகளைக் காத்தலும் புதிய காலத்திற்கு ஏற்ப வழக்கிற் பயன் கொள்ளலும் தமிழ்வழித் தோன்றல்களின் பொறுப்பு.

நூன் மரபு—இயல் முடிவுரை

சிறப்புப் பாயிரம்

(அ) 'இப்பாயிரத்தினை ''வாழ்த்தியல் வகையே நாற்பாக்கும் உரித்தே'' என்ற செய்யுளியலின்படி, நூல்வாழ்த்தாகவும் நூலாசிரியன் வாழ்த்தாகவும் கொள்ள இடனுண்டு.

'வடவேங்கடம் தென்குமரி' என்ற பா நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா எனக்கருதலாம். மண்டிலயாப்பு நேரடியாக வரும் எனவும் ஆசிரியம் என்னும் செந்தூக்காகும் எனவும் பேராசிரியர் உரை வரைதலின், இவ்வாறு கருத இடனுண்டு; எனினும் சொற்சீரடியால் இப்பாயிரம் தொடங்குவது முரணாகவுள்ளது. நிலைமண்டிலம் எல்லா வடியும் நாற்சீர் கொள்வதன்றோ? வேறுவகை ஆசிரியப்பாவுங்கூட முதலடி நாற்சீர் பெறுவதன்றோ? ஆதலின் பாயிரத்தை அடிவரையறையில்லா நூற்பாவாகக் கொள்ளுதலும், தொல்காப்பியம் நூற்பாவண்ணத்ததாதலான், பாயிரமும் அவ்வண்ணமே என்று கொள்ளுதலும் அரிலற்றது.

(ஆ) நான்மறை எவை? தொல்காப்பியத்துக்கு முந்திய நூல்களும் உடன்நூல்களும் உடன்பிந்திய நூல்களும் நமக்குக் கிடைக்காத நிலையில், ஒருதலையாக நான்மறை பற்றித் துணிதற்கில்லை என யானும் உடன்படுகின்றேன்; எனினும் தொல்காப்பியம் முழுதும் கிடைத்தலானும், அம்மரபின் வந்த அவையப் பனுவல்கள் அளவாகக் கிடைத்தலானும், தக்கார் சிலர் நேர்பட ஆய்வு செய்திருத்தலானும் பெரும்பாங்கு சிலகருத்துக்களைக் கணிக்கலாம். வேதவியாசர் வகுத்த இருக்கு எசுர் சாமம் அதர்வணம் இந்நான்மறையாகா என்பது நச்சினார்க்கினியர் காலமுதல் வரும் கருத்தாகும். அவர் கூறும் தைத்திரியம் முதலியன அவர் காலத்தும் இல்லாத நூல்களாதலின் யாதும் சொல்லுதற்கில்லை. மேலும் பெயரளவானே அவை தமிழ் மறையல்ல என்பது தெளிவு.

மறை என்ற நூற்சொல் தொல்காப்பியத்துச் சிலவிடங்களில் வருகின்றது. இசைமறையை 'நரம்பின்மறை' என்பர். மறை ஈண்டு கலை என்ற பொருளைக் குறிக்கும். அந்தணர் மறைத்து, மறையோர் ஆறு, மறைமொழி மந்திரம் என்றிவை மறைப்பெயர் பெற்றன என்று எண்ணலாம். 'வேதம் நிறைந்த தமிழ்நாடு' என்பது பாரதியம். 'அறங்கரை நாவின் நான்மறை' என்பதனால்

அறம் பொருள் இன்பம் வீடு பற்றிய நான்மறை என்று கருதலாம். 'அற முதலாகிய மும்முதற் பொருட்கும்' என்பது தொல்காப்பியம். இருக்கு எசுர் சாமம் அதர்வணம் என்ற ஆரிய மறையைச் சொல்லக் கூடாது என்ற கருத்தில் எழுதப்படுவது இவ்வுரையன்று: அங்ஙனம் ஒருதலையாக மொழிதற்கு வலுச்சான்றில்லை. தொல்காப்பியத் தொன்மையை நோக்குங்கால் பிந்திய வியாசர் தொகுப்பு சுட்டத் தக்கதன்று. அதர்வணம் வசிய மந்திரங்கள் உடைமையின் நான்காக எண்ணத்தக்க மறைக்குரிய தகுதியுடையதுமன்று. 'நாஅல்வேத நெறி திரியினும்' (புறம். 2) என்ற பெருமதிப்புக்கு உரியதுமன்று. திரியீ என்ற சொல்லில் அதர்வணத்துக்கு இடனில்லை.

தொல்காப்பியத்தை முதற்கண் தமிழ்க்கண்ணோடு காண்பது தான் செந்நெறி. அங்ஙனம் பார்க்கும் நிலையில் இயல்பாக வேற்றுச் சாயல் வரின் மெய்ப்பொருள் காண்பது சார்பு நெறி. எனவே நான்மறை என்பதற்கு அறம்பொருள் இன்பம் வீடு என்ற நாற்பொருளைக் கூறும் ஒரு மறை என்று இப்போது உரை செய்திருக்கின்றேன். 'தொய்யாவுலகத்து நுகர்ச்சியும்' (புறம்.214) 'அருளுடையார்க்கு அவ்வுலகப்பேறும்' (குறள். 247) தமிழ்க் கொள்கையாதல் தெளிக. புறநானூறு முதலான அவையப் பனுவல்களில் வரும் நால்வேதம், நான்மறை என்ற சொற்களுக்கு, மறைகூறும் பொருள் நான்கு என்றே கொள்ளல் தகும். மறை நூல்கள் நான்கு என்று கொள்வது சாலாது. ஐம்பெருங்குழு. எண்பேராயம் எனவரும் தொடர்களை ஒப்புநோக்குக. குழு ஐந்து ஆயம் எட்டெனப் பொருள்படுமா?

(இ) ஐந்திரம் என்பதன் பொருள் என்ன? வடமொழியில் இந்திரனாற் செய்யப்பட்ட ஐந்திரம் என்ற வியாகரணநூல் என்பது பலர் கருத்து. அத்தகு ஒரு நூல் இருந்திருப்பினும் காலத்தால் தொல்காப்பியத்துக்கு முந்தியதோ என்பது பேரையம். பன்னூ றாண்டுக்கு முன்னே மறைந்தது என்பது ஒரு வரலாறு. ஐந்திர வியாகரணம் சொல்லிலக்கணம் கூறும் மொழியிலக்கணம் என்பது பலர் சொல்லும் முடிவு. எழுத்துக்கும் சொல்லுக்கும் அதன்மேல் வாழ்க்கைப் பொருளுக்கும் இலக்கணம் கண்ட தொல்காப்பியர் ஒருதுறைப்பட்ட ஐந்திரம் கற்றார் என்பது என்ன பெருமையாகும்? நரம்பின் மறைய, அந்தணர் மறைத்து, யாப்பறி புலவர் என்று சுட்டியதுபோல, ஐந்திரக் குறிப்பேனும் தொல்காப்பியத்துள் உண்டா?

பல்கலைக்கழகங் கண்ட அண்ணாமலை வள்ளல் எனத் தன் பெயர் தோற்றி, ஒளிச்சிதறல் நீளலை கண்ட இராமன் எனத் தன் பெயர் தோற்றி, அமெரிக்காவைக் கண்ட கொலம்பசு எனத் தன் பெயர் தோற்றி, சார்பியம் தெரிதத ஐன்சிடின் எனத் தன் பெயர் தோற்றி என்று சொல்லுமாறுபோல, 'ஐந்திரம் நிறைந்த தொல் காப்பியன் எனத் தன்பெயர் தோற்றி' என்ற நடை ஓடுகின்றது. எனவே இவ்வீறு பிறரொருவர்க்கில்லாத சிறப்பாக இருக்க வேண்டும். தொல்காப்பியர்க்கு ஐந்திரக்கல்வி அன்ன சிறப்புக்கு உரியதோ? அன்று.

(ஈ) அகப்பொருளான ஐந்திணையிலக்கணம் திறப்பட வகுத்தவர் தொல்காப்பியர். அவையச்சான்றோர்க்கும் திருவள்ளு வர்க்கும் இளங்கோவுக்கும் இன்ன பெரும் புலவர்க்கும் திணை வழி காட்டியவர் தொல்காப்பியர். பொருளதிகாரமே தமிழுக்கும் தொல்காப்பியத்திற்கும் சிறப்பு. ஆதலின், ஐந்திணை அல்லது ஐந்திணை யொழுக்கம் கூறவல்ல திறம் நிறைந்தவர் என்பதே இப்போது எனக்குத் தோன்றும் உரையாகும்.

ஈண்டு ஒரு வினா. இவ்வுரைக்கு ஐந்திறம் என வல்லினமாக வாவது சொல் இருக்க வேண்டுமல்லவா? வினா நேரிய வினாவே. இத்தொடருக்குப் பாடபேதமும் இல்லை. எனினும் றகரமும் ரகரமும் பொருள் வேறின்றி மாறி நிற்கும் சில தமிழ்ச் சொற்கள் உள. முரி, முறி, புரம், புறம், பிரிவு, பிறிவு, பெரும்பிறிது, புரத்தல், புறந்தரல், நிரப்பு, நிறை, சிதர், சிதறு; கருப்பு, கறுப்பு என வருதலை ஒப்புநோக்கு. உருத்திரன்போலத் திரண் என்ற சொல்லுக்கே ஆற்றற்பொருள் கொள்ளலாம். திரணை, திரட்சி என்பனவும் காண்க. 'அயிந்திரம் நிறைந்தவன் ஆணை யேவலால்' என்ற கம்பரின் தொடரில் 'ஐந்திரம் நிறைந்த' என்ற பாயிரப்பகுதி பட்டாங்குப் பதிந்துளது. அயிந்திரம் நிறைந்தவன் அனுமன் ஆவன். இவன் ஐந்தவித்த பேராற்றலன்: மாணிப்படிவம் கொண்டவன். 'மாணியாம் படிவமன்று' என இராமனாலும் 'நெறிநின்று பொறிகள் ஐந்தும் வென்றவன்' 'ஆற்றல் ஈதே ஐம்புலத்தின் செறிவும் ஈதே' எனச் சீதையாலும் புலனடக்கப் புகழ் பெற்றவன். ஆதலால் 'அயிந்திரம் நிறைந்தவன்' என்ற கம்பர் பாடலுக்கு ஐம்புலவடக்கத்தால் நிறைந்த ஆற்றலுடைய அனுமன் என்று பொருள் கொள்வது மிகையாமோ?

(உ) தொல்காப்பியம் குறித்த பலர்தம் பல்வேறு கொள்கை களை அளவை முறையிற் சான்றுபட ஆராய்ந்து என் முடிவினைப் புலப்படுத்தற்கு இவ்வுரை இடனன்று என்பதனை உணர்கின்றேன்.

இவற்றுட் பலவற்றைப்பற்றிய என் கருத்துக்களைத் தமிழ்க்காதல், சிந்தனைக்களங்கள், தொல்காப்பியப்புதுமை, தொல்காப்பியத் திறன், ஒப்பியல் நோக்கு ஆகிய என் உரை நடைநூல்களில் மேற்கோள் பொதுளக் காணலாம்; ஆதலின் என் தொல்காப்பியக் கொள்கைகளை இவ்வுரையைப் பயில்வார்க்கு வேண்டியவளவு கருத்தாற்றுப்படுத்து முறையில் நடுகற்கள் போலச் சில சொல்லி வைப்பேன்.

தொல்காப்பியன் என்பது நூலாசிரியரின் இயற்பெயர். போக்கறுபனுவல் என்பது நூற்பெயராகலாம் எனினும் வழிவழி வழங்கப்பட்ட தொல்காப்பியம் என்ற நூற்பெயர் எனக்கு உடன் பாடே. தமிழின் முது தொல்வரலாறு நோக்கின், தமிழுக்கு முதன் முதல் தோன்றியநூலன்று தொல்காப்பியம். இன்று நல்லூழால் நமக்குக் கிடைத்துள்ள பனுவற் செல்வத்துள் காலத்தால் தொன்மைவாய்ந்த முதல்நூல் தொல்காப்பியம் ஆகும்.

தொல்காப்பியத்துக்கு முந்திய நூல்களும் உடன் தோன்றிய நூல்களும் உடனடுத்துத் தோன்றிய நூல்களும் ஐம்பூதச் சீற்றத் தாலும், இனநலப் பொதுநோக்கு இன்மையாலும், அயன்மொழி நாகரிகவேட்கை அறிவை மயக்கியமையாலும் அழிந்தொழிந்தன. ஒரு பெருநூலகம் நிறைக்கும் பல்கலைச்சுவடிகள் படிவாய்ப்பின்றி ஐயகோ எங்கோ எப்படியோ மடிந்தன. செல்வாக்குடைய பெருமக்கள் வல்லடிமையை நல்வாழ்வென மகிழ்ந்து கூலிமனம் கொண்டு தாழ்ந்து இழிந்தமையானும், கல்வி கலை சமயம் சடங் கெல்லாம் வேற்றுமொழிகளாய் உருவெடுத்தமையானும் சாதி மேல் கீழ் கீழின்கீழ் என்ற பிறப்புவழிப் பூசல்களானும் எத்துணையோ வடிவில், கேடுகள் ஆழங்கொண்டன.

தமிழுக்குப் பழைய பெருவாய்ப்புக்களையெல்லாம் தூர்த்துப் புதிய வாய்ப்புக்களை எவ்வகையிலும் நெருங்கவிடாமையாலும், தமிழ் வாழ்க என்ற செயலொட்டா ஆரவாரப் பகட்டு முழக்கத் தாலும், உண்மைத் தமிழ்ச் சான்றோரைப் பின்பற்றா மடமை யானும் எவ்வளவோ பன்னூறாயிரமாண்டுத் தமிழ்ச் செல்வங்கள் எஞ்சியனவும் அழிந்து வருகின்றன. எத்துணை மாபெரிய தமிழனத்துக்கு இதுவா வரலாறு? எதிர்கால வரலாறு என்னோ? நம்பிக்கை கொள்வோம். இந்நிலையில் தொல்காப்பியம் ஒன்றே ஞாலப் பழைய தமிழினத்தின் தொல்லுயிரும் புத்துயிருமாக மன்னி விளங்குகின்றது. இந்த ஒன்றையாவது சிக்கெனப்பற்றி வளர்ந்து உய்தி பெறுவோமாக.

(ஊ) தொல்காப்பியத்தின் காலம் கி. மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டுக்கு முந்தியது என்பார்தம் காலக்கொள்கை எனக்கு உடன்பாடு. இன்று நம் பேறாகவுள்ள அவையநூல்கள், திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம் போன்றவை தொல்காப்பியத்தை நோக்கக் காலப்பிந்தியன என்றாலும் இந்திய மொழிகளின் வரலாற்றோடும் உலக மொழிகளின் வரலாற்றோடும் ஒப்பிடுங்கால் நம் நூற் செல்வங்கள் தொன்மை சான்றனவே. தொல்காப்பியக் காலக்கல்வி முறைகள் கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டுவரை உயிரோட்டம் பெற்றிருந்தனவாதலின், தொல்காப்பியவுரை காண்பதற்கு இத்தொன்னூல்கள் பெருவிழுக்காடு நற்றுணை யாவனவே. முற்கால மரபுணர்ச்சியும் மரபுப்பற்றும் சில நூற்றாண்டுவரை தொடர்ந்து வந்தமையின், இடைக்காலத்தும் தொல்காப்பியக் கல்விமரபு தொல்லாணை நல்லாசிரியர்கள்பால் தழைத்திருந்தது. அதனாலன்றோ கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண் டிற்குப்பின் தொல்காப்பியம் இலக்கணவுலகிலும் உரையுலகிலும் தணியாப் புத்துயிர் பெற்றது. இலக்கண விளக்கம் இலக்கணக் கொத்து வரையில் தொல்காப்பிய ஊற்றுக்கண்களைக் காண் கின்றோம். தொல்காப்பியம் சென்ற நூற்றாண்டிலிருந்து மீண்டும் தமிழகத்தின் தாய் நூலாகவும் உலகப்பண்மொழியரங்கில் ஒப்புயர் வற்ற பொது மொழியியல் நூலாகவும் அறிவொளி வீசுகின்றது.

(எ) தொல்காப்பியர் காலத்து வடமொழிவரவும் உண்டு; அயல் நாகரிக வரவும் உண்டு. இவை தொடக்கவருகையாகும். ஒப்புமை சுட்டும் பாங்கில் இவை மிகச் சிறுவரவின. அன்று ஆரியச் சூழ்நிலையும் ஆரியத் தாக்கமும் அவ்வளவாக இல்லை. ஆதலின் ஆரியக் கருத்துத் தோன்ற நூற்பாக்கட்கு உரையெழுதல் பொருத்த மன்று. தமிழ் நெஞ்சங்கொண்டு தமிழ் வழியாகவே தொல்காப்பியத் துக்கு உரையும் விளக்கமும் காணல் எழுத்து நெறியாகும்.

தொல்காப்பியத்து இடைச்செருகலான சில நூற்பாக்கள் உள என்ற கருத்து எனக்கு உடன்பாடன்று. சிறியவளவு பாடபேதங்கள் உண்டு.

தொல்காப்பியம்யாத்த தொல்காப்பியர் இருவர் ஆவர் என்ற மருட்கொள்கை ஆய்வுக்களத்துக்கே வரத்தக்கதன்று. இது இல் பொருள் என்க.

தமிழுக்கும் தமிழினத்துக்கும் வளமையான உயர்ந்த புதிய எதிர்கால வாழ்வு தொல்காப்பியத்தைப் போற்றும் அரசாலும் தொல்காப்பியப் பற்றுடைய மக்களாலும் தொல்காப்பியவறிவுடைய

இளைஞர்களாலும் தொல்காப்பிய உணர்வுடைய எழுத்தாளர்களாலும் உண்டாகும் என்பது என் நம்பிக்கை. இதுவே இவ்வுரை எழுதுவதன் நோக்கம்.

நூற்பா உ

குற்றிய லிகரம் குற்றிய லுகரம்
ஆய்தம் என்ற
முப்பாற் புள்ளியும் எழுத்தோ ரன்ன

என்ற நூற்பாவிற்கு இருவேறு உரையுண்டு.

ஒருசாரார் உரை

'குற்றியலிகரமும் குற்றியலுகரமும் ஆய்தம் என்ற முப்பாற் புள்ளியும் எழுத்தோரன்ன' என்பதாம். ஆய்தம் முப்பாற்புள்ளி என மறுபெயர் பெறும் என்பதும் அஃது அடுப்புக்கூட்டுப்போல மூன்று புள்ளி வடிவு பெறும் என்பதும் இவ்வுரையின் முக்கிய கருத்து. 'ஆய்தம் என்ற முப்பாற்புள்ளியும்' என்பது ஒரு தொடராக அமையும். இவ்வுரைக்குக் குற்றியலிகரமும் குற்றிய லுகரமும் என்ற ஈரிடங்களில் உம்மைத் தொகையாகக் கருத வேண்டும். இளம்பூரணர், நச்சினார்க்கினியர், வெள்ளைவாரணர் இத்தகுவுரையினர்.

மறுசாரார் உரை

குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரம் ஆய்தம் என்ற மூன்றுவகைப் புள்ளிகளும் 'எழுத்தோரன்ன' என்பதாம். ஈண்டு முப்பாற்புள்ளி என்பது ஆய்தத்தை மட்டும் குறியாது மூன்றையும் குறிக்கும். 'என்ற' என்பது மூன்றினையும் சேர்க்கும். ஆய்தம் முப்பாற்புள்ளி யன்று; குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரமும் போல அதுவும் ஒன்று. பேராசிரியர், சிவஞான முனிவர் சுப்பிரமணிய சாத்திரியார், வேங்கடராசலு, மீனாட்சி சுந்தரனார், துரையரங்கனார் இத்தகு வுரையினர்.

கருதவேண்டிய வினா என்ன? முப்பாற் புள்ளி ஆய்தத்தைக் குறிக்குமா? மூன்றையும் குறிக்குமா? முதலுரை சில இடர்ப் பாடுடையது. குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரம் ஆய்தம் மூன்றும் என்ற நடையிருந்தாற்போதும். ஆய்தம் என்ற ஒன்றுக்குமட்டும் ஆய்தம் என்ற முப்பாற்புள்ளியும் என்று விரித்துச்சொல்வது மிகையாகும். 'என்ற' என்பது ஆய்தம் ஒன்றுக்கே சேருவதாயின்

இகரமும் உகரமும் என உம்மை நூற்பாவில் விரிந்தாற்றான் பொருள் தெளிவாகும். 'முதல்கருவுரிப்பொருள் என்ற மூன்றே' என்ற அகத்திணையியல் நூற்பாவிலும், 'கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி என்ற வடுநீங்கு சிறப்பின் முதலன மூன்றும்' என்று புறத் திணையியல் நூற்பாவிலும் வரும் 'என்ற' என்னும் பெயரெச்சம் மூன்றினையும் அகப்படுத்தலை ஒப்புநோக்குக.

ஆய்தம் புள்ளிபெறும் என்ற கருத்தில் வேறுபாடில்லை. அதனைச் சுட்ட வேண்டின் பிற இடங்களிற் சொல்லியதுபோல 'ஆய்தப்புள்ளி' என்றாற் போதுமே. முதற்சாரார் கருத்துப்படி ஆய்தம் மூன்று புள்ளியுடையதெனக் கொண்டாலும் 'முப்புள்ளி' என்று வருவதுதான் பொருந்துமேயன்றி முப்பாற்புள்ளி என்று பாலிடை வருதல் பொருத்தமன்று. பால் என்பது பகுதியைக் குறிக்கும். 'அப்பால் ஐந்தும் ஓரள பிசைக்கும்' எனவும், 'அப்பால் ஏழும் ஈரளபிசைக்கும்' எனவும் அடுத்து வரும் நூற்பாக் களில் பால்—பகுதி எனப் பொருள்படுதலை உணரலாம். எனவே 'முப்பாற்புள்ளி' என்பது மூன்றெழுத்துக்கும் உரிய புள்ளிகளையே குறிக்கும். இம்மூன்றும் வடிவாலும் சார்பெழுத்தாம் என்பதற்கு இதுவுமோர் சான்று. ஆய்தமே முப்பாற்புள்ளி பெறுமென்றால் மூன்று புள்ளிக்குள் தம்முன் வேறுபாடு இருக்க வேண்டுமன்றோ? அடுப்புக் கூட்டுப்போல் என்றலின் வேறுபாடின்மை வெளிப்படை. முப்புள்ளி என்னாது முப்பாற்புள்ளி என்று கூறியிருத்தலானும், 'என்ற' என்பது உம்மை தொக்க ஒருநிலையில் மூன்றையுமே குறிக்குமாதலானும் இரண்டாவது உரையே பொருந்தும்.

நூற்பா அ

உயிர்மெய் என்ற குறியீடுகளை உவமை யாகுபெயராகக் கொண்டு மெய்ப்பொருள் கூறுவர் பலர். உயிர் தனித்தியங்கும் தன்மையது. தனித்தியங்கமாட்டா மெய்யை இயக்குவது எனவும் மெய்க்குத் தனித்தியங்கும் ஆற்றலின்று. உயிர்சேர்ந்துதான் இயக்கம் பெறும் எனவும் பண்டைத் தமிழரின் மெய்ம்மையியலை இலக்கணமும் காட்டுவது எனவும் விளக்கஞ் செய்ப. தமிழர் கண்ட மெய்ம்மையியலின்படி, உயிர் சார்ந்ததன் தன்மைத்து, இறை யையோ கட்டினையோ பற்றி நிற்குமியல்பினது, இறைக்கு உடம்பாவது. மெய்யுங்கூட உயிர்க்கு விளக்காவது என்ற உண்மைகளை அறிகின்றோம். உயிர் ஏதாவது ஒன்றினைப் பற்றாது நில்லாது என்ற மெய்ம்மையைப்

பற்றுக பற்றாற்றான் பற்றினை அப்பற்றைப்
பற்றுக பற்று விடற்கு

என்ற துறவுக்குறள் புலப்படுத்தும். 'அவையே தானே யாயிரு வினையின்' என்ற சிவஞான போத மறையாலும், 'எள்ளும் எண்ணெயும் போல் நின்ற எந்தையே' என்ற திருவாசக முறையாலும், 'உடம்பார் அழியின் உயிரார் அழிவர்' என்ற திருமந்திர நிறை மொழியானும்; உயிரின் சார்பியல் விளங்கும். ஆதலின் இம்மெய்ப் பொருளுணர்வை இலக்கணக் குறியீடுகளான உயிர்மேலும் மெய்ம்மேலும் ஏற்றிக் காண்பது கருத்தேற்றம் என்ற குற்றத்தின்பாற்படும் ஏனை இலக்கணக் குறியீடுகட்கும் இவ்வாறு மெய்ம்மையியல் காட்டுவது ஒவ்வாது. இதற்குமேல் இங்கு இக்கருத்தாராய்ச்சி உரைப்புறமாய்விடும்.

உயிராயினும் மெய்யாயினும் முப்பதும் முதலெழுத்து எனப் படுபவை; பிறப்பு வேற்றுமையும் வேற்றுப் பொருண்மையும் தனித்த ஒலியன் நிலையும் கொண்டவை; தம் பொருண்மைக்கு மெய்கள் உயிர்களைச் சார்ந்து நிற்கும் சார்பெழுத்துக்கள் அல்ல; உயிரொலியன்களை ஒத்தவை மெய்யொலியன்கள். முதல் நூற் பாவில் 'அகரமுதல் னகர விறுவாய்' என்று முடிக்கும் தொடர் நிலையால் சமத்தன்மை தெளிவாம். ஆதலின் வாயுள் உறுப்புத் தடையின்றி வரும் ஒலியன் உயிர் எனவும் உறுப்புத்தீண்டிப் பிறக்கும் ஒலியன் மெய் எனவும் ஒலியியல் முறையிற் காரணங் கூறுவதே மொழிநெறி.

நூற்பா கூ

பிறர்கருத்து: இந்நூற்பா உயிர்மெய்க்கு அளவு கூறுவது; மெய்யோடு கூடினாலும் கூடிய உயிர் தன் மாத்திரையில் திரியாது; க என்ற உயிர்மெய்க்குறில் ஒன்றரைமாத்திரையாகாது; கா என்ற உயிர்மெய்நெடில் இரண்டரை மாத்திரையாகாது எனவும், அரைநாழி யுப்புநீர்போல உயிர்மெய்யில் மெய் தன் மாத்திரையை இழக்கும் எனவும் கருத்துக் கூறுவர். உயிரியல்-உயிர்க்குரிய மாத்திரை எனப்பொருள் செய்வர், முன்னும் பின்னும் வரும் அதிகாரம் மாத்திரைப்பட்டதாதலின் இவ்வாறு பொருள்கொள்ளத் தூண்டியது.

உயிர்மெய்யுள் மெய்க்கு மாத்திரை இல்லை என்பதுவே ஆசிரியர் கருத்தாயின், மெய்யியல் திரியும் என்று நூற்பித்திருப்பர். 'உயிரியல் திரியா' என்ற நடையால் திரியுமோ அன்றோ என்ற ஐயப்பாடு உயிரை ஒட்டியதாகும். மெய்த்திரிபு பற்றிய குறிப்புக்கே

இடனில்லை. ஐயப்பாடு மெய் பற்றியதாயின், உயிரோடியையின் மெய்யளவு இழக்கும் என நூற்பா பிறந்திருக்கும். ஈண்டு அதிகாரமும் முற்றும் அளவின் மேலதன்று. உயிரென மொழிப, மெய்யென மொழிப என்பதனால் காரணப்பெயர்த் தொடர்ச்சி பெறப்படும். படவே, தடைப்படும் மெய்யொலியோடு சேர்ந் தாலும் இவ்வியைபினால் உயிர் தன் பிறப்பு வழியினின்று திரிவ தில்லை; அதாவது தடைப்படா நிலையினின்றும் மாறுவதில்லை என்பதே தெளிவு.

நூற்பா கO

ஒரு வினா : மெய்க்கு மாத்திரை அரை என்பதில் கருத்து வேறுபாடு இல்லை. இது தனிமெய்க்கா ? உயிர்மெய்க்கும் உண்டா? உயிர்மெய் இணைப்பில் மெய் தன் அரைமாத்திரையை இழந்து விடுகின்றது என்பதும் 'க' ஒருமாத்திரையாம் 'கா' இருமாத்திரையாம் என்பதும் எல்லார்தங் கருத்து. இக்கொள்கை பொருந்துமா? மெய்க்கு மாத்திரை யுண்டென வெளிப்படையாக நூற்பித்திருக்கும் தொல்காப்பியம் உயிர்மெய்யாகுங்கால் மெய்க்கு மாத்திரையிழப்புச் சுட்டக் காணோமே. ஆதலின் ஒன்றரை இரண்டரை உயிர்மெய்கட்கு உண்டெனச் சொன்னால் வரும் பிழையென்ன?

''மொழிப்படுத் திசைப்பினும் தெரிந்துவே றிசைப்பினும்
எழுத்தியல் திரியா வென்மனார் புலவர்''

என்று மொழிமரபு வலியுறுத்துவதாலும்,

''மாத்திரை யளவும் எடுத்தியல் வகையும்
மேற்கிளர்ந் தன்ன வென்மனார் புலவர்''

என்று செய்யுளியல் எடுத்து மொழிவதாலும் உயிர்மெய்க்கண்ணும் மாத்திரை மெய்க்குக் கொள்ளலாம் என்பது என்கருத்து.

''உயிரில் லெழுத்தும் எண்ணப் படாஅ
உயிர்த்திற மியக்கம் இன்மை யான''

என்ற செய்யுளியல் நூற்பாவில் உயிர்மெய் விலக்கப்படவில்லை என்பதனையும் நினைக. உயிர்மெய்க்கு மாத்திரையில்லை யெனின் ஒலியனாம் பெற்றியிராது. 'நீர் தனித்து அளந்துழியும் நாழியாய் அரைநாழி உப்பிற் கலந்துழியும் கூடி ஒன்றரை நாழியாய் மிகாதவாறு போல்வதோர் பெற்றி யென்று கொள்வ தல்லது காரணம் கூறலாகாமை யுணர்க; எனவும் ஆசிரியன்

ஆணை யென்பாரும் உளர் எனவும் நச்சினார்க்கினியர் சொல்லி யமைவர். என் கருத்து மேலும் சிந்தனைக்குரியது.

நூற்பா கஉ

பிறர் கருத்து : ''உட்பெறு புள்ளி யுருவா கும்மே'' என்ற நூற்பா பகரத்தோடு மகரத்திற்கு வரிவடிவு வேற்றுமை கூறுவது என இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் உரைப்பர். இவ்வுரை முற்றுப் பொருத்தமின்று; எனினும் இருபெரும் உரையாளர்களும் இவ்வாறு உரைத்திருப்பதற்கு அவர்தங்காலத்து வரிவடிவச் சூழ்நிலை ஒரு காரணமாக இருக்கலாம்.

இயல்பு மகரத்துக்கும் மகரக் குறுக்கத்துக்கும் வரிவடிவு வேற்றுமை கூறுவது எனவும் மகரக்குறுக்கம் புறத்துப்பெறும் ஒரு புள்ளியோடு உள்ளேயும் ஒரு புள்ளிபெறும் எனவும் இதுகாறும் பலர் உரை செய்து வருகின்றனர்.

குறுகா மகரத்தொடு குறுகிய மகரத்தின் வடிவு வேற்றுமை மொழியும் என்ற கருத்து உடன்படத்தக்கதே. ஆனால் இரு புள்ளி பெறும் என்ற கருத்து பொருந்திய உரையன்று. வேறுபாடு சுட்டுவது இந்நூற்பாவின் நோக்கம். அதற்கு இன்னொரு புள்ளி பெறும் என்று ஒரு விதி சொன்னாற் போதுமே. அந்த இரண்டாவது புள்ளி உள்ளே இருக்கும் என்று மேலும் ஒரு விதி வேண்டுமா ?

இரண்டு புள்ளி வரும் என்பது தொல்காப்பிய நோக்காயின் உட்பெறு புள்ளியும் உருவாகும் என்ற உம்மை வேண்டும். உம்மை யின்மையின் நாம் கருதவேண்டியது என்ன ? மகரக் குறுக்கம் மெய் என்பதற்குரிய புள்ளி பெறும் எனவும் குறுக்கம் என்பதனைத் தெரிக்க அவ்வொருபுள்ளி தானும் உள்ளே இருக்கும் எனவும் கொள்ளவேண்டும். (காண்க : போன்ம) இது ஒரு கணித முறை. ஆதலின் இரு புள்ளிபெறும் என்ற உரைகள் சாலா.

நூற்பா கரு எழுத்துவடிவங்களும் கருத்துக்களும் :

தமிழ் எழுத்துவடிவு குறித்துத் தொல்காப்பியம் சிலவற்றைப் பாங்குபெற விதிக்கும். இப்பகுதிக்கண் வரிவடிவுபற்றிக் காலத்துக் கேற்ற சிந்தனைகளைச் சிந்திக்க வைப்பது இவ்வுரையின் கடமை யாகும். யாண்டும் தமிழ்க்காப்பும் தமிழ் வளர்ச்சியுமே இவ்வுரை யின் குறிக்கோள்.

தமிழொலியன் பற்றியும் வடிவன்பற்றியும் அண்மைக்காலத்துப் பலதுறையினர் பல்வேறு கருத்துக்களை எழுத்துச் சீர்திருத்தம் என்ற பெயரால் வேகமாக வெளிப்படுத்தி வருகின்றனர். இது குறித்துக் கட்டுரைகளும் நூல்களும் பல வந்துள. உலகத்து அறிவியலால் இன்று எல்லாம் விரைவும் மாற்றமும் பெறுவதுபோல மொழிகளும் பெற்றாக வேண்டும். எண்ணங்களின் வேகவோட்டத் துக்கு ஏற்ப மொழிகள் தகுதிபெற வேண்டும். ஆதலின் மொழிச் சீர்திருத்தம் என்பது காலத்தாய் பெற்ற சிந்தனைக் குழவியாகும்.

பலர் கருத்துக்கள்

உயிரொலியன்களுள் ஐகாரம் ஔகாரம் இரண்டும் வேண்டிய தில்லை; மெய்யொலியன்களுள் ஙகரம் ஞகரம் நகரம் றகரம் ழகரம் வேண்டியதில்லை; உயிர்மெய்யிலும் ஐகார ஔகாரங்கள் வேண்டியதில்லை; உயிர்மெய் என்ற இனமே வேண்டியதில்லை என்பாரும் உளர்.

வடமொழியொலிகளுள் எட்டாமெய்யும் முப்பதாமெய்யும் முப்பத்தோராமெய்யும் முப்பத்திரண்டாமெய்யும் முப்பத்துமூன்றா மெய்யும் முப்பத்தைந்தாமெய்யும் ஆங்கிலமொழியுள் ஆறாம் ஒலியும் பல ஒலிப்புடையொலிகளும் வேண்டும் என்பாரும் உளர்.

வரிவடிவம்பற்றி வெளியிடும் கருத்துரைகள் பலப்பல. எழுத்து முப்பது என்றாலும் ஆய்தத்தையும் உயிர்மெய்யெழுத்துக்களையும் எண்ணுங்கால் ஒலிகள் 247 ஆம். இவற்றில் வரும் 131 குறியீடுகள் வேண்டியதில்லை. 28 அல்லது 30 குறியீடுகள் போதும். ஐ ஔ என்பனவற்றை அய், அவ் என எழுதலாம் ஐந்து குற்றெழுத்துக் களும் கால் வாங்கினால் நெட்டெழுத்தாகிவிடும். தனிநெட்டெழுத்து வடிவங்கள் வேண்டியதில்லை. புதிய உயிர்க்குறிகளை ஆக்கிக் கொண்டால் அ என்ற ஒரு வடிவே உயிரினத்துக்கு அமையும். ஆய்தம் வேண்டியதில்லை.

கெ கே கை என்றினைய உயிர்மெய்களில் உயிர்க்குறிகள் முன்னே வருகின்றன; கொ கோ கௌ என்றினைய உயிர்மெய் களில் உயிர்க்குறிகள் முன்னும் பின்னும் வருகின்றன. இவை பொருத்தமில எனவும் உயிரொலி பின் நிகழ்வதால் உயிர்க் குறிகள் எல்லாம் மெய்வடிவுக்குப் பின்பு வருவதுதான் முறை எனவும் உயிர்மெய் வடிவுகள் தேவையில்லை; ஆங்கிலம்போல் மெய்வடிவனையும் அடுத்தடுத்து எழுதினாற் போதும் எனவும் கூறுவாரும் உளர்.

இவற்றினும் பலபடிகடந்து இந்தியவொருமைப்பாட்டிற்கு எழுத்தெல்லாம் ஒருவடிவாக அதுவும் தேவநாகரியாக இருக்க வேண்டும் என்பாரும் உலகமுழுநோக்கில் உரோமன் எழுத்துக் களைத் தழுவிக் கொள்ளலாம் என்பாருமாகத் தமிழெழுத்துச் சீர்திருத்தம் குறித்துக் கருத்துரை வழங்குவர் மிகப்பலர்.

உயிர்மெய்யெழுத்துக்களைப் பெருக்கிக் காட்டி எழுத் தெண்ணிக்கை சுமை என்று கூறுவது தவறு; பல்வேறு வடிவங் களில் ஒருமைப்பாடு உண்டு; ஆணையின்றியும் இயக்கமின்றியும் கட்டாயமின்றியும் நெடுங்காலமாக இயல்பான மாற்றங்கள் பெற்று நிலைப்பதம் எய்தியவை தமிழ்வடிவங்கள். கையெழுத்தில் தேவைக் கேற்ற வட்டார வழக்குகளும் உண்டு. எவ்வகை வளர்ச்சிக்கும் முப்பது ஒலியன்களும் இன்றுள்ள வரிவடிவுகளும் போதும். உள்ளதை முறை வைத்துக் கற்பிக்கவேண்டும்; உள்ளதே நல்லது, வல்லது என்பாரும் உளர்.

தமிழெழுத்துச் சீர்திருத்தம் கூறுவோர் காலத்துக்கேற்பத் தமிழ் பெருவளர்ச்சியுற வேண்டும். குழந்தைகட்கு எழுத்துச் சுமை குறைந்து தமிழ் எளிமையாக வேண்டும். கல்வி பெருகிக் கல்லாமை ஒழிய வேண்டும். தட்டச்சு வரியச்சு முதலான புதுப்புதுப் பொறி யியலுக்கேற்ப எழுத்து வடிவங்கள் சுருங்க வேண்டும். உலக முழுதும் தமிழ் பரவ வேண்டும் என்ற நன்னோக்கம் கொண்டவர் களே. யார்தாம் இந்நல்லுள்ளம் தமிழுக்கு இல்லாதவர்கள்? எனவே நல்லுள்ளம் ஈண்டு ஐயப் பொருளில்லை. எழுத்துக் கருத்துக்கோள்களையெல்லாம் தனிப்பொருளாகத் தருக்கிப்பதற்கு இது முழுவிடமன்று. உள்ளது காப்பதற்கும் வருங்காலப் பெரு வளர்ச்சிக்கும் என்று முளதமிழுக்கும் பண்புத் தமிழினத்துக்கும் உலகத் தமிழ்ப்பரப்புக்கும் நல்லன என்று யான் உராய்ந்து கண்ட சில முடிபுகளை எழுதி வைப்பேன். இது மற்றொன்று விரித்தலன்று; உற்றொன்று கூறுதலாம்.

இருநூறாண்டுகட்கு மேலாகத் தமிழ்மொழிக்கு அடித்தளத்தில் விளைந்த வேர்க்கேடுகள் பலப்பல. அயலரசு மாற்றங்களால் தமிழ் மொழி வழக்கிலும் இளங்கல்வியிலும் அழிவும் இழிவும் உற்றது. ஆங்கில ஆட்சியில் மக்களுணர்வு ஆங்கில மொழிமேல் ஓங்கி வளர்ந்தது. விரித்துப் பயனென்? தமிழ்மக்கட்குத் தமிழெழுத் தென்ன, தமிழே சுமையாகத் தோன்றிவிட்டது. இல்லறப் பெண்ணுக்குக் கரு சுமையென்றால் யாது செய்ய முடியும்? பல்லாயிரம் ஆண்டாகத் தமிழ் மாந்தர் எண்ணியறியாத எழுத்துச் சுமை என்ற போலியுணர்வு இந்நூற்றாண்டில் எழுந்ததற்குக்

காரணம் தமிழ்மொழி குற்றுயிரானதுமட்டுமன்று ; ஆங்கில முதலான பிறமொழிகளின் அழுத்தமான மயலான ஆதிக்கமும் ஆம். ஒரு தமிழ்க் குழந்தை தமிழ் கற்கும் நேரத்தையும் ஆங்கிலம் கற்கும் நேரத்தையும் தமிழுணர்வையும் ஆங்கிலவுணர்வையும் கணித்துப் பார்த்தால், தமிழில் எவ்வளவு எழுத்துத் திருத்தமும் என்ன திருத்தமும் உழுத்துப்போம் என்பது வெள்ளிடைமலை. இக்கொடும் போக்கு எந்நிலைத் தமிழரிடத்தும் தடித்துவிட்டது. எனவே எழுத்துச் சுமையென்பது பொய்யான ஒரு தோற்றம். இக்கருத்து தமிழ்மொழிக்கு மட்டுமன்று ; இந்திய நாட்டின் பலமொழிக்கும் எற்கும். ஆங்கிலத்தின் 26 எழுத்துக்கு நால்வகை வடிவம் இல்லையா ?

தமிழ்மொழி வரலாற்றில் எழுத்துருவங்கள் மாறி வந்துள என்பதனை நானும் அறிவேன். ஒரு மொழியில் சொற்கள் இலக்கணங்கள் நடைகள் மாற்றமுறுவது போல வடிவங்களும் மாற்றம் பெறுவது இயல்பே. ஒரு நல்லுடம்பு நாள்தோறும் கண்ணுக்குத் தோன்றாமல் வளரும் இயல்பு வளர்ச்சியே மாற்றம் எனப்படும். அதுபோல் மொழியின் பலகூறுகளும் வளர்ச்சியென்னும் மாறுதல் கள் பெறுவது பொருளின் இயற்கை. அவ்வாறுதான் எழுத்து வடிவங்கள் சிறிதாகவும் நுண்ணிதாகவும் வேற்றுமையுணர்வில்லாமலும் மாறி வந்துள. அதனால் எழுதப்பட்ட இலக்கியங்களும் பிற பனுவல்களும் அலைமாறுவதுபோல் மாற்றம் தோன்றாமலே உள் மாற்றம் பெற்றன.

இதுகாறும் தமிழ்வடிவன்கள் மாறி வரவில்லையா என்று வினவும் எழுத்துத் திருத்திகள் மாற்றம் என்பது தோன்றாமல் இயல்பினும் இயல்பாக மாறி வந்திருக்கும் பாங்கினையும், அதனால் எல்லா இலக்கியங்களும் ஊறுபடா வாழ்வையும் கருதிப் பார்க்கவில்லை. கட்டாய மாற்றம் இவர்தம் விதியாகும். வடிவங்கள் பலவற்றையொழித்துப் பழையவும் புதியவுமான 30 சுறிகளுள் தமிழ்மொழியை அடக்கிவிடலாம் என்றால், அடக்கி விடலாம். ஆனால் இதுகாறும் வந்த இலக்கியங்களும் நல்லடக்கம் எய்தாவா? இப்புதிய திருத்தத்தால் எழுதப்பட்ட நூலே தமிழ் என்ற மயக்கப் போக்குக்கள் ஏற்படாவா? முறையான தமிழ்க் கல்வியும் தமிழ்க் கல்விக்குரிய சூழ்நிலையும் இன்றுபோலவே இழிவாக இருந்தால் இப்புதுவெழுத்துக்களின் வாழ்வுதான் எங்கே? மேலும் தமிழ் வரலாறே சிலவெழுத்துக்கு முந்தியநூல், சில வெழுத்துக்கு பிந்திய நூல் என்று இருபெரும் பிளவுபட்டு, முற் காலத்து நெருப்பாலும் நீராலும் பலதொகுதி அழிந்தமைபோல, எழுத்தாலும் இன்றுள்ளனவும் அழிந்தொழியாவா? இதனை

நினைக்கும்போது நெஞ்சம் குலைகின்றது. உள்ள நூல்களை யெல்லாம் ஆணையெழுத்தில் கொண்டுவந்து விடுவோம் என்ற நயப்புக்கு யார் உறுதி? இதுவரை சொன்னதுபோதும் போதும். ஏட்டுச் சுவடிகளும் கல்வெட்டுக்களும் பதிப்புமுகம் பெறா நிலையை இன்றும் காண்கின்றோமே?

பழைய எழுத்துமரபில் உள்ள தமிழ் நூல்கள் எல்லாம் இனி வருங்கால மக்கள் வளர்ச்சிக்கு வேண்டியதில்லை; அவை பழங் கொள்கைகள் என்று ஒரேயடியாகத் தூக்கியெறிந்து பெருமை கொள்ளும் ஆணவமே எழுத்துத் திருத்தத்தால் விளையும் வினை என்று அஞ்சுகின்றேன். அந்த எண்ணம் உடைய வலிய ஒரு சாராரும் இல்லாமல் இல்லை. இன்றுள்ள எழுத்துவடிவிலேயே இம்மனப்போக்கைக் காணும்போது, வேறு எவ்வாறு எண்ணம் தோன்றும்? ‘உள்ளது சிதைப்போர் உளரெனப் படாஅர்’ என்ற சங்கமொழி நம் வழிகாட்டியாகுக. நாடு விடுதலை பெற்றுப் பல்லாண்டு சென்றபின், இன்று மழலையர் பள்ளியெல்லாம் தமிழ் விதைகுழிகளாக இல்லாமல் புதைகுழிகளாக இருக்கும் அவலத்தைப் பார்க்கும்போது, தமிழில் தவறி ஒரு சொற்சொன்னாலும் தமிழ்க் குழந்தைகளிடம் தண்டக்காசு வாங்கும் பள்ளிகள் தமிழ்மாநிலத்தில் கொடிகட்டி வளரும்போது, எழுத்துச் சீர்திருத்தம் பேசுவார் முதற்கண்பேச வேண்டியது தமிழன்றோ, தமிழ் வைப்பன்றோ, தமிழ் கல்விமொழியாதலன்றோ? இவ்வுண்மை மனம் பதியுமாக.

காலத்திற் காணப் பெறும் பொறிகட்கு ஏற்பத் தமிழ்வடிவங் களை அமைத்துக்கொள்ள வேண்டும், அதுதான் வளர்ச்சி, இன்றேல் தமிழ் பின்னடையும் என்ற கோட்பாடு அறிவுடைமை யன்று. தொழில் நுட்பங்கள் மிகவிரைவில் பழைமையாகி வரு கின்றன. பொறிகள் விரைந்து மாற்றம் பெறுகின்றன. பத்தாண் டளவில் பொறி மாற்றங்கள் தலைகீழாக வந்துவிடக் காண் கின்றோம். மின்னணுவியலும் **கணி**ப்பானும் செய்யும் மாறுதல்கள் புராணத்தையும் விஞ்சுகின்றன. எனவே மக்களினத்துக்கு உரிய பொதுவுடைமையும் தன்னிகரில்லாக் கருவியுமான மொழியைக் காலத்துவிழும் கருவிகளிடம் ஒப்படைத்தற்கில்லை. செய்பொறிகள் மாறுந்தோறும் எழுத்துருவங்களைக் மாற்றிக் கொண்டு போவது, அறிவாகுமா? அறிவியலாகுமா?

மொழி நோக்கிச் செய்பொறிகள் வரவேண்டும், காணப்பட வேண்டுமேயன்றி, செய்பொறிக்கு மொழியடிமைப்படக்கூடாது. இப்போக்கு செய்பொறிவீழ்ச்சிபோல, செய்யெழுத்தும் வீழ்ச்சியாகி, பல்காலப்பிளவு ஏற்பட்டு அறிவுத் தொடர்ச்சியை அறுத்துவிடும்.

தொழில்நுட்பம் இன்னும் வளருங்கால் இன்றைய தமிழ் எழுத்து வடிவங்கள் அப்படியே எளிமை செய்யும் புதுப்பொறிகள் கண்டு பிடிக்க முடியும் என்பது என் நம்பிக்கை. எவ்வாறாயினும் மொழி என்ற நிலைக்கருவியைக் காலந்தோறும் சடுதியில் மாறும் நிலையில்லாச் செய்பொறிகட்கு வணக்கக்கூடாது. வணக்கின், உன்னாலே நான் கெட்டேன் என்னாலே நீ கெட்டாய் என்ற கதையாகிவிடும். முழுதும் நிகழ்காலக் கண்கொண்டு மொழித் திருத்தம் சொல்வது ஒருவகைக் குருடு என விடுக.

முற்காலத்து மொழிவாயில் கேள்விச் செல்வமாக இருந்தது. சில நூற்றாண்டாக எழுத்துவாயில் பேரிடம் பெற்று வருகின்றது. அச்சுப்பொறி பலவகையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பின் எழுதப்படிக்கத் தெரிவதே கல்வியென்ற நிலை பதிந்துவிட்டது. மொழிக்கு ஒலியன் உள்ளுறுப்பாகவும் வடிவன் புறவுறுப்பாகவும் முதன்மையாக விளங்குகின்றன ஆதலின் எழுத்துருவங்களைப் புதுப்புதுப்பொறிகட் கேற்பத் திரித்தல் என்பது இதுவரை தோன்றியநூல்களைப் பழம் பொருட்காட்சியாக்குவதோடு, ஓரளவு கற்றாரையும் கல்லாதா ராக்கிவிடும். திருந்தாத சில நாடோடி மொழிகட்கு எழுத்துக்களை இற்றை மொழியியலார் வடித்துக் கொடுப்பது போல ஞாலத் தாயான தமிழையும் கருதிவிட்டனரே எழுத்துத்திருத்திகள். ஏழை யெளியவர்கட்கும் இளங்குழந்தைக்கும் இரய்குவார்போல எழுத்துத் திணிப்பிகள் செய்யும் முனைப்பு அழிகொல்லியாகிவிடும். செவ் வெழுத்தில் இருபத்தைந்து வரியுள்ளவை திணிப்பெழுத்தில் முப்பத் திரண்டு வரிகளாகின்றன என்ற பெருங்குறையாலும் ஓரளவு கற்ற தற்குறித் தமிழர்களும் இவ்வெழுத்தால் கல்லாராகி விடுவர் என்ற நல்லச்சத்தாலும் ஆணையெழுத்தைத் தமிழிதழ்கள் நடைமுறையிற் பின்பற்றவில்லை.

ஆங்கிலத்தை முன்மாதிரியாக வைத்து எழுத்துத் திருத்திகள் தமிழ்வடிவங்களைப் புதுக்க நினைக்கின்றனர். உயிர்மெய் என்ற இனமே வேண்டா என்ற தடிப்புக்கு இவ்வாதிக்கம் ஒரு பின்னணி. எழுத்துத்திருத்தத்தால் ஆங்கிலம்போல் தமிழ் வளர்ந்து விடும் என்பது இன்னோர் எண்ணம்போலும், எண்ணம் பழுதில்லை ; செய்முறையே பழுது.

ஓங்கிவளர் ஆங்கிலம் மொழியமைப்பில் ஒலியானும் வடிவானும் ஒலிப்பானும் முன்னொட்டுப் பின்னொட்டாலும் வினை யொட்டானும் காலவுறுப்புக்களானும் ஒருமை பன்மையானும் பல்வேறு குறையுடையது ; ஒழுங்கற்ற மொழிகளுள் ஒன்று என்பது:

மொழியியலார் ஒப்பிய கருத்து. ஒலியனுக்கொத்த வடிவன் எண்ணிக்கையில்லை என்பதும் வெளிப்பட்ட செய்தி. பிரெஞ்சு மொழியளவுக்கு இல்லாவிடினும் ஆங்கிலத்தில் சொல்லின் எழுத்து வேறு, அதனை ஒலிக்கும் நிலை வேறு; அஃதாவது எழுதியதை ஒலிக்கமுடியாது; ஒலிப்பதற்குத் தனிப் பயிற்சி வேண்டும். ஆங்கில வகராதிகள் இப்பயிற்சிக்கு முதன்மை கொடுக்கின்றன.

இந்திய மொழிகளிலும் சிறப்பாகத் தமிழ்மொழியிலும் எழுதற்கும் ஒலித்தற்கும் வேறுபாடில்லை கிடந்தாங்கு எழுத்தைக் கூட்டுவதே ஒலியாகிவிடும். கையகல வரிச்சுவடியட்டையைத் தெரிந்துகொள்ள ஒரு கிழமை போதும். தெரிந்து கொண்டால் தொல்காப்பியத்தையே எழுத்துக்கூட்டிப் படிக்கலாமே. இதற்கு மேல் ஓர் எளிமையுண்டா? ஐரோப்பிய இனத்தைச் சார்ந்த வட மொழியும் பிற இந்திய ஆரிய மொழிகளும் தமிழ் மரபினவே.

இதனை இங்குக் கூறுவதன் கருத்தென்ன? குறைபாடு நிறைந்தது எனச் சுட்டப் பெறும் உலக ஆங்கிலம் குறைபாடுகளை நீக்கி உலக மொழியாயிற்றா? ஆங்கிலத்தில் சில திருத்தத்துக்கு ஆங்கொன்று ஈங்கொன்றுமாகச் செய்த முயற்சியும் செலவும் என்னாயின? ஆங்கிலத்தார் தம் உள்ள வடிவங்கட்கு அச்சுப்பொறி வகை கண்டனரேயன்றி இவ்வகைக்காக வடிவங்களைச் செதுக்க வில்லை. வழிவழிவந்த செவ்வடிவங்களைக் காலத்து வீழும் பொறிகட்கென மாற்றவில்லை. உடலுக்கு உடையா, உடைக்கு உடலா? கண்ணுக்கு ஆடியா?, ஆடிக்குக் கண்ணா? காலுக்கு நடையனா, நடையனுக்குக் காலா? எதற்கு எது, அதற்கு எப்படி என்ற வாய்பாடு தெளிவாக வேண்டும்.

ஒப்பிட்டு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் வளர்ந்தோங்கிய மொழிகள் கூடப் பல குறைபாடுகள் உடையனவாகவே தோன்றும். எ ஒ என்ற குற்றுயிர் இரண்டும் இல்லாத மொழிகளும் பலவுள. பல ஒலியன் களுக்குச் சிலவடிவன்களை வைத்துக் கொண்டு சரிக்கட்டி வளரும் மொழிகளும் பலவுள. ஆங்கிலத்தில் பன்னூறாயிரம் சொல் படித்தாலும் ஒவ்வொன்றையும் எப்படி ஒலிப்பது, எப்படி எழுதுவது என்று தனித்தனியான சிறப்புப்பயிற்சி கடைசி வரை வேண்டும். எப்பொருளுக்குப் பெரிய எழுத்துப் போடுவது என்ற நினைவு வேண்டும். ஆங்கிலத்தில் 104 எழுத்துக்கள் தொடக்கத்திலேயே வரைய வேண்டும். உரோம எண்களின் அமைப்பு (MCMXLIV—1944) பின்முன் நோக்கியதல்லவா? இத்துணைக் குறைபாடுள்ளும் ஆற்றல் வாய்ந்த ஒழுங்கியல் மொழிதோறும் உண்டு என்பதை

உணர்வோமாக. அம்மொழி வளர்வதற்கு அந்த உள்ளொழுங்கு மரபு இடங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றது என்பதனையும் உணர்வோமாக.

மொழிகளிடை ஒலியன் எண்ணிக்கையும் வரியன் எண்ணிக்கையும் வேறுபடுகின்றன, சொற்சேர்க்கையும் தொடரமைப்பும் வேறுபடுகின்றன. எவ்வளவு வேறும் மாறும் என்று தோன்றினாலும் குழந்தைகளும் கல்லாரும் செவிவழிப் பயின்று தாராளமாகப் பேசுகின்றனர். உள்ளே ஒரு மரபு வாய்பாடு கிடக்கின்றது என்பது தெளிவு. ஆதலின் நம் அளவுகோலும் அளக்குமுறையும் இன்னும் சொல்லப்போனால் மரபாழும் அறியாமையுமே குறையுடையன. வளர்ந்த செம்மொழிகளை அவற்றின் மரபழுத்தம் கண்டு அத்தடங்களில் புதிய பாத்திபிடித்து வளர்க்க வேண்டும். மாற்றமும் திரிபும் இயல்புக்கு விட்டுவிடவேண்டும்.

ஆங்கிலமொழி உலக மொழியாகப் பரந்தோங்கியிருக்கும் வாய்ப்பு நெறிகளைத் தமிழ்ப்பரப்புக்கு நாம் கடைப்பிடிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம். எவ்வகை மொழியும் அமைப்பின் சிறப்பாலும் பொறிக் கருவியின் துணையாலும் உலக மொழியாகி விடவில்லை. ஆட்சிமொழியாகவும் கல்விமொழியாகவும் அரங்கு மொழியாகவும் செய்திமொழியாகவும் நூல்மொழியாகவும் எல்லாத் துறையிலும் ஆங்கிலவாயில்கள் விரிந்தன. ஆங்கிலவாட்சி பெருகிய பிறதிசை நாடுகளிலும் ஆங்கிலமே மேன்மொழியாயிற்று. சிறிய நாட்டுக்குரியதாக இருந்த ஆங்கிலம் ஞாலமொழியானதற்குப் பெருநாடான அடிமைப்பாரதம் பெருங் காரணமாகும். சிறந்த தொல்பலமொழிகளைக் கொண்ட இந்திய மக்கள் தத்தம் வளஞ்சான்ற தாய்மொழியை எல்லா வழியாலும் நல்குரவுப்படுத்தி, ஆங்கிலத்தையே நாடி வளர்த்ததும் ஆங்கிலம் உலக மொழியானதற்குப் பெருவாய்ப்பாயிற்று. இது இருநூறாண்டுக்கதை. இக்கதையை விரித்துப் பயனில்லை.

ஆங்கிலேயரிடமிருந்து நாம் நாட்டுரிமை மீட்டோம்; எனினும் நம் மொழிகள் நம்மிடமிருந்து உரிமை பெற முடியவில்லை. விடுதலை பெற்று முப்பத்தெட்டாண்டுகள் ஆகியும் நம் பதினான்கு மொழிகளில் ஒன்றுகூட ஆங்கிலத்துக்குப் பக்கமாக வளரவில்லை. நம் நாட்டுப்பற்று ஐயகோ இத்தகைத்து. அங்ஙனம் ஆங்கிலத்தை வளர்த்துவிட்ட இந்தியர்களுள் ஒருபகுதியான தமிழர்கள் ஆங்கிலம் வளர்ந்த செயல் நெறிகளைப் பாராமல், தமிழ்மொழியை ஆங்கில அமைப்புக்குச் செதுக்கி ஒதுக்கிப் பிதுக்கிக் கொண்டுவர முனை

கின்றனர். தமிழுக்கேற்ற அரும்பொறிகள் காண அறிவியல் முனைப்புக் கொள்ளாமல், எலிக்கூண்டிற்குள் புலியை அடக்க முயல்வது போல, எதற்கோ கண்ட அச்சுப்பதிப்புப் பொறிகளுள் தமிழின் இயற்கையை ஒடுக்கத் துடிக்கின்றனர். அதற்குமேல் இதுதான் வளர்ச்சி என்று அடாத வாழ்த்துக் கூறுகின்றனர். தெளிந்துசொல்லின் இப்போக்கெல்லாம் கைவிட வேண்டியவை என்பது என்கருத்து.

சிந்து வெளிநாகரிகத்திற்கு முற்பட்டே எழுத்துவடிவு பெற்றுத் திண்மை எய்திய நம் தமிழுக்குச் சொந்த எழுத்தேயில்லை; இதுவும் ஒரு மொழியா என்று பிற்காலத்து வசையுண்டாகும்படி இப்போக்குக் கொண்டுபோய்விடுமோ என்று கவல்கின்றேன். தமிழ் தனி மொழி, எம்மொழியிலிருந்தும் பிறவாத தனிமொழி, பல மொழிகளைத் தோற்றிய தாய்மொழி, செவிலி மொழி என்ற உண்மைப் பெருமை அண்மைக் காலத்துத்தான் புதைபொருள் போல வெளிப்பட்டு வரும் இந்நன்னிலையில் மதிப்பிழக்கும் ஒரு தவறு நாம் செய்யலாமா? தன்மானம் செய்ய இடங்கொடுக்குமா?

ஆடத் தெரியாதவள் முற்றம் கோணல் என்பது போலவும், பாடத்தெரியாதவள் அவையோர் எண்ணிக்கை கூடுதல் என்பது போலவும், ஓடத் தெரியாதவன் உள்ளூர் என்பது போலவும் சிலரின் திருத்த முயற்சிகள் நமக்குத் தோன்றுகின்றன. வல்லவனுக்குப் புல்லும் ஆயுதம் என்பதனை ஆங்கில மொழியுணர்த்தி விட்டது. ஆதலின் தமிழ் எழுத்து வரிவடிவு பற்றிப் பின்வரும் தெளிவுகளையும் உறுதிகளையும் செயற்பாடுகளையும் நாம் கொள்வோமாக.

(1) உள்ள எழுத்து வடிவங்களை நிலைபேறாக வைத்து அதற்கேற்ற அச்சுப்பொறிகளை நுண்ணிய அறிவியல் முறையில் காண வேண்டும். விரைந்து காலக்கோட்பட்டு மாறும் பொறிகட்கு நிலையான தமிழ்மொழியை அடிமைப்படுத்தக் கூடாது. முன்போல் இயல்பான வழக்காற்றில் வரும் மாறுதல்கள் வந்து போகட்டும். வலிந்த இயக்கமான எழுத்துப்புரட்டு வேண்டா. அங்ஙனம் செய்வதற்குத் தமிழ் புதிய மொழியோ திருந்தா மொழியோயன்று. எழுத்துவடிவங்கள் முதலாவதாகக் கையெழுத்துக்கும் எளிதாக இருக்க வேண்டும் என்ற பொதுநிலையைப் போற்ற வேண்டும். பொறிவழக்காற்றினும் கைவழக்காறே மொழிக்கு உயிர்ப்புடையது.

(2) தமிழ் எழுத்துக்கள் ஒரு சுமையல்ல, இது உண்மை, வெறும் மயக்கன்று. வழிவழி வந்த தமிழ்க்கல்வி முறைப்படி

குழந்தைகட்குச் சொல்லிக் கொடுத்தால் எல்லாம் எளிமையே. தடம்பாய்ந்த வரிவடிவங்களைத் திருத்தத்திருத்த அவை குழத்தை கட்குப் பழையவற்றோடு சேர்ந்து கூடுதலாகிவிடுகின்றன. இது முரணான விளைவு. வீட்டில் தமிழ், பாலர் பள்ளியில் தமிழ், பல்கலைக்கழகம்வரை தமிழ், ஆட்சியில் தமிழ், கோயிலில் தமிழ், இசையில் தமிழ், கடையில் தமிழ், உரிய அனைத்திலும் தமிழ் என்ற உரிமைநிலை தமிழுக்குத் தமிழகத்து இருக்க வேண்டும்; இது இருந்துவிடுமானால் தமிழ் போல இனிய எளிய மொழி தமிழருக்கு வேறொன்றில்லை.

எழுத்துத் திருத்தம் குறித்த ஒரு காலச் செய்தியை இத்துணை முகமாகச் சொல்லியதற்குக் காரணம், தமிழும் தமிழ்க்கல்வியும் தமிழ்க்காப்பும் வழிவழித் தொடர்ச்சியும் இருந்தாற்றானே தொல் காப்பியம் சங்கவிலக்கியம் திருக்குறள் சிலப்பதிகாரம் பாரதியம் முதலாக எல்லாம் வாழும்; தமிழினத்துக்கு நன்மதிப்பும் எதிர்காலத் தனித்தன்மையும் உண்டாகும். ஆதலின் காலத்திற்கேற்ற இவ் வுரையில் தமிழ் எழுத்துவடிவம் பற்றித் தமிழ் மக்கட்குத் தெளிவு செய்வது என் செங்கடமையாயிற்று.

செய்தக்க வல்ல செயக்கெடும் செய்தக்க
செய்யாமை யானும் கெடும்

என்றார் பொய்யில் புலவர். எழுத்துத் திருத்தம் போன்றவை தமிழுக்குச் செய்யத் தகாதவை; எங்கும் எல்லாம் முதலிடம் என்பவை தமிழுக்குச் செய்யத் தக்கவை.

பல்வேறு ஒலிநிலைக்கூறுகளையும் சில அறிவியல் நுட்பங் களையும் மயக்கமறக்காட்டுதற்கு அவ்வப்போது நுண்குறியீடுகள் வேண்டப்படும். இவை உயர்கல்விக்கும் உயராய்வுக்கும் வேண்டிய சிறப்புக்குறிகள்; வருமிடங்களும் பயன்களும் வேறானவை. இவை நாம் மேலே கூறிய எழுத்து வழக்காறல்ல; அறிவு வழக்காறு.

நூற்பா உ0

'மெய்ம்மயங் குடனிலை' என்பதற்கு ஒரு மெய் பிறமெய் யோடு மயங்குதல் மெய்ம்மயக்கம்; ஒரு மெய் தன் மெய்யோடு தான் மயங்குதலை உடனிலை மயக்கம் என இருவகைப்படும் என்று பொருளுரைப்ப. அவ்வாறு இருவகையெனக் கூறுவது கருத்தாயின், ''ஆயிரியல வுயிர்த்த லாறே'' ''மெய்யேயுயிரென றாயீ ரியல'' ''ஆயீரியல புணர்நிலைச் சுட்டே'' என்ற நடை

அமைந்திருக்கும். தெரியுங்காலை என்பதற்கு மெய்ம்மயங்குட னிலை செயப்படுபொருளாகும்.

அம்மூ வாறும் வழங்கியல் மருங்கின்
மெய்ம்மயங் குடனிலை தெரியுங் காலை

என்ற இந்நூற்பாவின் முதலீரடிகளைப் பின்வரும் மெய்ம்மயக்க நூற்பாக்கட் கெல்லாம் தோற்றுவாயாகக் கொள்க.

தொல்காப்பியம்
சிறப்புப்பாயிரமும் நூன்மரபும் மாணிக்கவுரையும் முற்றும்.

இரண்டாவது

மொழி மரபு—மாணிக்கவுரை

இயல் முன்னுரை

நூன்மரபில் எழுத்துநிலையில் தனியெழுத்துக்களின் குறியீடுகள் கூறப்பெற்றன. இக்குறிகள் சுருக்கமாக ஆளுதற்கமைந்த ஆட்சிச் சொற்களாகும். இவ்வெழுத்துக்கள் பொருள் தரும் சொல்லாகிச் சொல்லில் முதலிலோ இறுதியிலோ நிற்கும் நிலைபற்றி மொழி மரபு கூறும். சொன்னிலையில் எழுத்துக்கள் படும் இலக்கணங் கூறுதலின் மொழிமரபு எனப்பட்டது. இஃது எழுத்ததிகாரம் ஆதலின் மொழிமரபு என்பதற்குச் சொல்லில் வரும் எழுத்துக்களின் மரபுநிலை எனப் பொருள் கொள்க.

ஒலி, எழுத்து, சொல் என்பன பஞ்சு, நூலிழை, ஆடை போன்றவை. அரிசி சோறாகும் போதுதான் உண்பயன் தரும். எழுத்தொலி என்ற ஒலியனுக்குப் பொருண்மையுண்டு. அவ்வளவே. அதுவே ஒரு பொருள் காட்டாது. ஒலியன் சிறுபான்மை தனியாகவும் பெரும்பான்மை எழுத்துக்கள் தொடர்ந்தும் பொருளை நேரடியாகக் குறிக்கும்போது சொல் அல்லது மொழி எனப்படும். எழுத்துக்கும் சொல்லுக்கும் உரிய தொடர்பு குருதியோட்டமும் நீரோட்டமும் ஒக்கும். சொல், மொழி, கிளவி என்ற தமிழ்ச் சொற்கள் மக்கள் வழக்கிற் பேசப்படும் உயிர்ப்பு மொழியைக் குறிக்கும்.

எழுத்து சொல் என்ற குறியீடுகள் முதற்கண் ஒலிநிலைக்கு உரியவை. ஆ என்ற எழுத்தை ஒலிக்க, ஆடு என்ற சொல்லைச்

சொல்லுக என்பதுவே ஒலி முதன்மரபு. ஆ என்ற எழுத்தை எழுதுக, ஆடு என்ற சொல்லை எழுதுக என்பது பின் வந்த வரிவடிவ மரபு. இம்மரபும் பொருந்தும்; எனினும் இலக்கணங்கள் ஒலிநிலைக்கே உரியன என்பதை மறவாது நினைவு கொள்ள வேண்டும்.

இயற் பகுப்புக்கள் தம்முள் தொடர்புடையவை. ஓரியலுக்குக் கூடுதலான விளக்கங்களை அடுத்த வியலிலோ பின்னியல்களிலோ ஆசிரியன் சொல்லுவான். இது மலைப்பில் நெறி எனப்படும். ஓரியலில் அனைத்தையும் சொல்லிவிடுதல் என்பது உண்ணும் உணவனைத்தையும் முதலிலேயே இலையிற் போட்டுவிடுவதை யொக்கும்.

நூன்மரபிற் கூறிய சார்பெழுத்துக்கள், அளபெடை, மெய்ம் மயக்கம், வரிவடிவு பற்றிய மேல்விளக்கங்கள் மொழிமரபின் தொடக்கத்து வருவன.

மொழிமரபிற்கே யுரிய இன்றியமையாத ஈரிலக்கணங்கள் மொழிமுதலெழுத்துக்களும் ;மொழியிறுதி யெழுத்துக்களும் ஆம். மொழிவரலாற்றிடை இவற்றில் சில வரவும் சில போக்கும் ஏற்பட் டிருக்கின்றன; ஏற்படுவதும் இயல்பே. எனினும் இம்மாற்றங்கள் தலைதட்டலோ தரைதட்டலோ வாராமல் விழிப்பாகப் போற்றிக் கொள்ளத்தகுவன. கரை பல்லிடத்து உடைந்தால் புகுவதும் போவதும் எது என்று சொல்ல முடியுமா? எல்லா மொழிகளுள்ளும் பழந் தமிழ்மொழி உலக வழக்கு அழிந்தொழிந்து சிதையாமல் சீரிளமைத் திறம் குன்றாமல் இன்றும் புதுமொழியாக வாழ்வதற்கு உரிய காரணங்களுள் இரண்டு மொழி முதலெழுத்துக் கட்டுப்பாடும் மொழியிறுதியெழுத்துக் கட்டுப்பாடும் ஆகும். பின் இயல்களில் வரம்புபடுத்தும் புணர்ச்சியெல்லாம் இந்த இருதளங்களின் மேல் எழுவன. இத்தளம் தளரின் தமிழ் தளரும். ஆதலின் முதலீறு என்ற அமைப்பு தமிழ்மொழிக்கு நல்லொழுக்கமாகும்; செவ் விழுப்பமுமாகும்; எனவே இம்மொழியுயிரினைச் செவ்வனம் ஓம்புதல் இலக்கணத்தின் கடமை.

> முதலும் இறுதியும் முட்டாது காக்கும்
> அதுகாண் தமிழின் அரண்.

இயற் கருத்து

குற்றியலிகரம் 'மியா' என ஒரு மொழியிலும், வீடியாது நாடி யாது எனப் புணர்மொழியிலும் வரும்.ஒரு மொழிக் குற்றியலுகரம்

ஆறுவல்லெழுத்தின் மேல் ஏறி நாடு, உலகு, வாத்து, பஞ்சு, பாம்பு, ஒன்று என்றவாறு அறுவகையாக வரும், சுக்குக்கோடு எனப் புணர்மொழியிலும் வரும் எஃகு, அஃது, கஃசு என்றவாறு ஒரு மொழி ஆய்தம் குற்றெழுத்துக்குப் பின்னும் உயிர்வல்லெழுத்துக்கு முன்னும் வரும். அஃறிணை, பஃறுளி என்றவாறு புணர்மொழியிலும் வரும். சிலவிடங்களில் ஆய்தம் மொழிக் குறிப்பாக நீண்டு எழுதப்படுவதில்லை. நூன்மரபிற் கூறிய சார்பெழுத்து மூன்றும் எவ்வாறு சார்ந்து தோன்றும் என்ற சார்பு நிலையை மொழிமரபில் முதலெழு நூற்பாக்கள் விளக்குவன.

இசை குன்றும்போது அளபெடை என்ற முறை தழுவப் படுமன்றே. அங்ஙனம் அளபு எழுந்த ஒலி நீட்டத்தைக் காட்டுவதற்கு நெட்டெழுத்துக்குப் பின் அதற்கு ஒத்த குற்றெழுத்து (போஒய்) பக்கமாக எழுதப்படும். ஐ, ஔ என்ற இரண்டு நெடிலுக்கும் நேரடியான குற்றெழுத்து இல்லாமையால் ஐகாரத்துக்கு இகரமும் ஔகாரத்திற்கு உகரமும் ஒத்த குற்றெழுத்தாக அளபெடையிற் கொள்ள வேண்டும்.

தமிழ்ச் சொற்கள் ஓரெழுத்தொருமொழி (ஆ, மா) எனவும் ஈரெழுத்தொரு மொழி (ஆன், மான்) எனவும் இரண்டுக்கு மேற்பட்ட எழுத்துடைய தொடர் மொழி (ஆண்டு, ஆண்டாள், ஆண்டவர்) எனவும் மூன்று வகைப்படும். இப்பாகுபாடு தமிழ்ச் சொற்களின் தோற்றத்தையும் அமைப்பையும் ஆக்கத்தையும் அறிவிக்கவல்லது.

மெய் முதலெழுத்தாயினும் பிறப்பில் தனித்தன்மையுடையதாயினும் சொல்லுங்கால் க ங ச ஞ என்று அகரத்தோடு சொல்லப்படும்.

நூன்மரபில் இன்ன மெய்யெழுத்துக்குப்பின் இன்ன மெய் யெழுத்து வரல் வேண்டும் என்ற வரம்பினைக் கற்றோம். எந்த மெய்யெழுத்தும் தன்னைக் கூறும்போது எதற்குப் பின்னும் வரலாம் என்ற கட்டுப்பாடற்ற பொது நிலையுண்டு. இது நடைமுறைக்கொத்த இலக்கணம்.

மெய்ம்மயக்கத்தில் பீர்க்கு, வார்ப்பு, பாழ்ங்கிணறு என ஈரொற்றும் வரும். இவை ய ர ழ என்ற மூன்றின் பின்னர்த் தோன்றும்.

தமிழ்ச் சொல்லமைப்பின்படி ரகரவொற்றும் ழகரவொற்றும் தனிக்குற்றெழுத்துக்குப் பின் வரமாட்டா. வர்க்கம், வர்ணனை, கர்ப்பிணி என்று சொல்வதும் எழுதுவதும் தவறு. வருக்கம், வருணனை, கருப்பிணி என்பதே தகும்.

செய்யுளில் 'போன்ம்' என்று ஈரொற்றுநிற்கும். அவ்விடத்து மகரவொற்று கால்மாத்திரையாய்க் குன்றியொலிக்கும்.

எழுத்துக்களைச் சொல்லிடைப்படுத்திச் சொன்னாலும், சொல்லிடை விதந்து வேறாகச் சொன்னாலும், கூட்டு வடிவு பெற்றாலும் தம் தன்மையினின்று மாறுபடா. தனி யெழுத்தாக இருந்தபோது என்ன தன்மையுண்டோ அத்தன்மை வந்தான் இருந்தான் சென்றான் என்று எழுத்துக்கூட்டிச் சொல்வதற்காக மாறிவிடாது. வடிவு மாறுபட்டாலும் பொருள் வேறுபடாது. இது எழுத்தியல் எனப்படும். இது மொழியின் நிலை விதி. ஐ என்ற ஒலியனுக்குத் தனிவரிவடிவு உண்டு. அஇ அய் என்ற கூட்டு வடிவுகளும் உண்டு. அஇ அய் என்பன சிலவிடங்களில் மாறி வரும். ஒள ஒலியனுக்கு உரிய வடிவு உண்டு. அஉ என்ற கூட்டு வடிவும் உண்டு. இவை வடிவுமயக்கங்கள். இவற்றால் பொருள் மாறுபடுவதில்லை, எழுத்தியல் திரிவதில்லை.

மொழி மரபின் முதன்மையான இலக்கணக் கூறுகள் இரண்டே. தமிழில் மொழிக்கு முதலாகும் எழுத்துக்கள் ; மொழிக்கு இறுதியில் வரும் எழுத்துக்கள்.

மொழிமுதலெழுத்துக்கள்

இது பற்றிப் பத்து நூற்பாக்கள் உள. 12 உயிர்களும் மொழி முதலாகி வரும். மெய்கள் மொழிமுதலாகும் என்றாலும் உயிரோடு கூடிய உயிர் மெய்கள்தாம் அங்ஙனம் வரமுடியும். இது தமிழ் மொழியின் மன்னிய அமைப்பு. அயன் மொழிச் சொற்களை ஒருகால் தழுவினாலும், இவ்வமைப்புக்கு உட்பட்டே தியானம், நியாயம், கிருபை என்று வரவேண்டும்.

முதலாகு மெய்களுக்கும் அவைபெறும் உயிர்களுக்கும் வரம் புண்டு. பதினெட்டு மெய்களுள் க ச த ப என வல்லினத்தில் நான்கும் ஞ ந ம என மெல்லினத்தில் மூன்றும் ய வ என இடை யினத்தில் இரண்டும் ஆக ஒன்பது மெய்கள் மொழி முதலாகும். இவற்றுள்,

12	உயிரொடும் வருவன	க் த் ந் ப் ம்
9	அ ஐ ஔ நீங்க	ச்
8	உ ஊ ஒ ஓ நீங்க	வ்
3	ஆ எ ஒ சேர்ந்து	ஞ்
1	ஆ சேர்ந்து	ய்

மெய்ம்மயக்கத்திற்குச் சொல்லியதுபோல முதலாகா எனப்பட்ட எல்லா வெழுத்துக்களுமே தன்னைச் சுட்டும் போது (ணொ, ளொ, டொ என்றவாறு) மொழி முதலாக வரும் என்பது நடைமுறைக்கு ஒத்த பொதுவிதி. இதுவே மொழியிறுதியாகவும் கொள்ளப்படும்.

நுந்தை, நுந்தாய் என மொழிமுதற் குற்றியலுகரமும் ஒன்று உண்டு. இதற்கும் நகர மெய்யே முதல்.

மொழியிறுதியெழுத்துக்கள்

இதுபற்றிப் பதினான்கு நூற்பா உண்டு.

ஔகாரம் நீங்கிய பதினோருயிரும் இறுதியாக வரும். ஔகாரமும் கௌ வௌ என ஓரெழுத்தொருமொழிகளில் ஈறாகும். எகரவுயிர் ஈறாகாது. நொ என்ற ஓரிடத்து ஒகரம் ஈறாம். ஞே ஞோ என ஞகரம் ஈராக வாராது. உசு, முசு என ஈரிடத்துச் சுகரம் ஈறாம். தபு என்ற ஒரு சொல்லில் புகரம் ஈராகி இருநிலையில் அழுத்தம் பெறும். பதினெட்டு மெய்களுள் ஞ ண ந ம ன என மெல்லினத்துள் ஐந்து ய ர ல வ ழ ள என இடையினம் ஆறு ஆகப் பதினொரு புள்ளியும் மொழிக்கு ஈறாக வரும். வெரிந், பொருந் என இரு சொற்களில் நகரமெய் ஈறாம். உரிஞ் என்று ஞகரம் ஒரு சொல்லில் ஈறாம். ஆனால் இருபொருள் அழுத்தம் பெறுவதில்லல. அவ் இவ் உவ் தெவ் என வகரம் நான்கு சொற்களில் கடைசியாக வரும்.

அஃறிணைப் பெயர்களில் னகரமெய்க்கு ஈறாக மகரமெய் (புறன்—புறம்) வந்து நிற்கும்; எனினும் ஒன்பது சொற்கள் விலக்காகும்.

ஒருமொழிக் குற்றியலிகரம்

(௩௪) குற்றிய லிகரம் நிற்றல் வேண்டும்
யாவென் சினைமிசை யுரையசைக் கிளவிக்
காவயின் வரூஉ மகர மூர்ந்தே.

இஃது ஒரு மொழிக் குற்றியலிகரத்தின் சார்புநிலை கூறும்.

அகலவுரை

''சார்ந்து வரல் மரபின்'' என்று நூன்மரபின் முதல் நூற்பாவிற் கூறினாரன்றே. குறுகுதற்கு எச்சொல்லில் எதனைச் சார்ந்து வரும் என உரிய இடச் சூழ்நிலை காட்டுகின்றார்.

மியா என்ற உரையசையிடைச் சொல் ஒன்று உண்டு. இதன் கண் யா என்ற எழுத்துக்கு மேலே அவ்விடத்து மகரமெய்யைச் சார்ந்து குற்றியலிகரம் நடுவே நிற்கும்.

உரை—பேச்சு வழக்கு. நிற்றல் வேண்டும்—இடைப்பட்டு நடுவே நிற்கவேண்டும்.

வழக்கு : மியா—இது பேச்சு வழக்கிடை முன்னிலையில் வரும் ஏவற் சொல். கேண்மியா, சொன்மியா, கேளப்பா, சொல்லப்பா என்பது பொருள்.

திறனுரை

நூற்பாவில் எடுத்துக்காட்டே தந்து இலக்கணம் விளக்கும் நூற்பா இது. இது காட்டுநெறி எனப்படும். ஆகாரத்தோடு கூடிய யகரவுயிர்மெய்க்கும் மகரவொற்றுக்கும் இடைப்பட்டு நெருக்குண்ணும்போது இகரம் அரைமாத்திரையாகக் குறுகும் என்பது சூழ்விதி. யா என்ற ஆகாரவுயிர்மெய் முழுதும் பின்பற்றுக்கோடு; ஒற்று முன்பற்றுக்கோடு என்க. இவ்விதியையொட்டி 'வியாழன்' என்ற சொல்லில் இகரம் இக்காலத்துக் குறுகுவதை உணரலாம். வியாதி, வியாசம், தியானம், பியாண்டு வாத்தியம் என்ற பிற மொழி வருகையிலும் இச்சூழ்நிலையால் இகரம் குறுகுவதைக் காண்க. எனவே இச்சூழ்விதி உலகமொழிப் பொதுவிதி போலும்.

சொற்கு உறுப்பாக வரும் ஒலிகளைச் சினை என்பது ஒரு குறியீடு. 'குறியதன் இறுதிச் சினை' என உயிர் மயங்கியலிலும் சுட்டுச் சினை நீடிய 'ஈறுசினையொழிய' என ஈரிடத்துக் குற்றிய லுகரப்புணரியலிலும் இக்குறியாட்சி வரும்.

'குற்றியலிகரம் நிற்றல் வேண்டும்' என்ற ஒருதலைநடை இப்படிச் சார்பு இருந்தாற்றான் இகரம் குறுகும் என்ற வன்புறையாகும். மியா மியா என்று வரும் பூனையின் பொருளில் ஒலிக் குறிப்பை நீக்குதற்கு, உரையசைக் கிளவி எனப்பட்டது. பயனிலையை முன்னும் எச்சத்தைப் பின்னும் கூறிய நடையோட்டம்

இது. இலக்கியம்போல் தொல்காப்பியத்து இவ்வாறு நடையோட்டங்கள் பலவுள.

மியா என்ற உரையசைச் சொல் பின்னாள் வழக்கு வீழ்ந்தது.

புணர்மொழிக் குற்றியலிகரம்

(௩௨) புணரியல் நிலையிடைக் குறுகலு முரித்தே
உணரக் கூறின் முன்னர்த் தோன்றும்.

இது குற்றியலிகரம் இருமொழிப்புணர்ச்சியிடைக் குறுகும் எனக் கூறும்.

அகலவுரை

குற்றியலிகரம் மியா என்பது போல் ஒரு மொழியிற் குறுகுதலோடு இருசொற்புணர்ச்சியில் குறுகுதலும் உண்டு. மொழிமரபு ஒரு சொல்லளவிற்குக் கூறும் இயலாதலின் ஈண்டு விரித்துரைப்பது பொருந்தாது. இப்புணர்மொழிக் குறுக்கம் பின்பு குற்றியலுகரப் புணரியலில் வெளிப்படும்.

வழக்கு : நாடு + யாது — நாடியாது; மாசு + யாது—மாசியாது

திறனுரை

சார்பெழுத்துக்களான குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஆய்தம் என்ற மூன்றும் ஒரு சொல்லிலும் வரும் ; புணர்மொழியிலும் வரும். மொழிமரபு ஒரு சொல்லில் வரும் எழுத்துக்கட்கு இலக்கணம் கூறும் இயல்பிற்று ஆதலின் புணர்மொழியுள் சார்பெழுத்து வருவன பற்றி அவை உண்டு என ஈண்டுச் சுட்டினாரேயன்றி இடனும் பற்றுக்கோடும் விரித்துரைக்கவில்லை தொல்காப்பியர். 'உணரக் கூறின் முன்னர்த் தோன்றும்' எனப் புணர்மொழிக் குற்றியலிகரத் துக்கும், 'கடப்பாடறிந்த புணரியலான' எனப் புணர்மொழிக் குற்றியலுகரத்துக்கும், 'ஈறியல் மருங்கினும்' எனப் புணர்மொழி ஆய்தத்துக்கும் உரிய வேறியல்களிற் காண்க என்றார் ஆசிரியர். இவ்வாறு இலக்கணத் தெளிவுபட நூன்முறை வகுத்திருப்பதையே 'மயங்காமரபின் எழுத்துமுறை காட்டி' எனப் பாயிரம் பாராட்டு கின்றது.

''யகரம் வருவழி யிகரங் குறுகும்
உகரக் கிளவி துவரத் தோன்றாது'' எனவரும்

குற்றியலுகர நூற்பாவைத்தான் 'உணரக்கூறின் பின்னர்த் தோன்றும்' என்பது சுட்டும் ; எனவே ஒரு மொழிக் குற்றியலுகாச் சொற்கள் நிலைமொழியாக நிற்க வருமொழி யகரம் யகரம் புணரும்போது குறுகிய இகரம் தோன்றும் என அறிகின்றோம். யகரம் வருமொழி என்று கூறினாலும், 'ஆவோடல்லது யகரம் முதலாது' என்றபடி, யா என்ற ஆகாரவுயிர் மெய்யே கொள்ளப் படும்.

ஒருமொழிக் குற்றியலிகரத்திற்கும் புணர்மொழிக் குற்றிய லிகரத்திற்கும் சூழ்நிலையில் ஓர் ஒற்றுமையுண்டு. மியா, நாடியாது என ஈரிடத்தும் யா என்ற ஒலிக்குமுன் இகரம் குறுகுகின்றது.

முன்னர் என்பது எதிர்காலத்தைக் குறிக்கும், முற்போக்கு என்பது போல. 'புணரியல் நிலையிடைக் குறுகலும் உரித்தே' என்ற உம்மைக்குக் குறுகாமலும் வரும் என்பது பொருளன்று. ஒரு மொழியிலேயன்றிக் குற்றியலுகரம் புணர்மொழியிலும் குறுகும் என்ற எச்சவும்மையாகும் 'இடனுமாருண்டே' என்று வரும் நூற்பா நடைக்கும் இதுவே பொருள்.

ஈண்டு ஒருநல் விளக்கம் :

நாடியாது என்ற புணர்மொழி நாடு + யாது எனவும் நாடி + யாது எனவும் பிரிப்பதற்கு இடனாகின்றது. வேறுபாடு காண்பது எப்படி ? நாடு என்பது நிலைமொழியாயின் அவ்விடத்து இகரம் குற்றியலிகரமாய் அரைமாத்திரையாய் ஒலிக்கும். எழுத்துவடிவில் நாடியாது என இகரத்தின் மேல் புள்ளிபெறும். நாடி என்பது நிலை மொழியாயின் இகரம் குற்றுகரமாய் ஒரு மாத்திரை இசைக்கும். நாடி யாது என எழுத்து வடிவில் புள்ளிபெறாது. எம்மொழியிலும் இத்தகைய மயக்கங்கட்கு இடனுண்டெனினும் பேச்சுச் சூழ்நிலை நோக்கிப் பொருள்தானே விளங்கித் தோன்றும். மாடியாது, வண்டி யாது, காசியாது, கொக்கியாது என்பனவும் அத்தன்மையன. தூசியாது என்ற புணர்ச்சியில் தூசும் தூசியும் ஒரு பொருளன வாதலின் இலக்கணத்தால் பொருள் வேறுபடவில்லை என அறிக.

இவ்விலக்கணம் பிற்காலத்து வழக்கு வீழ்ந்தது.

ஒருமொழிக் குற்றியலுகரம்

(௬௬) நெட்டெழுத் திம்பரும் தொடர்மொழி யீற்றும்
குற்றிய லுகரம் வல்லா றூர்ந்தே.

இஃது ஒருமொழிக் குற்றியலுகரத்தின் சார்புநிலை கூறும்.

அகலவுரை

'சார்ந்துவரல் மரபின்' என்ற நூற்பாவிற் கூறிய வரிசைப்படி குற்றியலுகரம் குறுகுதற்கு எவற்றைச் சார்ந்துவரும் எனக்காட்டு கின்றார். குற்றியலுகரம் தனி நெட்டெழுத்துக்குப்பின் ஆறு வல்லெழுத்துக்கள்மேல் ஏறி வரும். தொடர்மொழிக்கு இறுதியில் அதுபோல் ஆறு வல்லெழுத்துக்களைச் சார்ந்து வரும்.

இம்பர்—பின்பு. தொடர்மொழி—எழுத்துக்கள் தொடர்ந்த ஒரு சொல் வல்லாறு—க ச ட த ப ற என்ற வல்லினம்.

வழக்கு : போகு, மாசு, ஆடு, ஓது, கைபு, ஆறு—நெடில்
போக்கு, வீச்சு, ஆட்டு, சாத்து, காப்பு, மாற்று—வன்றொடர்
அங்கு, அஞ்சு, அண்டு, அந்து, அம்பு, அன்று—மென்றொடர்
எய்து, மார்பு, பல்கு, மாழ்கு, மாள்கு —இடைத்தொடர்
எஃகு, கஃசு, பஃது —ஆய்தத்தொடர்
பழகு, தராசு, தவிடு, பாதீடு, கழுகு, வல்லூறு,
சொல்லெடு, நாளேடு, நிறைபு. —உயிர்த்தொடர்

திறனுரை

குற்றியலுகரம் நெடில், உயிர்த்தொடர், வன்றொடர், மென்றொடர், இடைத்தொடர், ஆய்தத் தொடர் என ஆறு வகைப்படும் எனக் குற்றியலுகரப் புணரியற்கண் வகைசெய்வர் ஆசிரியர். இவ்வகைக்கேற்பப் புணர்ச்சி வேறுபடுதலை அவ்வியலிற் காண்க. மொழிமரபு என்ற இவ்வியலில் குற்றியலுகரம் சார்பெழுத் தாகும் மொழிச் சூழ்நிலையே கூறுவர்.

தொல்காப்பியத்தைக் கற்போர் 'தொடர் மொழி' என்ற குறியீட்டினை மயங்காது விளங்கிக்கொள்ள வேண்டும். இரண் டெழுத்துக்கு மேல் தொடர்ந்து ஒரு சொல் என்பது பொருள். மகன், பாட்டு, பிணங்கு, வள்ளுவர், தொல்காப்பியர் இவை யெல்லாம் தொடர் மொழிகள். ஆ, வா, போ, தீ இவை ஓரெழுத்தொரு மொழி எனப்படும். அடை, அது, நாம் காசு இவை ஈரெழுத்தொருமொழி எனப்படும். பிற்காலத்தும் இக்காலத்தும் தொடர் மொழி என்பது சொற்கள் தொடர்ந்த நடையைக் குறிக்கும். சிதம்பரனார் செக்கிழுத்தார் ; சிதம்பரனார் சிறைச் சாலையில் நாட்டு விடுதலைக்காகச் செக்கிழுத்தார் ; பாரதியார்

இவர் பெருமையைப் பாடினார். இவையெல்லாம் தொடர்மொழி என இக்காலத்துப் பெயர்பெறுகின்றன. இவ்வேற்றுமையைக் கருத்துட்கொண்டு தொல்காப்பியத்தினைக் கற்க வேண்டும். நாம் இன்று தொடர்மொழி என்பதனைத் தொல்காப்பியர் புணர்மொழி என்பர் இதன்மேல் விளக்கத்தை 'ஓரெழுத்தொரு மொழி' எனப் பின்வரும் நூற்பாவுரையிற் காண்க.

நெட்டெழுத்திம்பர் என்பது நாடு, பேசு, காது முதலியவற்றைக் குறிக்கும். இவை ஈரெழுத்தொருமொழிகள். தொடர்மொழியீறு என்பது படம், பண்டு, மார்பு, எஃகு, பார்ப்பு, கூப்பாடு முதலியவற்றைக் குறிக்கும். இவை இரண்டுக்கு மேற்பட்ட எழுத்துடைச் சொற்கள். அதனாலன்றோ ஒருமொழிக் குற்றியலுகரம் எனப்பட்டன. 'நெட்டெழுத்திம்பர்' என்றதனால் அது, படு, பசு எனத் தனிக் குற்றெழுத்தால் இறுவன குற்றியலுகரம் ஆகா என்பதும் 'வல்லாறு ஊர்ந்து' என்பதனால் தும்மு, மண்ணு, தாவு, புள்ளு, செலவு, வரவு என்பன மெல்லீறும் இடையீறும் கொள்வதால் குற்றியலுகரம் ஆகா என்பதும் தெளியப்படும். ஆதலின் இந்நூற்பா விலக்கியுணர்த்தும் நடையுடையது எனக் கொள்க.

இந்நூற்பாவில் பயனிலை இல்லை. நிற்றல் வேண்டும் என்ற முந்தைக்கு முந்திய நூற்பாத் தொடரைப் பயனிலையாக மாட்டேற்றல் இயைபன்று. தோன்றா எழுவாய் போல அரிதாகத் தோன்றாப் பயனிலையும் கொள்ளலாம். நன்னூலாரும் பதவியலில் 'ஆயீறையும் ஈயீறிகரமும்' என்று முடியாது முடித்திருத்தலை ஒப்புநோக்குக. 'எல்லாம் மழை' என்ற திருக்குறள் நடையும் இதன்பாற்படும். இதனை அவாய்நிலை என்பர் இலக்கணியர்.

இன்னொரு வகையாகவும் இம்முடிபினைச் சிந்திக்கலாம். மலையாளத்தில் வினை முற்றுக்கள் பாலீறுகள் பெறுவதில்லை. பண்டு தமிழில் வழக்கிலிருந்த வினைமுற்று வடிவங்கள் பின்பு தமிழில் வழக்கற்று இன்று மலையாளத்தில் வழங்குகின்றன என்று கேரளபாணினீயம் எடுத்துக்காட்டியபடி, வல்லாறு ஊர்ந்து என்பதனை பாலீறுபெறா முற்றாகவும் கருதிக்கொள்ள இடனுண்டு. இது சிந்தனைக்குரியது.

இன்று எவ்வகைச் சொற்களிலும் இறுதியுகரம் ஓரளவேனும் குறுகியொலிப்பதைக் கேட்கின்றோம்; எனினும் புணர்ச்சிக்கண் முன்போலவே வேறுபாடுகள் உள.

புணர்மொழிக் குற்றியலுகரம்

(கூச) இடைப்படிற் குறுகு மிடனுமா குண்டே
கடப்பா டறிந்த புணரிய லான.

இது குற்றியலுகரம் இருமொழிப்புணர்ச்சியிடைக் குறுகும் என்று கூறும்.

அகலவுரை

ஒருமொழிக் குற்றியலுகரச் சொற்கட்கு இடனும் பற்றுக் கோடும் மேலே கூறினார். அச்சொற்கள் நிலைமொழியாக வருமொழியோடு புணரும்போது உகரம் இடைப்படுமல்லவா? அவ்வாறு வரும் உகரம் குறுகும் இடங்களும் உண்டு; அவற்றை முறையாகச் சொல்ல வேண்டிய குற்றியலுகரப் புணரியலின் கண்ணே காணலாம்.

இடைப்படின் — நடுவே வரின்.
கடப்பாடு — சொல்லத்தகும் இடம். ஆன் — இடத்து.

வழக்கு	நாடு சிறக்கும் அழகு வளரும்	அல்வழித் தொடர்
	நாட்டுக் கடமை அழகுக் கலை	வேற்றுமைத் தொகை

திறனுரை

இது மொழிமரபாதலின் ஒரு மொழியளவுக்கே இலக்கணம் கூறப்படும். புணர்மொழிக்கு உரியவியல்களிற் கூறுவதே கடப்பாடு. ஆதலின், 'கடப்பாடு அறிந்த புணரியல்' என்றார். அஃது ஒன்பதாம் இயலான குற்றியலுகரப் புணரியல் ஆகும்.

'அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக் கண்ணும்
எல்லா விறுதியும் உகரம் நிறையும்'

என ஆங்கு வரும் நூற்பாவே ஈண்டுக் குறிக்கப் பெறுவது எனக் கொள்க.

நாடு சிறந்தது என்பதில் குற்றியலுகரம் ஈறாக இருந்தாலும் புணர்மொழியில் நடுவேயிருத்தலின் 'இடைப்படின்' எனப்பட்டது.

'இடனுமாருண்டே' என்பது அருகிவருவதைக் குறிக்கவில்லை. குற்றியலுகரம் ஒரு மொழியில் இருப்பது போலப் புணர்மொழியிலும் உண்டு என்பதே பொருள். இஃது எச்சவும்மை.

ஒருமொழியாய்தம்

(௩௫) குறியதன் முன்னர் ஆய்தப் புள்ளி
உயிரொடு புணர்ந்தவல் பெறன் மிசைத்தே.

இஃது ஒரு மொழியாய்தத்தின் சார்புநிலை கூறும்.

அகலவுரை

'சார்ந்து வரல் மரபின் மூன்று' என்ற வரிசைப்படி ஆய்தம் கூறுகின்றார். ஆய்தப்புள்ளி குற்றெழுத்திற்குப்பின்னே உயிர்மெய் வல்லெழுத்துக்களுக்கு முன்னே வரும்.

மிசைத்து—இடப்பக்கமாக அடுத்தது.

வழக்கு : எ.கு (எஃகு) க.சு (கஃசு) அ.து (அஃது) ப.றி (பஃறி)

திறனுரை

ஆய்தத்திற்கு முன்னும் பின்னும் வரும் இருபாற் சூழ்நிலை கூறுவது இந்நூற்பா. இதன் அமைப்புப்படி ஒரு மொழியாய்தம் எ.கு (எஃகு)வெ. கா(வெஃகா)என மூன்றெழுத்தளவில் அடங்கும். அஃதாவது இரண்டிறந்திசைக்கும் தொடர்மொழிவகையாகும். அறுவகைக் குற்றியலுகரத்துள் ஆய்தத் தொடர்மொழியும் ஒன்று என்பதை நினைக.

முன்னே குற்றெழுத்து என்பதனால் எ.கு (எஃகு) என்பது போலத் தனிக்குறிலாகவோ, க.சு (கஃசு) என்பது போல உயிர் மெய்க் குறிலாகவோ இருக்கலாம்; எனினும் அதற்குமுன் இன்னொரு எழுத்துத் தொடர்வதில்லை என்பது தெளிவு.

'உயிரொடு புணர்ந்த வல்லாறு' என்பதனால் ஆய்தத்திற்குப் பின்பு எந்த ஒற்றெழுத்தும் வாராது என்பதும் வல்லெழுத்து வரினும் அவை உயிரொடு சேர்ந்த உயிர்மெய்யாகவே வரும் என்பதும் பெறப்படும். உயிரொடு எனப் பொதுப்படக் கூறியமையால் வெ.கா (வெஃகா) அ.தை (அஃதை) ப.றி (பஃறி) என எந்தவுயிரும் தொடரலாம் என்பதும் பெறப்படும்.

புள்ளிவடிவு பெறும் எழுத்துக்கள் தமிழிற் பலவுண்டு. அவை யெல்லாம் ஒரு முதலெழுத்திருக்கக் கூடுதலாக உடன் வருபவை. குற்றியலிகரமும் குற்றியலுகரமும் முதலெழுத்தாகிய இகர வுகர வடிவங்களின் மேலே புள்ளியும் பெறும். ஆய்தத்திற்குப் புள்ளி யல்லது முதலெழுத்து வடிவம் இன்மையின், 'ஆய்தப்புள்ளி' என்றே பெயருண்டாயிற்று. இஃது ஓராட்குழு என்று சொல்லும் இன்றைய வழக்கை ஒத்தது.

இன்னொரு விளக்கம்: புள்ளிக்குறிகள் நிற்கும் இடங்களில் வேறுபாடுண்டு. ஆய்தப்புள்ளி என்ற எழுவாய்க்கு 'மிசைத்து' என்ற ஒன்றன்பால்வினை முற்று இருத்தலின், புள்ளி ஒன்றே என்பதும், குறியதன் முன்னரும் ஆறன் மிசைத்தும் என்பதனால் நடுவே இடப்பக்கத்து அடுத்து நிற்கும் என்பதும் போதரும். காண்க: எ.கு, க.சு, அ.து. 'தத்தமிசைகள் ஒத்தன' என நூன் மரபிலும், 'வகார மிசையும்' எனப்புள்ளி மயங்கியலிலும் 'அத்தும் ஆன்மிசை' என அவ்வியலிலும் இடப்பக்கத்து அடுத்து என்ற பொருள்பட வருதலையுணரலாம்.

ஒருமொழிக் குற்றியலிகரம் ஒரு சொல்லளவில் வருதலின் மியா என்ற அச்சொல்லையே நூற்பாவில் வைத்து விளக்கினார் ஆசிரியர். ஒருமொழிக் குற்றியலுகரமும் ஒருமொழி யாய்தமும் பலசொற்கள் உடைமையான், இலக்கணவகையால் வருஞ்சூழ் நிலைகள் கூறப்பட்டன.

ஆய்தத்தைச் சிலவாண்டுகளாக இதழ்களிலும் நூல்களிலும் விளம்பரங்களிலும் எழுத்துவழக்கில் தவறாகக் கையாளும் ஒரு தீய போக்கினைச் சுட்டிக் காட்டி இடித்துரைத்துக் களைய விரும்புகின்றேன். இளைதாக முள்மரம் களையாவிட்டால் அயற் களைகள் மேவித் தமிழ்நாற்றுக்கள் இடம்பெறா.

128216

குற்றெழுத்துக்குப் பின்னும் உயிர்மெய்வல்லெழுத்துக்கு முன்னும் இரண்டின் சார்பாக ஆய்தவொலி தோன்றும். இது சிறகெழுப்ப எழும் உடலது போல் என்று உரையாசிரியர்கள் உவமைகூறுவர். ஆய்தம் நுணுகிய நலிவோசையாதலின் குழந்தையைத் தூக்குவதுபோல இருகையாலும் எழுப்பவேண்டும். இவ்வாறே எஃகு, பஃது, வெஃகாமை, அஃகாமை, அஃறிணை, பஃறொடை, பஃறுளி முதலான தமிழ்ச் சொற்கள் அமைந்துள.

P31, 3x1, 11

இன்றோ ஆறாவது ஆங்கிலவொலிக்கு நிகராக ஆய்தத்தை மொழிமுதலாகக் கையாளும் போக்கு ஒருபகட்டாகப் பெருகி வருகின்றது. புல்லிய இப்போக்கால் ஆறாவது ஒலியுடைய பல ஆங்கிலச் சொற்கள் அப்படியே தமிழெனப் புகுத்தப்படுகின்றன. விசிறி, கடை, நிதியகம், திரைப்படம், நிலைவைப்பு, சீட்டுக்கடை, கத்தி, படிப்புதவி, படிவம், கோப்பு, குளிர்ப்பொறி, தூயாலை, தொழிற்சாலை, அழகி, தந்தை, தீப்பெட்டித்தொழில், நிதிமுடக்கம் என்ற பொருளுடைய ஆங்கிலச் சொற்கள் எல்லாம் ஆய்தத்தை முதலாகக் கொண்டு ஒருவாறு தமிழெழுத்தால் எழுதப்படுகின்றன. இவ்வொரு ஒலிக்களையால் அண்மைக் காலத்துத் தமிழுக்கு விளையும் ஊறுகள் பல. இவ்வாறு சென்றால் ஆங்கிலவகராதியில் ஆறாவது ஒலியுடைய எண்ணிறந்த சொற்களும் ஆய்தமுதலாகத் தமிழகராதியில் ஏறுமல்லவா! ஏமாந்தால் வேறு ஒலிகளும் ஏறலாமென்று பதம் பார்க்குமல்லவா? ஆறாவது ஒலி இடையிலும் இறுதியிலும் வரும் ஆங்கிலச் சொற்கள் கூட வரவரக் கலக்கின்றன. நல்ல தமிழ்ச் சொற்களுங்கூட ஆய்தம் இருப்பதால் ஆங்கில ஆறாவது ஒலியாகப் படிக்கப்படுகின்றன. இதனால் தமிழாக்கம் செய்வது தடைப்படுவதோடு இன்றொரு அடிமுரணும் ஏற்படுகின்றது. எழுத்துக்கு ஒலி, சொல்லாகும் போது ஓர் ஒலி, சொல்லொலிப்பு முறையெல்லாம் ஆங்கிலத்துக்கு உண்டு. தமிழுக்கு அன்னநிலையில்லை. எழுத்தொலியைக் கூட்டிப்படித்தால் சொல்லைச் சொல்லிவிடலாம். சொற்களைச் சொல்லுவதற்கென்று தனியொலிப்புப் பயிற்சி வேண்டியதில்லை. இது நம் மொழியின் இயல்பு. அயலொலிகளையும் அயற்சொற்களையும் தமிழெழுத்தில் எழுதிவிடுவதால், தமிழாகிவிடாது; தமிழாக்கமும் ஆகாது.

இன்றோ ஆங்கிலத்தின் ஆறாவது ஒலியை முதலிலோ இடையிலோ இறுதியிலோ போடுவதால் தமிழ் முறைப்படி எழுத்துக் கூட்டிப் படிக்க முடியாது; இப்படி இச்சொல்லைச் சொல்ல வேண்டுமென்று தனியிலக்கணம் தெரிய வேண்டும். ஆங்கிலத்தைச் சுட்டித் தமிழ்ச் சொல்லைக் கற்பித்தாக வேண்டும். பண்பட்ட செந்தமிழுக்கு விளைந்து வரும் கீழறை இது. எஃகு, அஃறிணை என இடையில் இருக்க வேண்டிய அடுப்புக்கூட்டுவடிவு மொழிக்கு முதலில் வந்திருக்கும் தீயூழ்க்காலம் இது. இலக்கண வரம்புமிக்க செம்மொழிக்கு அறிவியல் வளரும் இக்காலத்து, ஒரு சாரார் இழைத்து வரும் அட்டூழியம் இது. ஆதலின், 'அல்லது செய்தல் ஓம்புமின்' என்றபடி இனியேனும் நாம் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய மொழியொழுக்கங்கள் யாவை?

1. ஆங்கிலத்தின் ஆறாவது ஒலிக்கு நிகராக நம் ஆய்த வொலியை எவ்விடத்தும் பயன்படுத்தக் கூடாது.

2. அத்தகு ஆங்கிலச் சொற்கள் பலவற்றிற்கு முன்னரே தக்க தமிழ்ச் சொற்கள் உள. அவற்றை ஆள வேண்டும். உரிய சொற்கள் இலவெனின் தமிழாக்கம்செய்து கொள்ள வேண்டும்.

3. தொல்காப்பியம் முதல் எல்லா இலக்கணிகளும் ஆய்தம் குற்றெழுத்துக்குப் பின்னும் உயிர்மெய் வல்லெழுத்துக்கு முன்னும் வரும் என்று கூறிய வரம்பினைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.

4. தமிழில் எழுத்துக்கூட்டிச் சொற்களைப் படித்துவிடும் இயல்முறையை என்றும் போற்ற வேண்டும்.

மொழிக்காப்பு என் உரைநோக்கங்களுள் ஒன்றாதலின் ஆய்தப்போக்கினைச் சுட்டி நெறிப்படுத்துவது என் கடமை யாயிற்று. முன் எழுந்த உரைகளும் இது தகும் இது தகாது என்று மொழியறம் சுட்டி நெறிப்படுத்தியிருப்பதை நாம் அறியாதவர் களல்லர்.

ஆய்த நிலையை யறிக இலக்கணஞ்
சாய்தல் தமிழுக்குச் சாய்வு

புணர்மொழியாய்தம்

(௩௬) ஈறியல் மருங்கினும் இசைமை தோன்றும்.

இஃது ஆய்தம் இருமொழிப்புணர்ச்சியிலும் வருவது கூறும்.

அகலவுரை

மேற்சொல்லிய ஒரு மொழிக்கண்ணேயன்றி நிலைமொழியீறு வருமொழியோடு புணரும் புணர்ச்சியிலும் ஆய்தச்சார்பொலி தோன்றும்.

இசைமை—ஒலித்தன்மை.

வழக்கு : அ.றிணை —அஃறிணை (அல்+திணை)
ப.றுளி —பஃறுளி (பல்+துளி)

ப.றொடை	—பஃறொடை	(பல் + தொடை)
க.றீது	—கஃறீது	(கல் + தீது)
மு.டீது	—முஃடீது	(முள் + தீது)
அ.கடிய	—அஃகடிய	(அவ் + கடிய)

திறனுரை

மூன்று சார்பெழுத்துக்களுமே ஒருமொழியிலும் புணர்மொழியிலும் வருமென இதுகாறும் கூறப்பட்டன. மொழிமரபு ஒருமொழி பற்றியதாகலின் இம்மூன்றுக்கும் உரிய பற்றுக்கோடுகளை ஈண்டே கூறிமுடித்தார். புணர்மொழிக்குரியவற்றை உரிய புணரியல்களிற் கண்டு கொள்க என்றும் நினைவூட்டினார். 'கடப்பாடறிந்த புணரியலான' என்று குற்றியலுகரத்துக்குக் கூறியதை இங்கும் ஏற்றிக் கொள்ள வேண்டும்.

''தகரம் வடுவழி ஆய்தம் நிலையலும்
புகரின் றென்மனார் புலமை யோரே''

''ஆய்தம் நிலையலும் வரைநிலை யின்றே
தகரம் வரூஉங் காலை யான''

''வேற்றுமை யல்வழி யாய்த மாகும்''

என்று புள்ளி மயங்கியலில்வரும் மூன்று நூற்பாக்களே புணர்மொழியாய்தம் பற்றியவை.

இகரவுகரங்கள் முதலெழுத்தாகவும் இருத்தலின் குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரமென இவ்விரண்டும் குறுமையடை எய்தின. ஆய்தத்திற்கு அங்ஙனம் ஒரு முதலெழுத்தின்மையின் குற்றாய்தம் அல்லது குற்றியலாய்தம் என்ற பெயருக்கு இடனில்லை, குறுக்கம் என்ற கருத்துமில்லை. அரைமாத்திரைப் பேறு அதனியல்பு.

புணர்மொழிக்கண்ணும் ஆய்தம் ஒருமொழியிற் போலவே குற்றெழுத்தின் பின்னும் உயிர்மெய் வல்லெழுத்தின் முன்னும் வரும். காண்க: அஃறிணை, கஃறீது, முஃடீது. ஈண்டு வரும் வல்லெழுத்து தகரம் திரிந்த றகரமாகவோ டகரமாகவோ இருக்கும் 'ஈறியல் மருங்கின்' என்பதனால் ஈறு திரிந்து ஆய்தமாகும் என்பது பெறப்படும்.

பல்தமிழ்க்கழகம் பஃறமிழ்க்கழகம் எனவும் பல்தொழிற் கல்லூரி பஃறொழிற்கல்லூரி எனவும் பண்டை இலக்கணப்படி வர வேண்டும். பிற்காலத்து வழக்கு வீழ்ந்த புணர்ச்சியிலக்கணங்களுள்

இதுவும் ஒன்றாதலின், பல்தமிழ்க்கழகம், பல்தொழிற்கல்லூரி என இன்று எழுதுவது பொருந்தும்; இஃது அடிப்படைக்கு மாறு பாடன்று.

மொழிக்குறிப்பு

(௩௭) உருவினும் இசையினும் அருகித் தோன்றும்
மொழிக்குறிப் பெல்லாம் எழுத்தி னியலா
ஆய்த மஃகாக் காலை யான.

இது வரிவடிவில்லாத ஆய்தநிலை கூறும்.

அகலவுரை

நிறம் பற்றியும் ஓசை பற்றியும் அருகி வருவன மொழிக்குறிப்பு எனப்படும். இவை நேர் பொருண்மையுடைய சொற்கள் அல்ல. ஆதலின் எழுத்துக்களால் எழுதிக்காட்ட முடியா. இவற்றில் வரும் ஆய்தவோசைகள் நலியாமல் நீண்டொலிப்பன.

ஆய்தம் நலியா இடத்து எழுத்துப்பெறா என்ற எதிர் மறையால் ஆய்தம் நலிந்தவிடத்தும் பொருண்மையுடைய சொற்கள் எஃகு, கஃசு என வடிவவெழுத்துப்பெறும் என்பது கருத்து.

உரை: ஆய்தம் அரைமாத்திரையாக நலியாது நீண்ட இடங் களில் நிறத்திலும் ஓசையிலும் சிறப்பாக வரும் மொழிக்குறிப் பெல்லாம், சொற்கள் எழுத்தில் எழுதப்படுவதுபோல, எழுத முடியா.

வழக்கு:

கஃறு என்னும் கல்லதரத்தம்—நிறம் பற்றியது.
சுஃறு என்னும் தண்டோட்டுப் பெண்ணை—ஓசை பற்றியது.

திறனுரை

குற்றியலிகரத்துக்கு இருநூற்பா, குற்றியலுகரத்துக்கு இரு நூற்பா கூறிய ஆசிரியர் ஆய்தத்துக்கு மூன்று நூற்பா செய்வர். முதலிரு நூற்பாக்கள் ஆய்தம் அரைமாத்திரை கொண்ட சொற் களில் வரும்போது இலக்கணம் கூறுவன. இவை மொழிகளே யன்றி மொழிக்குறிப்பில்லை. நலிவுடையாய்தம் இவற்றின் அடிப்படை.

நிறக்குறிப்பும் ஓசைக்குறிப்பும் புலப்படுத்த ஆய்தவோசை வரும் இடங்களும் உண்டு, இவை மொழிக்குறிப்பு எனப்படும். இவ்விடங்களில் இவ்வோசை மாத்திரைக்கு உட்படாது சொல் வான் அழுத்தத்துக்கேற்ப நீளும். அளபெடைபோல எழுத்தின் அடிப்படையில் நீளாமல், ஓசை தன்னளவில் நீண்டொலிக்கும். அளபிறந்துயிர்த்தலும் ஒற்றிசை நீடலும் இசைத்தமிழில் எழுத்துப் பெறாமையை ஒப்பிடுக.

வருகின்ற நூற்பாஅளபெடை பற்றியது. அளபெடை நீட்சிக்கண் அஃதாவது, அஃகாக்காலை, மொழிவயின் ஒத்த குற்றெழுத்து வடிவினால் எழுதப்படும் என்ற இலக்கணம் கூறு வது. அதனோடுஇந்நூற்பாவை இணைத்துக் காணவேண்டும். காணின், உருவினும் இசையினும் வரும் ஆய்தவோசை மொழிக் குறிப்பாதலின் எழுத்துக்குறிக்கு வாரா என்பது போதரும். அளபெடை முதலெழுத்துக்கே யாதலின் இவ்வாய்த நீட்சி அளபெடையெனலாகாது. ''கண்ண் டண்ண்ணெனக் கண்டுங் கேட்டும்'' என்ற மலைபடுகடாம் ஒற்றள பெடைபோல ஆய்தம் இரண்டு பெறுதற்குமில்லை. ஆய்தம் தானே சார்பாக இருக்கும் போது தான் இன்னொன்றுக்குச் சார்பாக உதவும் என்பது பொருத்தமன்று. இருநலிவு நீட்சியுமாகாது. ஆதலின் ஆய்த வோசைப்பட வரும் நிறம் ஒலி பற்றிய சொற்குறிப்பு நீண்டோசைப்படுங்கால் எழுத்துவடிவுக்கு உட்பட்டு வாரா என்ப தும், எழுத்துவடிவுக்கு உட்படுவன முதலிருநூற் பாக்களில் சுட்டிய அரைமாத்திரை கொண்ட பொருட் சொற்களே என்பதும் இம்மூன்றாம் நூற்பாவின் தெளிபொருளாம்.

ஒத்தது கூறல் என்றும் நெறியால் எவ்வகைமொழிக் குறிப்பும் நேரிய எழுத்து வடிவம் பெறா எனக்கொள்க.

> உண்டுண்டுண் டென்னும் உணர்வினாற் சாற்றுமே
> டொண்டொண்டொண் டென்னும் பறை

என்பது நாலடியார்.

இசைநிறை

(கூ அ) குன்றிசை மொழிவயின் நின்றிசை நிறைக்கும்
நெட்டெழுத் திம்பர் ஒத்தகுற் றெழுத்தே.

இஃது இசைநிறைப்பும் அதற்குக் குறியும் கூறும்.

அகலவுரை

சில சொற்களில் இசை குறையும் போது நெட்டெழுத்துக்குப் பின்னே அதற்கினமான குற்றெழுத்துக்கள் வந்து நின்று இசையை நிறைவு செய்யும்.

வழக்கு : வாஅய்மை, குரீஇ, ஆடூஉ, சேஎய், அளைஇ, போஒய், கௌஒவை, துன்புறூஉம், எடுப்பதூஉம், செறாஅஅய்.

திறனுரை

எழுத்திலக்கணக்கூறுகளுள் இந்நூற்பாவின் கருத்து சிறப்புடையது; நன்கு ஆராய்ந்து தெளிதற்கும் உரியது,

இசை குறைவது செய்யுளில் என்றோ இசை நிறைப்பது அளபெடை என்றோ எக்குறிப்பும் நூற்பாவில் இல்லை. எனவே இந்நூற்பா வழக்கிற்கும் செய்யுட்கும் பொதுவெனக் கொள்ள வேண்டும். வழக்கில் ஆடூஉ மகடூஉ மரூஉ என வருதலும் என்பதூஉம் என உரைநடையில் வருதலும் காண்க. சேய்மை விளியில் எல்லாம் இசைநிறைவு வரும். செய்யுளிலுங்கூட இன்னிசையளபெடை என்பது யாப்பு நோக்கியதன்று எனவும் வழக்கிற்போல இன்னோசை நிறைவுக்கு வருவது எனவும் கொள்ள வேண்டும். இவ்வாறு சொல்லோசை யிருத்தலின் 'குன்றிசை மொழிவயின்' என்ப் பொதுப்படக் கூறினார் ஆசிரியர். குன்றுதல் என்பது யாப்புக்காகவும் குன்றலாம், செவிக்கு இன்னோசையும் குன்றலாமன்றோ.

இசை குன்றுவது சொல். அதனை நிறைக்குங்கால், அச்சொல்லில் முதலிலோ இடையிலோ இறுதியிலோ இருக்கும் நெட்டெழுத்தே உரிய இடமாகும். அந்நெட்டெழுத்துக்குப் பின் உரிய குற்றெழுத்து வந்து இசை நிறைவு செய்யும்

வாஅய்மை—முதலில் 'ஆ' நெட்டெழுத்துக்குப்பின் 'அ' குற்றெழுத்து வந்தது
புலாஅல் —இடையில் அவ்வாறு வந்தது
படாஅ —இறுதியில் அவ்வாறு வந்தது

வரூஉம், தரூஉம், படூஉம் என்ற இடங்களில், வரும், தரும், படும் என்ற குற்றுகரம் நெட்டெழுத்தாகி அளபெடையாதல் காண்க.

இசை நிறைக்கும் இக்குற்றெழுத்துக்கள் அ, இ, உ, எ, ஒ என்ற உயிர் வடிவிலேயே நெட்டெழுத்தின்பின் எழுதப்படும். தமிழில் சொற்களுக்கு இடையிலோ இறுதியிலோ உயிர் வடிவு வருதலில்லை. அளபெடையில் வரும்போது அறிகுறி என்று வேறுபடுத்திக் காட்டுவதற்கே உயிர்வடிவு நிற்கும். குற்றெழுத்து என்பது உயிர்க்குற்றெழுத்து வடிவன் என்று கொள்க. 'நின்று' என்பதனால் இந்நூற்பா வரிவடிவு குறித்ததாம்.

இதுவுமது

(௩௬) ஐ ஔ வென்றும் ஆயீ ரெழுத்திற்கு
இகர உகரம் இசைநிறை வாகும்.

இஃது இரண்டு நெட்டெழுத்துக்கு ஒத்த குற்றெழுத்துக் கூறும்.

அகலவுரை

நெட்டெழுத்துஏழு,குற்றெழுத்து ஐந்துஎன்ற நெடுங்கணக்கில் ஐ,ஔ என்ற இரண்டு நெட்டெழுத்துக்கும் ஒத்த குற்றெழுத்துக்கள் இல்லையல்லவா? இசை நிறைக்குங்கால், அறிகுறியாவன யாவை? என்பது வினா. அதனைத் தெளிவிக்கத்தோன்றியது இந்நூற்பா.

ஐ என்ற நெடிலுக்கு இகரமும், ஔ என்ற நெடிலுக்கு உகரமும் ஒத்த குற்றெழுத்தாகிக் குன்றிசை மொழியிடத்து இசை நிறைக்கும்.

வழக்கு : வளித் தலைஇய தீயும்; ஐவரொடு சினைஇ.
ஔஉவை, மௌஉவல்.

திறனுரை

ஐயங்களைவது இந்நூற்பாவின் பயன். ஐ என்று ஒலிக்கும் போது இகரமும் ஔ என்று ஒலிக்கும்போது உகரமும் இறுதியில் இழுமென் ஓசையாக விழுவதைச் செவி கருவியாக உணரலாம். ஆதலின் இவ்விரு குற்றெழுத்துக்களும் இயல்பாக ஒத்தனவே.

முன் நூற்பாவிலும் இந்நூற்பாவிலும் கூறியபடி சொற்களே இசைநிறைவுக்குரியன; நெட்டெழுத்துக்கள் அல்ல. எனினும் அந்த நிறைவை ஈரளபுடைய நெடில்கள் மேலும் நீண்டு நிறைக்கும் எனவும் அந்த ஓசைச் செய்தியைக் காட்டும் அறிகுறியாக உயிர்க் குறில் வடிவங்கள் நிற்கும் எனவும் தெளிக.

இவ்விரு நூற்பாவிலும் அளபெடைக் கருத்து வெளிப்படையாக வில்லை. இசை நிறைவு என்பதும் ஓர் இலக்கணக் குறியீடாகும். அளபெடை இசைநிறைவுக்குள் அடங்கியது. மேலும் இசை நிறைவு என்பது ஒலிநீட்சியின் பயனைக் குறிக்கும்.

நெட்டெழுத்து ஏழனுள் ஐ ஔ என்ற இரண்டும் சிலவற்றில் நெருக்கம் உடையவை. 'ஆயீரெழுத்திற்கு' என்ற நடை இதனைக் காட்டும்.

ஒரு மொழி

(௪0) நெட்டெழுத் தேழே ஓரெழுத் தொருமொழி
குற்றெழுத் தைந்தும் மொழிநிறை பிலவே.

இஃது உயிரெழுத்துகட்கு மொழித்தன்மை கூறும்.

அகலவுரை

நூன்மரபில் ஆ ஈ ஊ ஏ ஐ ஓ ஔ என்பன நெட்டெழுத்து என்றார். நெட்டெழுத்தாம் அவ்வொலியன்களே நின்றாங்கு பொருண்மை குறிக்கும் ஓரெழுத்தொரு மொழிகளாக வரும்.

குற்றெழுத்தின் நிலை என்ன? அ இ உ எ ஒ என்ற ஐந்து ஒலியன்களும் நின்றாங்கு பொருண்மை குறிக்கும் சொற்களாக முழுமை பெறுவதில்லை.

ஈண்டு நெட்டெழுத்து குற்றெழுத்து என்பன உயிர்களையே குறிக்கும். உயிர்மெய்களைக் குறியா. நிறைபு—நிறைதல், தொழிற்பெயர்.

வழக்கு : ஆ — பசு முதலிய பொருள்
ஈ — கொடு, பறக்கும் ஈ முதலிய பொருள்
ஊ — தசை
ஏ — அம்பு
ஐ — தலைவன், வியப்பு
ஓ — மதகுநீர்தாங்கும் பலகை, ஒளி
ஔ — கவ்வுதல், கோணல்.

திறனுரை

குறில் நெடிலென உயிர் இருவகைப்படும். இவற்றுள் நெடில்கள் கிடந்தாங்கே சொல்லாகவும் வரும் சிறப்புடையன.

இச்சிறப்புக் கிடப்பினைப் புலப்படுவதே இந்நூற்பாவின் நோக்கம். நெடில்கள் இவ்வாறு வருமெனின், உயிரின் இன்னொருவகையான குறில்களின் நிலை என்ன? என்ற வினா எழுவே செய்யும். அவ் வினாவிற்கு விடை சொல்வது போல அமைந்ததே 'குற்றெழுத் தைந்தும் மொழி நிறைபிலவே' என்ற அடி.

ஐந்தும் என்பது முற்றும்மை. அ இ உ எ ஒ என்ற எந்த உயிர்க் குற்றெழுத்தும் பொருட்பொருள் காட்டா. அ இ உ என்பன சுட்டுப்பொருளையும் எ தேற்றத்தையும் ஒ சிறப்பினையும் குறிக்குமெனினும் அவை தனிமொழியாந் தன்மையில. இதனை நினைந்தே ஆசிரியர் மொழியாகா என்னாமல் 'மொழி நிறை பில' என்றார். மேலை நூற்பாவிற் கூறியபடி குற்றெழுத்துக்கள் இசை நிறைப்பன. மொழி நிறைப்பனவல்ல, மொழி முழுமையல்ல என்பது இந்நூற்பாவின் தெளிவு.

மூன்று மொழிநிலை

(சக) ஓரெழுத் தொருமொழி ஈரெழுத் தொருமொழி
இரண்டிறந் திசைக்குந் தொடர்மொழி உளப்பட
மூன்றே மொழிநிலை தோன்றிய நெறியே

இது தமிழ்ச் சொற்கூட்டத்தில் மூன்று வகையைக் கூறும்.

அகலவுரை

ஒரு மொழி — ஒரு சொல். தொடர்மொழி — இரண்டுக்கு மேற்பட்ட எழுத்துக்கள் கூடிய ஒருசொல். மொழிநிலை — சொல் வகை.

தமிழ்ச் சொற்கள் பல்லாயிரக்கணக்காக இருப்பினும், அனைத்தையும் மூன்று வகையாக அடக்கிக் கொள்ளலாம். இப்பகுப்பு புணர்ச்சி நோக்கியது. பின்வரும் புணர்ச்சி யிலக் கணங்கள் இந்த மூன்றன் அடிப்படையில் தோன்றுகின்றன. ஆதலின் அதற்கு முன்னோடியாக அச்சொற்பாகுபாடுகளையும் குறியீடுகளையும் இந்நூற்பா பொதிந்து வைத்துள்ளது.

உரை : ஓரெழுத்தொருமொழி (ஆ, கா); ஈரெழுத்தொருமொழி (கண், காடு) இரண்டுக்கு மேற்பட்ட எழுத்துக்கள் கூடிவரும் தொடர்ஒருமொழி (தமிழ், அன்பு, தெய்வம், ஞாயிறு) என்று சொற்கள் புணர்ச்சியிடை நிற்கும் நிலைவகை மூன்றேயாம்.

வழக்கு : ஆ. மா; ஈ, கீ; ஊ, பூ; ஏ, சே; ஐ, கை; ஓ போ; கௌ, வௌ, து, நொ — ஓரெழுத்தொருமொழிகள்,

பல், பால், பாதி, பல சில, கடு, காடு — ஈரெழுத்தொருமொழிகள்,

குறள், கூத்து, வயிறு, குரங்கு; கடவுள், கபிலன், அவிநயன் — இரண்டிறத் திசைக்கும் தொடர்மொழி, அஃதாவது நீண்ட ஒரு சொல்.

திறனுரை

இம்முச்சொற் பாகுபாட்டில் தமிழ்ப்புணர்ச்சிகள் வேறுபாடுறு வதைக் கண்டறிந்தனர் பண்டை இலக்கண நூலோர் என்பது 'மூன்றே மொழிநிலை தோன்றிய நெறியே' என்ற நடைப்பிடியால் அறியலாம். அந்நெறிப்பட்டவரே தொல்காப்பியர்.

கா, மா, யா, பூ, சே, நீ என்றாங்கு பல ஓரெழுத்தொரு மொழிகளும்; ஆல், வேல், பீர், தாய், மீன், விசை, ஞெமை, இரா, நிலா, பனி, புளி, எடு, செரு என்றாங்கு பல ஈரெழுத்தொருமொழி களும்; எல்லாம், ஆவிரை, ஆதன், பூதன், அழன், புழன், பதக்கு, வெயில், மக்கள், வேட்கை, இல்லம் என்றாங்கு பல தொடர் ஒரு மொழிகளும் தொல்காப்பியத்தில் பாகுபடப் புணர்க்கப்படுவதைக் கற்கின்றோம்.

குற்றியலுகரம் அறுவகைப்படும். அவற்றைக் குறிக்கும் போது,

''ஈரெழுத் தொருமொழி உயிர்த்தொடர் இடைத்தொடர்
ஆய்தத் தொடர்மொழி வன்றொடர் மென்றொடர்
ஆயிரு மூன்றே உகரங் குறுகிடன்''

என்று குற்றியலுகரப் புணரியலில் இப்பாகுபாட்டினை நினை வூட்டுவர் தொல்காப்பியர். ஈரெழுத்தொருமொழி என்பது காசு, கூடு, கூறு என்ற நெடிற்குற்றியலுகரமாம். நெடிற்றொடர் என்று இதனைப் பெயர்ப்படுத்தவில்லை. ஏனைய ஐந்தினையுமே தொடர் என்ற குறியாற் சுட்டுவர். நெடிற்குற்றியலுகரத்தைப் பலவிடங்களில் நெட்டெழுத்திம்பர் எனவும் குறிப்பிடுவரேயன்றித் தொடர் என்று மறந்தும் கூறியதில்லை. பிற்கால இலக்கணிகள் நெடிற்றொடர்க் குற்றியலுகரம் என்று ஏனை ஐந்தினையொப்ப இதனையும் குறிக்கலாயினர். தொல்காப்பியத்து ஆளப்படும் இலக்கணக் குறியீடுகள் பலப்பல. அவை மயக்கமற்றவை, நல்லுரை செய்வதற்கு இக்குறியீடுகளின் பண்டைப் பொருளைக் கூர்ந்து அறிய வேண்டும்.

இந்நூற்பா சிறப்பு மிக்கதாதலின் இன்னொரு முறையும் எழுதிச் சிந்திப்போம்.

ஓரெழுத் தொருமொழி ஈரெழுத் தொருமொழி
இரண்டிறந் திசைக்கும் தொடர்மொழி உளப்பட
மூன்றே மொழிநிலை தோன்றிய நெறியே.

ஓரெழுத்துச்சொல், ஈரெழுத்துச்சொல், இரண்டுக்கு மேற்பட்ட சொல் என எழுத்தெண்ணிக்கையில் சொல் மூன்று வகைப்படும் என்பது கருத்து. ஆதலின் இரண்டிறந்து இசைக்கும் தொடர் மொழி என்றிருந்தாலும் தொடர் ஒரு மொழி அஃதாவது பல வெழுத்துத் தொடரும் ஒருசொல் என்றுதான் பொருள்படும்.

ஒருமை பன்மை அல்லது ஒன்று பல என்ற தமிழெண் வழக்கு பயனிலையாக வரும் வினைமுற்றுக்கு உரியது. பெயர்ச்சொற் கட்கு எல்லாம் ஒருவர் இருவர் மூவர் நால்வர் எழுவர் பன்னிருவர் அறுபத்துமூவர் என எல்லா எண்களும்; ஒரு மொழி, இருகண், ஐந்தமிழ், எழுபிறப்பு, எண்குணம், பதிற்றுப்பத்து, நூற்றிதழ், ஆயிரவூழி என எல்லா எண்ணடைகளும் வரும்.

'இருபெயர் பல்பெயர் அளவின் பெயர்' என எச்சவியலில் தொல்காப்பியரும், 'ஒருநாட் செல்லலம் இருநாட்செல்லலம், பலநாட் பயின்று பலரொடு செல்லினும்'எனப் (101)புறநானூறும் 'ஒன்றென இரண்டென மூன்றென நான்கென ஐந்தென ஆறென எழென எட்டெனத் தொண்டென' என (3)ப் பரிபாடலும் கூறுப. ஆதலின் 'இரண்டிறந்திசைக்கும் தொடர்மொழி'என்ற இந்நூற்பா நடை தமிழ்வழக்கேயாகும்.

ஈண்டு எழுத்து என்பது ஒலியைக் குறிக்குமா? வரிவடிவைக் குறிக்குமா? நல்ல வினா.

ஆ	—ஓரெழுத்தொருமொழி	வரிவரிவு: 1	ஒலியன்	ஆ = 1
கா	— ஷை	ஷை	ஷை	க் + ஆ = 2
ஆண்	—ஈரெழுத்தொருமொழி	வரிவடிவு: 2	ஷை	ஆ + ண் = 2
காண்	— ஷை	ஷை	ஷை	க + ஆ + ண் = 3
காடு	— ஷை	ஷை	ஷை	க் + ஆ + ட் + உ = 4
காப்பு	— தொடர்மொழி	வரிவடிவு: 3	ஷை	க் + ஆ + ப் + ப் + உ = 5
கபிலன்	— ஷை	வரிவடிவு: 4	ஷை	க் + அ + ப் + இ + ல் + அ + ன் = 7

எழுத்துநிலையில் உயிரும் மெய்யும் தனியாக இருந்தாலும் தனி வடிவுகள் பெற்றிருந்தாலும் சொன்னிலையில் உயிர்மெய் யாகவே ஒற்றுமைநயம்படக் கலந்துவிடுதலின், உயிர்மெய்யை ஓரெழுத்தாகக் கொள்வதே பெருவழக்கு. பல, சில, நில், கல் என்பவற்றை இரண்டெழுத்தாகவும் தமிழ், அன்பு, குறள் என்பவற்றை மூன்றெழுத்தாகவும் கல்லாதாரும் எண்ணுவர். 'அருமறை மருங்கின் ஐந்தினும் எட்டினும்' என்ற சிலப்பதிகாரத் தில் இம் மந்திரங்கள் உயிர்மெய்களை ஓரெழுத்தாகவே கொள் கின்றன. எழுத்தெண்ணும் கட்டளையடியில் உயிர்மெய் ஓரெழுத் தாகவே கணிப்புப் பெறும். ஆண், காண் என்பன நேரசையாகவும் அவை, சுவை என்பன நிரையசையாகவும் செய்யுட்கண் அலகு பெறும்.

தமிழ்மொழிக்கண் ஒலிக்கும் வரிவடிவுக்கும் தொல்பழங் காலத்தே இணைந்த செம்மையையும் எழுத்துவழக்கும் நல்லிடங் கொண்ட ஆட்சியையும், அதனால் முப்பது ஒலியும் முப்பது எழுத்து என்றே பெயர்பெறும் ஒற்றுமைக் காட்சியையும் இவ்வுரை பன் மாணும் வரலாற்று முறையிற் சாற்றி வருகின்றது. ஆதலின் ஓரெழுத்துச் சொல் ஈரெழுத்துச்சொல் இரண்டுக்கு மேற்பட்டசொல் என்று எழுத்துநிலையில் மூன்றுவகை செய்தது வரன்முறைப் பொருத்தமாகும்.

இன்னொரு முறையாகவும் தெளியலாம். கா, கெ, கே, கொ, கோ, கௌ என்பன ஒருயிர் மெய்யாயினும் வடிவில் இரண்டு மூன்றாகத் தோன்றுகின்றன. எனினும் ஈரெழுத்து மூவெழுத்து என்று யாரும் சொல்வதில்லை. ஒருயிர்மெய் என்ற ஒலிநிலையை நோக்கி ஓரெழுத்து என்றே சொல்வோம். காக்கை நாலெழுத் தென்றோ வௌவால் ஆறெழுத்தென்றோ சொல்லோம். எனவே ஓரெழுத்தொரு மொழி முதலான குறியீடுகள் ஒலித்தன்மையினை யும் உட்கொண்டனவாம்.

இப்பாகுபாடு இருவகை வழக்கும் எளிமையும் தெளிவும் பற்றி கொள்ளப்பட்டது. 'ஓரெழுத்தியல் பதம்' எனவும், 'பகாப்பதம் ஏழும் பகுபதம் ஒன்பதும் எழுத்தீறாகத் தொடரும்' எனவும் பவணந்தியார் முன்னோர் முறையைப் பின்பற்றியிருத்தல் போற்றத் தகும்.

தனிமெய்யியக்கம்

(சஉ) மெய்யி னியக்கம் அகரமொடு சிவணும்,

இது தனிமெய்யைச் சொல்லு முறையும் எழுதுமுறையும் காட்டும்.

அகலவுரை

நூன்மரபில் ''மெய்யினியற்கை புள்ளியொடு நிலையல்'' என்றார். புள்ளியொடு நிற்கும் இயற்கை மெய்களைப் பட்டாங்கு எளிதாக ஒலிக்க முடியாதல்லவா? அதனால் அம்மெய்யொலியன்கள் அகரவொலி சேர்ந்து ஒலிக்கப்படும். அங்ஙனம் ஒலியொடு இயங்கினும் புள்ளியுடைய மெய்யாகவே கருதப்படும். அகர உயிர்மெய்யாகா. இது சொல் வழக்கிற்கும் எழுத்துவழக்கிற்கும் ஏற்ற நடைமுறை.

வழக்கு : வல்லெழுத் தென்ப க ச ட த ப ற தொல்.
மெல்லெழுத் தென்ப ங ஞ ண ந ம ன ஷ
இடையெழுத் தென்ப ய ர ல வ ழ ள ஷ

இம்முறையை நூல் முழுதுங் காணலாம்.

இக்கு, இச்சு, இத்து, இப்பு, இண்ணு என்றவாறும் க்கன்னா, ச்சன்னா, ட்டன்னா என்றவாறும், கன, ஙன. சன, ஞன என்றவாறும் பேச்சு வழக்கில் மெய்கள் இயக்கம் பெறுதலும் உண்டு என்றாலும் இவை தனிமெய் என மக்கள் புரிந்து கொள்வர்.

திறனுரை

பிறப்பில் ஒவ்வொரு மெய்யும் தனக்கென்ற பொருண்மை யுடைய முதலெழுத்து; உயிருக்கு நிகரான முதலெழுத்து; எனினும் எளிமையாகச் சொல்வதற்கும் கேட்பதற்கும் அறிவதற்கும் அகரம் துணையொலியாகும்; அவ்வளவே.

அனா ஆவன்னா இனா ஈயன்னா என உயிரும் காவன்னா கீயன்னா கோவன்னா கௌவன்னா என உயிர்மெய்யுங்கூடத் துணையொலி பெறுகின்றன.

முற்கூறியாங்கு ஒவ்வொரு மெய்க்கும் உரிவடிவும் அதன்மேல் ஒற்று என்பதற்குரிய புள்ளிவடிவும் உண்டு. உரிவடிவுகள் பன்னிரண்டு உயிரும் ஏறி உயிர்மெய்யாகும்போதும் க கா கி கீ கு கூ கெ கே கை கொ கோ கௌ என்று நடுவுருவாக நிற்கும். ஒற்று என்பதற்குரிய பதினெட்டு மெய்க்கும் பொதுவான புள்ளிவடிவு மட்டும் நீங்கி உயிரேற இடங்கொடுக்கும். அம்முறைப்படி, மெய்யின் இயக்கத்துக்கு அகரம் வரும்போது மேற்புள்ளி நீங்கும் என்று கொள்க. 'புள்ளி யில்லா எல்லா மெய்யும் உருவுரு வாகி அகரமோ டுயிர்த்தலும்' என்று நூன்மரபிற் சொன்ன விதியை நினைக.

எழுத்து மெய்யாகுக, உயிராகுக, நடைமுறையியக்கத்திற்குச் சில சாரியைகள் பெறும். இந்நூற்பாவில் 'அகரமொடு சிவணும்' எனக் கரச்சாரியை வந்திருத்தல் காணலாம். னஃகான், றஃகான், ஐகாரம், ஔகாரம், தகரம். வகரம். ளகாரம், லகாரம், ரகாரம் எனவும் வரும்.

அகரச்சாரியையுடைய ககரத்திற்கும் அகர வுயிர்மெய்யான ககரத்திற்கும் வேறுபாடு நடைமுறையில் உணரப்படும்.

'இதன் நடைமுறையிது' என்று காட்டுவது இந்நூற்பாவின் பயன்.

மெய்ம்மயக்கம்

(சுஉ) தம்மியல் கிளப்பின் எல்லா வெழுத்தும்
மெய்ந்நிலை மயக்க மான மில்லை.

இது மெய்ம்மயக்கப் பொதுநிலை கூறும்.

அகலவுரை

நூன்மரபில் இன்ன மெய்க்குப்பின் இன்னமெய் வரும் என்று விரிவாகக் கூறப்பட்டது. அது சொன்னிலையில் அமைந்த எழுத்துத் தொடர்ச்சியாகும். அதற்கு மேல் நடைமுறை விளக்க மாக எழுந்தது இந்நூற்பா.

எல்லா மெய்யெழுத்துக்களும் மெய்யெழுத்து என்ற பெயர் நிலை பெறும்போது, எதற்குப்பின் எது வந்தாலும் குற்றமில்லை. தன்னைச்சுட்டி வருமிடத்து மேற்கூறிய வரையறையில்லை.

எல்லாவெழுத்தும் — எல்லா மெய்யெழுத்துக்களும்.
மானம் — குற்றம், வரம்பு.

வழக்கு : அவன் மகரம் எழுதினான்
அவள் லுகரம் எழுதினாள்
அவர் றிகரம் எழுதினார் } பேச்சு வழக்கு

''ணனவென் புள்ளிமுன் டணவெனத் தோன்றும்''
''ஒற்றவும் வருடவும் லகார ளகாரம்''
''வருட ரகாரம் ழகாரம்''
''தாம் வரூஉம் ரழவலங் கடையே''

என்பன தொல்காப்பிய நூற்பாக்கள்.

திறனுரை

வேண்டுமிடங்களில் காரணம் சொல்லிச் சிறப்பு விதி கூறுவது தொல்காப்பிய நெறி. 'தம்மியல் கிளப்பின்' என்பது காரண நடை. மெய் என்பது எழுத்தாயினும் தன்னைக் குறிக்கும் நிலையில் பெயராகிச் சொல்லாகும். மயங்குதற்கு உரியவாகா என்று முன் வரம்பிட்ட எழுத்துக்களும் இந்தக் கருத்தளவில் பொருந்திய மயக்க மாகக் கொள்ளத்தகும். இவ்வரம்பில் வரம்பு இலக்கணநூல் களிற்றான் வரும். முழுதும் நடைமுறைப்பாடு நோக்கிச் சொல்லப் படும் இலக்கணங்களுள் இதுவொன்று. ''மெய்யின் இயக்கம் அகரமொடு சிவணும்'' என்ற மேலை நூற்பாவும் இதனைச் சார்ந்தது. இது நடைமுறைப்பாடு என்ற நெறிப் பெயர் பெறும்.

ஒரு சொற்பொழிவுக் கூட்டத்திற்கு மனைவி மக்கள் முதலான உறவினர்களும் வந்திருக்கலாம். அப்போதும் சொற்பொழிஞன் என் அன்பான உடன்பிறப்புக்களே என்று தன்பொழிவைத் தொடங்குகின்றான். இதுவே நடைமுறைப்பாடு எனப்படும்.

மெய்ம்மயக்கம் பற்றி மீண்டும் ஒரு தெளிவை நினைத்துக் கொள்ள வேண்டும். லண்டன், லெனின், லூதர், டர்பன், டாக்கா, டெல்லி, ரங்கூன், ரசியா என்பனவெல்லாம் பொருள் குறிக்கும் சொற்களாதலின், தம்மியல் கிளப்பனவாகா. இவற்றைத் தமிழ் மரபுப்படி உயிர் சேர்த்தோ வடிவு திரித்தோ தமிழ்மையாக்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

ஈரொற்றுடனிலை

(சச) ய ர ழ வென்னும் மூன்றுமுன் ஒற்றக்
க ச த ப ங ஞ ந ம ஈரொற் றாகும்.

இஃது ஈரொற்றுடனிலை கூறும்; இதுவும் மெய்ம்மயக்கத்தைச் சார்ந்தது.

அகலவுரை

நூன்மரபில் மெய்ம்மயக்கம் விரிவாகக் கூறப்பட்டது. அங்குக் கூறியவை ஓரொற்றுடனிலை மெய்ம்மயக்கமாகும். அப்போது முதல்மெய் புள்ளியுடையதாகும். அடுத்துவருமெய் உயிர்மெய்யாக இருக்கும் (அன்பு) என விளக்கினேன். இந்நூற்பா கூறுவது என்ன? இரண்டுபுள்ளி அல்லது இரண்டொற்று இருக்கும்,

அடுத்துவருமெய் முன்புபோல் உயிர்மெய்யாக இருக்கும் (வாழ்த்து)

உரை : ய் ர் ழ் என்னும் மூன்றும் முன் ஒற்றாக இருக்க, க் ச் த் ப் ங் ஞ் ந் ம் என்பவை மீண்டும் ஒற்றாக வர ஈரொற்றுப் பெறும்.

ய்க், ய்ச், ய்த், ய்ப், ய்ங், ய்ஞ், ய்ந், ய்ம்; ர்க், ர்ச், ர்த், ர்ப், ர்ங், ர்ஞ், ர்ந், ர்ம்; ழ்க், ழ்ச், ழ்த், ழ்ப், ழ்ங், ழ்ஞ், ழ்ந், ழ்ம்;	என இரண்டிரண்டு ஒன்றாக வரும்.

ஒற்று—மெய்ப்புள்ளி, புள்ளி என்பது மெய்ப்புள்ளி. சார்புப்புள்ளி, எகர ஒகரப்புள்ளி, மகரக் குறுக்கப்புள்ளி எனப் பலவற்றையும் குறிக்கும். ஒற்று என்பது மெய்ப்புள்ளி ஒன்றனையே சுட்டும்.

வழக்கு :	க் ங்	ச் ஞ்	த் ந்	ப் ம்
ய் :	வாய்க்கால்	பாய்ச்சு	செய்த்து	வாய்ப்பு
	வேய்ங்குழல்	தேய்ஞ்சு	மாய்ந்து	மொய்ம்பு
ர் :	ஈர்க்கு	சார்ச்சி	சார்த்து	வார்ப்பு
	ஆர்ங்கோடு	கூர்ஞ்சிலை	கூர்ந்து	கூர்ம்படை
ழ் :	வாழ்க்கை	வீழ்ச்சி	வாழ்த்து	காழ்ப்பு
	பாழ்ங்கிணறு	பாழ்ஞ்சுனை	வாழ்ந்து	வீழ்ப்படை

திறனுரை

''யரழ வென்னும் புள்ளி முன்னர்
முதலா கெழுத்து ஙகரமொடு தோன்றும்''

என நூன்மரபிற் கூறியது (ஆய்க, ஆர்க, ஆழ்க) ஓரொற்று மெய்ம் மயக்கமாகும். இந்நூற்பா வேய்க்குறை, வேர்க்குறை, வீழ்க்குறை என ஈரொற்றுப் பற்றியது என்று தெளிவுபடுத்துகின்றது. 'ஈரொற்றாகும்' (இரு புள்ளிபெறும்) என்பதனால் வடிவு நோக்கியும் இந்நூற்பா அமைந்தது எனக் கொள்ளலாம்.

ய் ர் ழ் என்ற முதலொற்றுக்குப் பின் வருவன க் ச் த் ப் ங் ஞ் ந் ம். இரண்டாவது ஒற்றுக்குப்பின் வருவன எவை என்பதனை நூன்மரபிற் கண்டு கொள்க.

மெய்ம்மயக்கம் என்பது இன்ன மெய்யொலியனுக்குப்பின் இன்ன மெய்யொலியன் வரும் என எழுத்தளவில் கிடக்கை நிலை

தெரிப்பது எனவும் இது ஒரு சொல்லுக்கும், புணர்மொழிக்கும் பொதுவெனவும் ஒற்றுக்கு அடுத்துவருவது உயிர் மெய்யாக இருக்கும் எனவும் முற்கூறிய கருத்துக்களை ஈண்டும் நினைவு கொள்க.

'மூன்றேமொழிநிலை தோன்றிய நெறியே' என்று சொன் னிலையமைப்புக் கூறுகின்றாராதலானும், ஈரொற்று தொடர் மொழியுள் வருவதாதலானும் இந்நூற்பா மொழி மரபாயிற்று. ''ஈரொற்றுத் தொடர்மொழி இடைத்தொடராகா'' என்னும் குற்றியலுகரப் புணரியல் நூற்பா இதற்குச் சான்று. இன்னொரு கோட்பாடுங்கொள்ள இடனுண்டு. நூன்மரபு இயல்பான அடிப்படையிலக்கணங்கூறும்; இயல்புக்குக் கூடுதலானவற்றையும் இயல்புக்கு வேண்டியமேல் விளக்கங்களையும் மொழி மரபு கூறும். இவ்வாறு கொள்ளின் இயல்வைப்பும் நூற்பாவைப்பும் இன்னும் தெளிவுதரும்.

ர் ழ் அமைப்பு

(சரு) அவற்றுள்
ரகார ழகாரம் குற்றொற் றாகா.

இது ரகரவொற்றும் ழகரவொற்றும் முதற்கண் வரும்நிலை காட்டும்.

அகலவுரை

மெய்ம்மயக்கம் எழுத்துக்கிடக்கை நிலை பற்றியதேனும் சொன்னிலையில் வைத்துத்தானே விளக்கஞ் செய்ய வேண்டும்.

ய ர ழ என்ற மூன்றனுள் ரகரமும் ழகரமும் முதற்கண் தனிக் குறிலுக்குப் பின் ஒற்றாக வந்து நில்லா. அஃதாவது அர் பர் எனவோ அழ், பழ் எனவோ வாரா. எப்படி வரும்? ஆர், பார், ஆழ்,பாழ் என நெடிலுக்குப் பின்னும் பகர், தமிழ் எனக் குறிலிணைக்குப் பின்னும் ஒற்றாக வரும். இவ்வாறே புகார், பைங்கூழ் எனப் பலவெழுத்துத் தொடர்மொழியில் எல்லாம் வரும். தனிக்குறிற்கீழ் வரும்போது உரி திரு கரை எனவும் அழி விழு மழை எனவும் உயிர்மெய்யாகவே வரும். தனிக்குறிற்கீழ் ஒற்றே வாரா என இதனால் விலக்கப்பட்டது, அவ்வாறு விலக்குவது எளிதாக லின், யகரவெற்றோ மெய், பொய், செய், கொய் என குற்றொற் றாகவும் வரும் என்பது வெளிப்படை.

குற்றொற்று — முதற்கண் தனி உயிர்க் குற்றெழுத்து அல்லது தனி உயிர்மெய்க்குற்றெழுத்து.

வழக்கு : நீர், நகர்; பாழ்; புகழ் என வரும்.

அருச்சனை, அருச்சுனன், நருமதை, தருப்பம், சுருணன் என்ற அயற்சொற்களை ஆள வேண்டின் இவ்வமைப்புப்படி எழுதல் தமிழாம். கருப்பிணி, வருணனை. வருக்கம், கருப்பூரம், மருமம், கருமம், கருத்தன் என்ற தமிழ்ச் சொற்களை இவ்வாறே பிழையின்றி எழுதுக.

திறனுரை

ஐகார ஔகாரம் போல் இடையினங்களுள் ரகரமும ழகரமும் ஒரு தன்மையன.

''மெய்ந்நிலை சுட்டின் எல்லா வெழுத்தும்
தம்முற்றாம் வரூஉம் ரழவலங் கடையே''

என்ற நூன்மரபில் ரகர ழகரம் தன்முன் தான் வாரா என்று விலக்கியதை நினைக.

இதுகாறும் இன்னமெய்க்குப்பின் இன்னமெய்வரும் என்று மெய்ம்மயக்கம் கூறிவந்த ஆசிரியர் இன்ன வுயிருக்குப்பின் இன்ன மெய்வாரா என இந்நூற்பாவில் உயிரொடு மெய்ம்மயங்காமை கூறும் ஒரு மொழியமைப்பைக் கற்கின்றோம்.

ஈண்டு ஒரு விளக்கம் :

'அர் ஆர் ப வென வரூஉ மூன்றும்'
'இர் ஈர் மின் என வரூஉ மூன்றும்'

என வினையியற்கண் ரகரம் குற்றொற்றாக வந்துளதே என்று வினவலாம். ஆம்; அர் இர் என வந்துள. ஆனால் இவை சொல்லமைப்பில் சொற்கிடையே வரும் உறுப்புக்கள். தெளிவிற் காகத் தனித்துக்காட்டப்பட்டன. பொறிமுதலான பொருள்களின் பாகங்களைக் கற்பிப்பதற்காக அவ்வமயம் வேண்டுமென்றே தனி யுறுப்புக்களைப் பிரித்துக் கொள்கின்றோமல்லவா ? செடியின் நரம்புகளை, மலரின் இதழ்களை, ஆடையின் இழைகளை, படை யின் திருகுகளை, ஊர்திகளின் சேர்க்கைகளை உதிரிகளாகப் பாகுப்படுத்திக் காண்பதை ஒப்பிடுக.

இங்ஙனம் வாரா, வரக்கூடாது என்று சொல்லுமிடங்களிலும் தவறான எடுத்துக்காட்டுக்களைத் தந்துதான் விளக்குவதும்

விலக்குவதும் உண்டு. கல்விநெறி என்று இதனைக் கொள்ள வேண்டும். செவ்வன் வடிவு என்ற இக்கால வினாமுறையும் இந்நெறித்து.

தொடர்மொழி விளக்கம்

(சசு) குறுமையும் நெடுமையும் அளவிற் கோடலின்
தொடர்மொழி யெல்லாம் நெட்டெழுத் தியல.

இது தொடர்மொழிக்கு ஒரு விளக்கம் செய்யும்.

அகலவுரை

ஓரெழுத்தொருமொழி, ஈரெழுத்தொருமொழி, இரண்டிறந் திசைக்கும் தொடர்மொழி என்று தமிழ்ச்சொல்லினை முவ்வகையுள் அடக்கிக் கொண்டார் தொல்காப்பியர். அவற்றுள் தொடர் மொழிக்கு ஒரு புதுவிளக்கம் தருவது இந்நூற்பா.

குறுமை என்பதும் நெடுமை என்பதும் எழுத்தெண்ணிக்கை அளவிற் கொள்ளுதலால் எல்லாத் தொடர் ஒரு மொழிகளும் நெடிலோடிய எழுத்தால் இயன்றனவாகக் கருதப்படும்.

நெட்டெழுத்து—இரண்டிற்குமேல் நீடிய எழுத்துக்கள், நெட்டோட்டம் கழிநெடில் போல்.

வழக்கு : புகழ், அழகன், அண்ணாமலை, பனம்பாரன்

திறனுரை

இலக்கண நூலில் எல்லாவியல்களும் வன்கரையுடையனவல்ல; ஒன்றினொன்று செய்திகள் தந்து பின்னியல்களுக்கு வரம்பு காட்டுபவை. இது படிக்கட்டுநெறி எனப்படும். மீண்டும் நினைவு கூர்வோம்.

ஓரெழுத்தொருமொழி — ஆ, மா
ஈரெழுத்தொருமொழி — ஆன், மான், சில, பலா, ஆடு, ஊதா
தொடர் மொழி — நலம், நான்கு, அணங்கு, மதுரை, இளங்கோ, திருவள்ளுவர்.

முவ்வகை மொழிகளிலும் நெட்டெழுத்துக்கள் உள்ளன என்றாலும் அவற்றை இந்நூற்பா பொருளாகக் கொள்ளவில்லை. வரிவடி

வான எழுத்தெண்ணிக்கையை அளவாக வைத்துப் பார்க்கும்போது, தொடர்மொழிதான் இரண்டுக்கு மேற்பட்ட பலவெழுத்துடையவை. ஒரு வடிவு கொண்டது ஓரெழுத்தொருமொழி; இரு வடிவு கொண்டது ஈரெழுத்தொருமொழி; குறியீடுகளே தற்சான்று. ஈண்டு எழுத்து என்பது வரிவடிவைக் குறிக்கும் என உரிய நூற்பாவில் முன் தெளிவு செய்யப்பட்டது.

இந்நூற்பா மாத்திரை பற்றியதன்று என்பதற்கு அளவிற் கோடல் என்ற சொல் அமைந்திருப்பது ஒரு சான்று. ஈண்டு அளவு என்பது எழுத்தெண்ணிக்கையைக் குறிக்கும். 'எழுத்தள வெஞ்சினும் சீர்நிலைதானே' என்ற செய்யுளியல் இவ்வுரைக்கு அரண்செய்வதையுணர்க.

பின்வரும் இயல்கள் புணர்மொழிச்செய்கை கூறுவன. புணர் மொழி என்பது மொழிகளின் இயைபாதலின், மொழி மரபில் புணர்மொழிக்குத் தக்க பாங்குகளை அடிகோலுவர் ஆசிரியர். மூவ்வகைச் சொற்பாகுபாடு இந்நோக்கினது.

> ''குறியதன் முன்னரும் ஓரெழுத்து மொழிக்கும்
> அறியத் தோன்றும் அகரக் கிளவி''

> ''குற்றெழுத் திம்பரும் ஓரெழுத்து மொழிக்கும்
> நிற்றல் வேண்டும் உகரக் கிளவி''

> ''ஈரெழுத் தொருமொழி உயிர்த்தொடர் இடைத்தொடர்''

> ''மகரத் தொடர்மொழி மயங்குதல் வரைந்த
> னகரத் தொடர்மொழி ஒன்பஃ தென்ப''

> ''பலவற் றிறுதி நீடுமொழி யுளவே
> செய்யுள் கண்ணிய தொடர்மொழி யான''

> ''தொடரல் லிறுதி தம்முற் றாம்வரின்
> லகரம் றகரவொற் றாகலு முரித்தே''

எனப் பரந்து வரும் இடங்களில் இம்மூவகைக் குறிகள் ஆளப் படுவதைத் தெளியலாம். 'குறியதன் முன்னர்' என்பது ஈரெழுத் தொருமொழியைக் குறிக்கும்.

போன்ம்

(௪௭) செய்யு ளிறுதிப் போலி மொழிவயின்
னகார மகாரம் ஈரொற் றாகும்
னகாரை முன்னர் மகாரங் குறுகும்.

இஃது ஈரொற்றும் குறுக்கமும் பெறும் ஒரு சொல்லைக் காட்டும்; இதுவும் மெய்ம்மயக்கமாகும்.

அகலவுரை

''ய ர ழ வென்னும் மூன்றுமுன் ஒற்றக்
க ச த ப ங ஞ ந ம ஈரொற் றாகும்''

என்று பரந்துபட்ட நிலையில் வழக்கிற்கும் செய்யுட்கும் பொதுவாக ஈறொற்றுமயக்கம் கூறினார். இந்நூற்பாவில் போலும் என்ற ஒரு சொல்லைச் சுட்டிக்காட்டி, அது போன்ம் என ஈரொற்றாக வரும். செய்யுட்கண்ணே வரும், வருங்கால் மகரம் குறுகும் என்று மூன்று இலக்கணம் கூறுகின்றார்.

உரை : செய்யுட்கண் இறுதியடியில் இறுதிச்சீரில் 'போலும்' என்ற வினைமுற்றுச் சொல் போன்ம் எனக்குறுகி நிற்கும்போது 'ன்ம்' என ஈரொற்றாகும். அவ்விடத்து னகரத்தின் பின்வரும் இறுதி மகரம் கால்மாத்திரையாகக் குறுக்கம் பெறும்.

வழக்கு : ''சிதையுங் கலத்தைப் பயினாற் றிருத்தும்
திசையறி மீகானும் போன்ம்'' (பரிபா. 10)

''நெஞ்சம் பிளந்திட்டு நேரார் நடுவட்டன்
வஞ்சினம் வாய்த்தானும் போன்ம்'' (கலி. 101)

இது போன்ம என்ற வடிவுபெறும். மகரத்திற்கு உள்ளே (ம) புள்ளியிருக்கும்.

திறனுரை

இந்நூற்பாவிதி செவ்வரம்புடையது, இடந் தெளிவானது. இவ்வீரொற்று வழக்கில் வாராது, வேறுசொல்லில் வாராது, செய்யுட்கண்ணும் வேறிடங்களில் வாராது என்ற எதிர்நிலை பெறப்படும்.

செய்யுளிறுதி என இடங்கூறுவதால் போலும் என்பது செய்யும் என்ற முற்றாகும்; பெயரெச்சம் இறுதியில் நில்லாதன்றே.

இதுகாறும் கற்ற மெய்ம்மயக்கங்களில் ஒரொற்றுக்குப் பின் (வாழ்க) உயிர் மெய்யும், ஈரொற்றுக்குப்பின் (வாழ்த்து) உயிர் மெய்யும் இருக்கும். போன்ம் என்ற இந்த ஈரொற்றில் பின் எதுவு மில்லை; ஈரொற்றளவாகவே நின்று மகரம் நலிகின்றது. இதனால் மகரத்திற்குக் கால் மாத்திரைக் குறுக்கம் தோன்றும்.

''அரையளபு குறுகல் மகர முடைத்தே
இசையிட னருகுந் தெரியுங் காலை
உட்பெறு புள்ளி யுருவா கும்மே''

என்ற நூன்மரபு நூற்பாவை நினைவு கொள்க.

ஒரு விளக்கம் : போன்ம் என்ற முற்று செய்யுளிடையில் வந்தால் ஈரொற்றும் ஆகாது; குறுக்கமும் பெறாது.

''பெருங்கல் லடாரும் போன்மென விரும்பி'' (புறம். 19)
மழையுண் மாமதி போன்மெனத் தோன்றுமே (சீவகசிந். 127)

இங்ஙனம் இடையில் வரும் 'போன்ம்' என்ற முற்றுச் சொற்கள்,

ண னஃகான் முன்னர்க்
கசஞப மயவவ் வேழும் உரிய

என்ற இலக்கணப்படி ஓரொற்று மயக்கமாரும்.

அரந்தின்வாய் போன்ம்போன்ம் போன்ம்
பின்னு மலர்க்கண் புனல் (பரிபாடல். 10)

என்ற பரிபாடற்கண் வருவன ஈரொற்றாகும் எனினும் இறுதியாகி இசையிடன் அருகாமையின் மகரம் குறுக்கம் பெறாது என உய்த்துணர்க.

ஈரொற்று என்பதற்காகக் குறுக்கம் தோன்றுவதில்லை; ஈரொற்று நிற்கும் இசை நெருக்கத்தைப் பொறுத்தே குறுக்கம் வரும்.

செய்யுளிறுதி எனப் பொதுப்படக் கூறினாலும் ஏற்புழிக் கோடலால் 'போன்ம்' என்ற ஈரொற்றுக் குறுக்கம் வெண்பாவின் இறுதிச் சீர்க்கே கொள்ளத்தகும், போலும் என்று நிற்க இயலாதாகலின்,

போன்ம என்பது இரண்டிறந்திசைக்கும் தொடர்மொழி,
மூன்றெழுத்து உடைமையின்.

இச்செய்யுள் வழக்கு பிற்காலத்து வீழ்ந்தது.

எழுத்தியல் நிலை

(சஅ) மொழிப்படுத் திசைப்பினும் தெரிந்துவே றிசைப்பினும்
எழுத்தியல் திரியா வென்மனார் புலவர்

இஃது எந்நிலையிலும் எழுத்தியல் மாறாமை வலியுறுத்தும்.

அகலவுரை

முப்பது ஒலியன்கள் அல்லது எழுத்துக்கள் தமிழின் மூலங்கள் என்று நூன்மரபின் முதல்நூற்பாவிற் கற்றோம். பொருண்மைத் திறன் கொண்ட ஒலியே ஒலியன் எனப்படும்.

இவ்வொலியனின் பல்வேறு இயக்கங்களும் சேர்க்கைகளும் எழுத்ததிகாரவியல்களிற் சொல்லப்படுகின்றன. மாத்திரை, வடிவு, மயக்கம், சார்பு, இசைநிறை, முப்பாகுபாடு, ஈரொற்றுநிலை இவற்றை இதுகாறும் அறிந்தோம். இனி மொழி முதலெழுத்துக் கள், மொழியிறுதியெழுத்துக்கள், புணர்மொழியியல்புகள், திரிபுகள் இவற்றை விரிவாக அறிவோம். இந்நிலையில் ஒரு பெருந்தெளிவையும் மன்னிய அடிப்படையையும் சுட்டிக்காட்டப் பிறந்தது இந்நூற்பா.

எழுத்து அல்லது ஒலியன் பொருண்மை யாற்றலுடையது என்றாலும் சொல்லாகிச் சொல்லுக்கு உறுப்பாகித்தான் பொருளை வெளிப்படையாகக் குறிக்க முடியும்.

அகர முதல வெழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே உலகு

என்று வரும்போது எழுத்துக்கள் கூடிச் சொல்லாந்தன்மை பெறு கின்றன; மொழியாகி ஒலிக்கின்றன. இங்ஙனம் உறுப்பாகிக் கூடுங்கால் ஒலியன்கள் தம் பொருண்மையாற்றலை அஃதாவது எழுத்தியலை இழக்குமா? திரிபுபடுமா? உயிர்மெய்வடிவில் உயிர் வடிவுகள் திரிபு பெறுகின்றன; உயிர்மெய் என்று பெயர் பெற்றிருந் தாலும் மெய்க்குப்பின் உயிர்கள் தோன்றுகின்றன; அரைமெய் யுடைய மகரவளவு காலாகக் குறைகின்றது; உயிர்கள் அளபு கடக் கின்றன; ஒற்றுக்கள் இசை நீளுகின்றன; குற்றெழுத்துக்கள் நின்று இசைநிறைக்கின்றன; மொழிநிலை மூன்றுக்கு வரிவடிவு அடிப் படையாகின்றது; மெய் அகரமொடு இயங்க வேண்டியுள்ளது; தம்மைச் சுட்டும்போது மெய்ம்மயக்க வரம்பு ஒழிகின்றது; ரகார ழகாரம் குற்றொற்றாதல் இல்லை; போன்ம் என்பது ஈரொற்றாய் நலிகின்றது.

பின்வரும் புணரியல்களிலும் பல்வகை எழுத்துமாற்றங்களைப் பார்க்கின்றோம்.

"மெய்பிறி தாதல் மிகுதல் குன்றலென
இவ்வென மொழிப திரிபு மாறே"

என்றபடி ஓரெழுத்து இன்னொரு எழுத்தாகத் திரிகின்றது. பதிற்றுப்பத்து, புளியங்குடி, நன்னிலம், மட்கலம், அஃறிணை, புறத்திணை, நாட்கூலி, அறக்கட்டளை, புறநகர், கடற்கரை, மணற்பாறை, பூம்புகார், மானக்கேடு, பூந்தோட்டம், பூஞ்செடி, அறுபது என்றாங்கு ஓரெழுத்துக் கூடவும் குறையவும் இன்னொரு எழுத்தாகத் திரியவும் காண்கின்றோம்.

நூன்மரபிற் சொல்லிய முப்பது எழுத்துக்கள் இன்னணம் மாறுபடுவதை நினையுங்கால் ஒலியன்கள் திரிபுறுகின்றன என்ற உணர்வு நமக்கு எழுவது இயற்கை. நிலமதிர்ந்தால் நெடுமாடம் என் செய்யும்? இவ்வுணர்வினை விளங்கிக் கொண்ட தொல்காப்பிய முன்னோர் ஒலியன் எந்நிலையிலும் தன் பொருண்மைத்திறம் திரியாது என்ற உண்மை கூறும் நூற்பா இது.

உரை: சொல்லுக்கு உறுப்பாகி ஒலிக்கும்போதும் புணர் மொழியில் வெவ்வேறு மாற்றங்கொண்டு ஒலிக்கும்போதும், கூட்டு வடிவு பெறும்போதும், ஒலியன்கள் தமக்குரிய பொருண்மைத் தன்மையினின்றும் திரிவதில்லை என்று தெளிவுசெய்வர் இலக்கணப் புலவோர்.

அஃதாவது சொல்லுக்கு உறுப்பாவதற்கு முன்னும் புணர்மொழி மாற்றம் பெறுவதற்கு முன்னும் ஓர் எழுத்துப் பெற்றிருந்த முதற் பொருண்மையாற்றல் எதுவோ அது அவற்றுக்குப் பின்னும் திரிபு படாது அவ்வாறே இருக்கும்.

எழுத்து இயல் திரியா	—	எழுத்துக்கள் தம் பொருண்மைத் தன்மையினின்று மாறுபடா.
தெரிந்து வேறிசைத்தல்	—	நிலைமொழி வருமொழியாக வரும் புணர்ச்சித்திரிபு; கூட்டு வரிவடிவுபெறுதல்.

திறனுரை

எழுத்து அல்லது ஒலியனின் இலக்கணத்தை மீண்டும் நினைவு கொள்வோம். ஒலியனாவது தனக்கென்ற பொருண்மையும்

இன்னொன்றினை வேறுபடுத்திக் காட்டும் முரண்மையும் உடையது. அடு, ஆம்; படு, பாடு; ஆல், ஆன், ஆழ்; கால், மால், வால் காண்க.

னகர மகர மயக்கங்கள் :	நிலன்	—	நிலம்
	அறன்	—	அறம்
	வளன்	—	வளம்
	இடன்	—	இடம்

இனைய சொற்களில் னகரத்துக்குரிய இடத்தில் மகரம் மயங்கி வரக்காணலாம் என்றாலும் னகரம் இருந்தால் என்ன பொருளுண்டோ அப்பொருள்தான் மகரம் மயங்கிய பின்னும் உண்டு. எனவே முதல் எழுத்தின் இயல் திரியவில்லை. அது போலவே போன்ம் என்ற சொல்லில் மகரம் கால் மாத்திரை யானாலும் தன் பொருண்மையில் மாறவில்லை. இவ்வாறே அடுத்து வரும் ஐந்து நூற்பாக்கட்கும் கருத்துக் கொள்க. இவை யெல்லாம் 'மொழிப்படுத்திசைப்பினும் எழுத்தியல் திரியா' என்பதற்குச் சான்றுகள்.

குளம்	+	சிறிது	=	குளஞ்சிறிது	—	மகரம் ஞகரமாதல்
குளம்	+	கரை	=	குளக்கரை	—	மகரம் ககரமாதல்
ஆறு	+	படை	=	அறுபடை	—	நெடில் குறிலாதல்
நீ	+	ஐ	=	நின்னை	—	நெடில் குறிலாகி னகரம் பெறல்
பல	+	பல	=	பற்பல	—	லகரவுயிர்மெய் றகரமெய்யாதல்
பனை	+	காய்	=	பனங்காய்	—	ஐ கெடல், அம்வரல்

இன்னணம் வரும் புணர்மொழிகளில் ஓர் ஒலியன் (எழுத்து) வேறோர் ஒலியனாகத்திரியக் காண்கின்றோமே என்று வினவலாம். இது தெளிய வேண்டிய வினாவே. அங்ஙனம் திரியுங்கால் நிலை மொழியபக முதலிலிருந்த ஒலியனுடைய பொருளுக்குத் திரிபுண்டா? குளம் ஆறு நீ பல பனை என்ற சொற்கட்குப் பொருள்மாறு உண்டா? ஓர் ஒலியன் ஏனையொலியனாகப் புணர்ச்சிக்கண் திரிபு பெற்றாலும் தன் முதனிலைப் பொருளினின்று திரிபு பெறவில்லை. இதனைத்தான் 'தெரிந்து வேறிசைப்பினும் எழுத்தியல் திரியா' என்பர் தொல்காப்பியர்.

முப்பது எழுத்துக்களும் சொல்லுக்கு உறுப்பாகி ஒரு மொழி யாகும் போதும், சொற்கள் புணர்மொழியாகும்போதும் ஒலித்

திரிபுகள் ஏற்படும்; மாத்திரை குறையவும் செய்யும்; சொல் வடிவங்கள் மாறும். இவை பொருண்மையைத் தாக்கா. இங்ஙனம் திரிபு பெற்றாலும் ஓர் எழுத்து முன்னிருந்த பொருண்மைச் சுட்டுத் தன்மையிலிருந்து திரிபு பெறா. அஃதாவது எழுத்துக்குப் பொருண்மைத் திரிபில்லை. இதுவே 'எழுத்தியல்திரியா' என்பதன் விளக்கம்.

மேற்கூறிய கருத்துக்களை வேற்றுநிலை வழக்கு, துணைநிலை வழக்கு, உறழ்ச்சி என்ற குறியீடுகளால் வளர்ந்து வரும் இற்றை மொழியியலார் நன்கு விளக்க முற்படுவர். தொல்காப்பியரோ எனைத்திரிபுக்கும் திரிபில்லா முதற்பொருண்மை என்ற ஒரு மூலக் கூறு எழுத்துக்கு உண்டு எனவும் அது எழுத்தியல் என்ற குறிபெறும் எனவும் நிலைபேறு சுட்டியிருப்பது மேலும் நம் சிந்தனையை வளர்ப்பதாகும்.

வடிவுமயக்கம்—ஐ

(சகூ) அகர யிகரம் ஐகார மாகும்.

இஃது ஐகார ஒலியனுக்கு உருவுமயக்கம் கூறும்.

அகலவுரை

மேலை நூற்பாவில் 'எழுத்தியல் திரியா' என்மனார் புலவர்' எனப்பட்டது. அஃதாவது ஒலியன் தன் பொருண்மைத் திறத்தி னின்றும் திரியாது என்று தெளிந்தோம். இந்நூற்பாமுதல் ''இகர யகரம் இறுதி விரவும்'' என்ற நூற்பாவரை வரிவடிவு மயங்குவது பற்றி விளக்குவர். இம்மயக்கங்கள் ஐ ஔ என்ற இரண்டு நெட்டுயிர்கள் பற்றியன.

உரை: அகரவடிவும் இகர வடிவும் சேர்ந்து ஐகார ஒலியனைக் குறிப்பதாகும்.

வழக்கு :	மயிந்தன்	—	மைந்தன்	கயிலை—கைலை
	தயிலம்	—	தைலம்	மயிலம்—மைலம்
	அயிந்திரம்	—	ஐந்திரம்	வயிரி —வைரி
	வயிரம்	—	வைரம்	

திறனுரை

ஐகாரம் பொருண்மையுடைய தனியொலியன். அதற்கு உயிரிலும் உயிர் மெய்யிலும் வடிவுண்டு. எனினும் வேறு இரண்டு

ஒலியன்களின் வடிவங்கள் ஐகார ஒலியனுக்கும் பொருந்தியனவாக வடிவ வரலாற்றில் வழங்கின. இந்த உருவு வழக்கை இந்நூற்பா கூறும். இவ்வாறு வடிவியல் மாறுபடினும் முன்நூற்பாவிற் கூறியபடி எழுத்தியல் என்னும் பொருண்மைச் சுட்டு மாறுபடா எனத்தெளிக. பின்வருவனவற்றிற்கும் இவ்விளக்கம் பொருந்தும்.

அகரமும் இகரமும் சேர்ந்தபோது யகரவுடம்படுமெய் பெறுவது இயல்பாதலின், அ + இ = அயி என வாயிற்று. உடம்படுமெய் என்று சொல்லாமல்,

'அகர யிகரம் ஐகார மாகும்'

என்றே நூற்பாவைப் படிப்பதிலும் தவறில்லை. இவ்வாறு கொண்டால் அயி என்பது ஐ ஆகும் என்ற நேர்கருத்துத் தோன்றும்.

வடிவு மயக்கம் — ஔ

(௫0) அகர வுகரம் ஔகார மாகும்.

இஃது ஔகார ஒலியனுக்கு உருவு மயக்கம் கூறும்.

அகலவுரை

ஔகாரம் ஓர் ஒலியன் ; அதற்கு ஓர் தனிவடிவுண்டு என்றும் அகரவடிவும் உகரவடிவும் சேர்ந்து ஔகாரமாக ஒலிக்கும்.

வழக்கு :	கவுதாரி	—	கௌதாரி
	கவுரியர்	—	கௌரியர்
	கவுரி	—	கௌரி
	கவுதமனார்	—	கௌதமனார்
	பவுத்தம்	—	பௌத்தம்
	கவுந்தி	—	கௌந்தி

''தவிரா வீகைக் கவுரியர் மருக'' (புறம்.3)

''அமரி குமரி கவுரி சமரி'' (சிலப்.12.67)

திறனுரை

கௌதாரி என்பது கவுதாரி என்று ஈரெழுத்தாக வரிவடிவில் எழுதப்பட்டாலும் ஔ என்ற ஒலியன் தன் பொருண்மையினின்று

மாறுபடவில்லை அஃதாவது வடிவியல் திரிந்தாலும் எழுத்தியல் திரியவில்லை.

அகரமும் உகரமும் சேர்ந்தபோது வகரவுடம்படுமெய்தானே வரும் ஆதலின் அ + உ = அவு எனவாயிற்று. ஏனைத் திராவிட மொழிகளான தெலுங்கு கன்னட இலக்கணங்களும் அயி, அவு என்று கூறல் ஒப்புக்குரியது. உடம்படுமெய் என்று சொல்லாமல்

அகர வுகரம் ஔகார மாகும்

என்றே நூற்பாவைக் கொள்வதிலும் தவறில்லை. இங்ஙனம் கொண்டால் அவு என்பது ஔ ஆகும் என்ற பொருள் நேரே தோன்றிவிடும்.

இவ்விடங்கள் அ இ (வஇரம்) அ இ (கஇலை) என்று இகரத்தையும் உகரத்தையும் தனிவுயிர் வடிவாக எழுதல் ஏலாது. இசை நிறைவுக்கு அறிகுறியாக வரும் குற்றெழுத்துக்களே நெட்டெழுத்தின்பின் உயிர்வடிவாக இடையில் நிற்பன.

''ஐ ஔ வென்றும் ஆயீ ரெழுத்திற்கு
இகர உகரம் இசைநிறை வாகும்'' என்றபடி இசை நிறைதான் இடையில் உயிர்வடிவமாக எழுதப்படும்.

'செயற்கைப் பொருளை ஆக்கமொடு கூறல்' என்ற சிளவியாக் கவியலின்படி ஐகாரம் ஆகும், ஔகாரம் ஆகும் என வினைப் படுத்தியமையால் இவை இயற்கையில எனவும், ஐகார ஔகார ஒலியன்கட்கு இயற்கையான தனி வடிவு உண்டு எனவும் கொள்க.

வடிவுமயக்கம்—ஐ

(ருக) அகரத் திம்பர் யகரப் புள்ளியும்
ஐயென் நெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும்.

இது மீண்டும் ஐகாரத்துக்கு உருவு மயக்கம் கூறும்.

அகலவுரை

மேலைநூற்பாவில் அகரத்திற்குப்பின் இகரவடிவு வந்து ஐகாரம் ஆகும் எனக் கற்றோம். இந்நூற்பாவில் அகரத்திற்குப்பின் யகரவொற்று வந்தும் ஐயொலி காட்டும் என்பர்.

உரை : அகரத்திற்குப்பின்பு இகரவடிவு போலவே ய் என்ற ஒற்றுச் சேர்ந்தும் ஐ என்ற நெட்டொலி பெரருள் பெற நிற்கும்.

மெய்–பொருண்மை, நெடுஞ்சினை—சொல்லுக்கு நெட்டுறுப்பு, சினை—உறுப்பு.

வழக்கு : அய்யர் — ஐயர்
அய்ந்து — ஐந்து
மய்யம் — மையம்
வய்யம் — வையம்

மய்யொடும் பகைத்து நின்ற நிறத்தினான் வயிர மார்பில்
பொய்யொடும் பகைத்து நின்ற குணத்தினான் புகுந்து மோத
வெய்யவ னதனைத் தண்டால் விலக்கினான் விலக்கலோடும்
கய்யொடு மிற்று மற்றக் கதைகளம் கண்ட தன்றே

என்பது கம்பர்தரும் செய்யுள் வழக்கு.

திறனுரை

மெய் என்பது மெய்யொலியன், பொருள், வரிவடிவு என்ற பல பொருளொரு சொல். அது ஈண்டு பொருளைக் குறிக்கும். 'மொழிப்படுத்திசைப்பினும்' என்றபடி, எழுத்து சொல்லுக்கு உறுப்பாதலின், 'ஐ என் நெடுஞ்சினை' என்றார். சினை என்பது எழுத்திலக்கணக் குறியீடு. யாவென் சினைமிசை, குறியதன் இறுதிச்சினை, சுட்டுச் சினை நீடிய, ஈறு சினையொழிய எனக் குறியாட்சி பெறும்.

உறுப்பாக வரும் போது 'அய்' என்ற இரட்டைவடிவு பெறும் என்றமையால் ஓரெழுத்தொருமொழியாகிய தனிநிலையில் இது வாராது என்பதும் ஐ என்ற தன்வடிவே பெறும் என்பதும் தெளிவாம். ''ஐ வியப்பாகும்'' என்பது உரியியல்நூற்பா. ஆங்கிலத்திலும் ஒன்பதாவது எழுத்தாகிய ஐ ஒலி தனிப்படுங்காலை தனித்த ஒரு வடிவன் பெறுதலை ஒப்பு நோக்குக.

மாத்திரைக் குறுக்கம்

(ருஉ) ஓரள பாகும் இடனுமா ருண்டே
தேருங் காலை மொழிவயி னான.

இஃது ஐகாரத்திற்கு அளபுகுறைவு குறிக்கும்.

அகலவுரை

மேலைநூற்பாவில் ஐ என்பது அய் என்ற வடிவு மயக்கம் பெறும் என்றார். அப்போது ஆராயுமிடத்துச் சில சொல்லிடை

அய் என்பது இரண்டு மாத்திரையின்றி ஒரு மாத்திரையாக ஒலிப்பதும் உண்டு. இது வழக்கிற்கும் செய்யுட்கும் பொது.

வழக்கு : அய்ம்பது, அய்ந்து, மய்யல், வய்யம்.

அய்வரு ளொருவ னன்ன அடிசில்நூல் மடையன் ஏந்த
மய்வரை மாலை மார்பன் வான்சுவை யமிர்த முண்டான்
(சீவக. 2744)

திறனுரை

ஓரளபாகும் இடனாவது மேலைநூற்பாவிற்கூறிய அகரத்திற்குப் பின்னே யகரப் புள்ளிவரும் நிலை. இது மொழி முதல் வரும். அகர இகரம் ஐகாரம் ஆகும்போது மாத்திரைக் குறைவில்லை. இடனுமாருண்டே என்பதனால் அருகித் தோன்றும் என்பது கருத்தில்லை. ஓரொரு சூழ்நிலையில் வரும் என்பதே பொருள். அச்சூழ்நிலையளவில் நிரம்பத் தோன்றும்.

ஐகாரம் மூவிடத்தும் குறுகுமாயின் இரண்டு மாத்திரை என்ற முதல் விதி பொருளற்றதாகி விடும். இரண்டுக்கும் ஒன்றுக்கும் இடைப்பட்டு ஒன்றரை மாத்திரையாக வரும் என்பதும் செம்பாக மரபுக்கு மாறாம். 'ஓரளபாகும்' என்று தொல்காப்பியம் சொல்வது தகும்.

தேருங்கால் ஐ மொழிவயின் என்று பிரித்து இந்நூற்பா ஐகாரம் பற்றியது என்று கூறலாம். இப்பிரிவு சிறப்பில்லை. அதிகாரத்தாற் பெறலாமாதலின் வேண்டியதுமில்லை.

இந்த அளபுக் குறுக்கம் செய்யுட்குத் தொடையொழுங்குக்கு மிகவும் ஆளப்படும். அவ்விடங்களில் அய் என்ற வடிவு பெறவும் எழுதப்படும்.

விரவு வடிவம்

(நூ) இகர யகரம் இறுதி விரவும்.

இஃது ஐகார வடிவுபற்றி ஒரு தெளிவு காட்டும்.

அகலவுரை

ஐகாரம் அ இ எனவும் வடிவு மயக்கங்கள் பெறும் என்று மேலே கூறினாரன்றே. இவ்விருவடிவுகள் பற்றி ஒரு தெளிவு

செய்வர் ஆசிரியர். அகரத்திற்குப் பின்னே இகரம்; அகரத்திற்குப் பின்னே யகரம்;

இவ்விடத்தில் அகரம் பொதுவாக முன்னிற்கின்றது; இகர யகரமே இறுதியில் வேறுபடுகின்றன. இவை எப்படி வரும் என்பது ஐயம். அதனைத் தெளிவிக்க எழுந்தது இந்நூற்பா.

உரை : ஐகார வடிவின் பகுதியாகச் சொல்லப்பட்ட இகரமும் யகர வொற்றும் இறுதியிடந்தில் மாறி வரும்.

யகரம் — யகரப்புள்ளி. இறுதி—அகரத்திற்குப்பின்னே.
விரவும் — மாறிநிற்கும்.

வழக்கு

வய்தான், அய்ந்து, அய்ம்பது. வய்யம், கய்யாறு, பய்தல், பய்ய, மய்யம் இந்தச் சொற்களில் இகரம் வாரா; யகரப் புள்ளி வரும். இதுபோல் மயிந்தன், கயிலை, தயிலம், வயிரம் என்ற சொற்களில் யகரப் புள்ளி வாராது; இகரம் வரும்.

இதனால் நாம் அறியக் கிடப்பது என்ன? ஐகாரத்திற்கு அஇ அய் என இருவகை வுடிவங்கள் உள எனினும் ஒன்று வருமிடத்து மற்றொன்று வாராது எனவும் சொற்கட்குத் தக்கபடி விரவி வரும் எனவும் கொள்ள வேண்டும்.

திறனுரை

வடிவு மயக்கம் குறித்து ஐ ஔ இரண்டே பேசப்படுபவை. இவை சொன்னிலையில் எழுத்துவடிவில் காணப்படுவனவாதலின், மொழி மரபியலுக்கு விதியாயின. இவை கூட்டொலியன்கள் அல்ல. ஏனையுயிரொலிகள் போலத் தூய தனியொலியன்கள். அதனாற் றான் நூன்மரபில் ஐ ஔ என்பன 'ஈரளபிசைக்கும் நெட்டெழுத்து' என இடம் பெற்றன; பிறப்பியலிலும் மிடற்றுப்பிறந்த வளிவொலி யாக எண்ணப் பெற்றன. அகர இகரம் தொடங்கி ஐந்து நூற்பாக் களிற்சொல்லப்படுவதெல்லாம் இவ்விரண்டிற்குக் கூட்டு வடிவங் களும் உண்டு என்பதுவே. எடுத்துக்காட்டாக பத்து நூறு ஆயிரம் என்றஎண்கட்கு ய, ள, சூ, என்ற தனிவடிவங்கள் உள; இன்று எழுதுவது போல் க0, க00, க000 என்ற கூட்டு வடிவங்களும் உளவன்றே. ஓரளவு இவற்றை ஒப்பு நோக்குக. உரோம மொழியிலும் ஐந்து (V) பத்து (X) ஐம்பது (L) ஐந்நூறு (D) ஆயிரம் (M) இவற்றுக்கு ஒற்றைக் குறிகள் உண்டு. நாணயத் தாள்களும் இவ்வாறு உள.

பின்னூலோர் இத்தகு எழுத்து மாற்றங்கட்கு 'எழுத்துப்போலி' என்று குறியிடுவர். அது கொள்ளத்தக்க குறியீடே எனினும் போலி என்று சொல்வதற்கு இலக்கண வரம்பு வேண்டும். ஒலியனையும் பொருளையும் தாக்கா நிலையில் ஒழுங்கு கொள்ள வேண்டும். போலி யாவதற்கும் ஒரு மரபு உண்டு என்ற கோட்பாட்டை மறவற்க. வரும் மாற்று வடிவங்களும் தமிழொலியன்கட்கு உட்பட்ட வடிவங்களே. எல்லாம் தமிழெழுத்துக்குள் மாறுதல்களே. போலியாயினும் அயலெழுத்துப் புகுதற்கு விதியில்லை. இது எழுத்துப் போலியின் வரம்பு. அதனாற்றான் வீரசோழியமும் நன்னூலும் வடமொழி யாக்கத்தைப் போலியாகக் கொள்ளவில்லை.

> ''மொழிப்படுத் திசைப்பினுந் தெரிந்துவே றிசைப்பினும்
> எழுத்தியல் திரியா வென்மனார் புலவர்''

என்ற நூற்பாவிற்கு அடுத்து வரும் இவ்வைந்தும் தொல்காப்பியமே நூலகத்து வழங்கும் எடுத்துக்காட்டுக்கள். இது காட்டு நெறி யாகும். மொழிப்படும் போது ஐ இரு வடிவும் ஔ இருவடிவும் பெற்றாலும், ஐகாரம் ஓரளபானாலும் பொருண்மை காட்டும் ஒலியனாகியஎழுத்தியலில் குறைவுபடா என்ற மொழியுண்மையைத் தெளிகின்றோம்.

ஔ என்பது பிற்காலத்து'அவ்' என்ற கூட்டுவடிவும் பெற்றது. இதனைப் பின்னிலக்கணிகள் விதியாக்கினர். இதுவும் எழுத்தியல் மாற்றாத போலியாதலின் மரபாயிற்று. இங்ஙனம் வருவன கொள்ளத் தகுவன.

மொழி முதலெழுத்துக்கள்
உயிர்மொழிமுதல்கள்

(௬௪) பன்னீ ருயிரும் மொழிமுத லாகும்.

இனிவரும் பத்து நூற்பாக்களில் மொழிக்கு முதலாக வரும் எழுத்துக்கள் கூறுவர். இதனால் மொழி வரம்பு பெறப்படும்; மொழிக்காப்புப் புலப்படும். இந்நூற்பா உயிர்மொழிமுதல் கூறும்.

அகலவுரை

மொழி மரபு என்பது ஈண்டு ஒரு சொல்லியல்பு. சொல்லுக்கு முதலில் வரும் ஒலியன்கள் எவை? இறுதியில் வரும் ஒலியன்கள் எவை? இவ்விரண்டு இயல்புகளும் தமிழ் மொழி பற்றித் தெரிய வேண்டியவை. உயிர் பன்னிரண்டும் சொல்லுக்கு முதலாகி வரும்.

உயிர்—மெய்யொடு சேராத தனியுயிர் எனக் கொள்க.

வழக்கு : அழகு, ஆசான், இலக்கணம், ஈழம், உண்மை, ஊக்கம், எழில், ஏகம்மை, ஐந்தமிழ், ஒழுக்கம், ஓவியம், ஔவை எனவரும். அமெரிக்கா, ஆசியா, இந்தியா, ஈரான், உருசியா, ஊட்டி, எமர்சன், ஏசு, ஐராவதி, ஒலிம்பிக்கு, ஓமான், ஔரங்கசீப்பு இவையுங்கொள்க.

திறனுரை

முதலெழுத்து வேறு ; மொழி முதலெழுத்து வேறு. முதலெழுத்துக்கள் முப்பது. அவை தமிழ் மொழியின் அடிப்படை ஒலியன்கள். இது எழுத்துநிலை. இவை சொல்லுக்கு முதலில் வரும்போது மொழிமுதலெழுத்து எனப்படும். இது சொன்னிலை. பன்னீருயிரும் என்பது முற்றும்மை. எல்லாவுயிர்களும் மொழிமுதலாகி நிற்கும் என்பது பொருள். அ ஆ இ உ எ ஒ என்றிவை முதலாக வரும் சொற்கள் பலவுள. ஐ ஔ என்பன சில சொற்கள் அளவே வரும்.

பன்னீருயிரும் என்பதனைச் சிறப்பும்மையாகக் கொண்டால், இவ்வாறு பதினெட்டு மெய்யும் மொழி முதலாகா என்ற குறிப்புப் பெறப்படும்.

உயிர்மெய் மொழிமுதல்

(௫௫) உயிர்மெய் யல்லன மொழிமுத லாகா,

இது மெய் உயிரோடு கூடி மொழிமுதலாகும் என்று கூறும்.

அகலவுரை

தனியுயிர் மொழிமுதலானதுபோலத் தனிமெய் மொழி முதலாகி வருமா ? மெய் முதலாகும் ஆனால் உயிரோடு சேர்ந்து அங்ஙனம் வரும்.

உரை : உயிரோடு கூடிய மெய்களல்லாது க் ச் த் ப் என்ற தனிப் புள்ளி மெய்கள் மொழி முதலாக மாட்டா.

உயிர்மெய் — உயிரொடு கூடிய மெய்.

வழக்கு : கண், காண், கிளி, கீரி இவ்வாறு உயிர்மெய்யாக வரும். இது தமிழ் மொழியின் இயல்பு. ச்ருதி, த்யாகம், க்ருபை,

ம்ருகம், ந்யாயம் என வடமொழியிலும், ப்ரேக், ப்ளாக், க்லெய்ம், க்ளார்க், ட்ரெய்ன், ட்ராம் என ஆங்கிலத்திலும் இன்ன பிறமொழி களிலும் ஒற்று மெய்களே மொழி முதலாம் என அறிக. இது அம் மொழிகளின் இயல்பு.

திறனுரை

மெய் உயிரொடுகூடி மொழி முதலாகும் என உடன்பாட்டு நடைப்படுத்தாமல் ''உயிர்மெய் யல்லன மொழி முதலாகா'' என்று எதிர்மறையாற் கூறியது ஏன்? தனிமெய் என்று எந்நிலையிலும் மொழி முதலாகா என்று தமிழ்மொழியின் சொல்லியல்பினைத் தெளிவு செய்வதாம். அயற் சொற்கள் கலந்தாலும் தமிழ்மை பெற வேண்டும் என்பது மொழியாணை. அயற்சொற்கள் கொள்ள வேண்டிய அருமை ஏற்பட்டால், தியானம், சுருதி, சிரமம் என உயிர்மெய்ப்படுத்த வேண்டும். இதன்விரிவை வீரசோழியத்திலும் நன்னூலிலும் கற்க.

மெய் மொழி முதலாகி வாராது என்பதும் உயிர் மெய்தான் முதலாகும் என்பதும் இந்நூற்பாவின் கருத்திலில்லை. உயிர்மெய் என்பதனை ஒற்றுமை நயமாக ஒரெழுத்தாகக் கொள்ளற்க. உயிர்மெய் — உயிரொடு கூடியமெய் என்பது பொருள். எனவே மொழி முதலில் இருமெய்கள் இணைந்து வாரா என்பதும் உயிர்கள் பின் வர மெய்கள் முதலாகும் என்பதும் தெளியத்தகும் இலக்கணம்.

உயிரிறு சொன்முன் உயிர்வரு வழியும்
உயிரிறு சொன்முன் மெய்வரு வழியும்
மெய்யிறு சொன்முன் உயிர்வரு வழியும்
மெய்யிறு சொன்முன் மெய்வரு வழியும்
இவ்வென அறியக் கிளக்குங் காலை
நிறுத்த சொல்லே குறித்துவரு கிளவியென்
றாயீ ரியல புணர்நிலைச் சுட்டே

என்ற புணரியல் நூற்பாவில் வருமொழிமுதல் மெய்யாக நிற்கும் என்று புணர்நிலை கூறுவதாலும், கசதப முதலிய மொழி, ஞநமயவ எனும் முதலாகு மொழி, அளவிற்கும் நிறையிற்கும் மொழி முதலாகி வல்லெழுத்தியையின் அவ்வெழுத்துமிகுமே, வல்லொற்றுத் தொடர் மொழி வல்லெழுத்து வருவழி என்றாங்குப் பின்னியல்களில் எல்லாம் வருமொழி மெய்ம்முதற்புணர்ச்சி கூறப்படுவதாலும், உயிர்மெய் என்பதற்கு உயிரொடு கூடிய மெய் முதலாகும் என்று மெய்க்கு அழுத்தம் கொடுத்துப் பொருள் காண்க. உயிர்மெய் என்பது மூன்றாம் வேற்றுமையுருபும் பயனும் உடன் தொக்க

தொகையாம். தயிர்வடை, பூரிகிழங்கு போலக் கொள்க. உயிரும் மெய்யும் என்ற உம்மைத்தொகையோ, உயிரும் மெய்யும் கூடிய ஓரெழுத்து என்ற அன்மொழித் தொகையோ அன்று.

மெய் உயிரொடு சேர்ந்து மொழி முதலாகும் என்பதனால் பெறப்படும் பிறிதொரு குறிப்புண்டு. அண்ணல், நன்னாகன் என்பனபோலச் சொல்லின் இடையிலும் இறுதியிலும் மெய் தனியேயும் நிற்கும் என அறிக. உயிர் வடிவங்களோ எனின் இசைநிறை அளபெடைக் கண்ணன்றி சொல்லின் இடையிலும் இறுதியிலும் நில்லா என்பதும் நினையத்தகும்.

புறா, பலாக்காய், பிராண்டுதல், தராசு, வியாழன், வறட்டி, விளாம்பழம் என்ற சில தமிழ்ச்சொற்களைச் சிலர் இன்று மெய்ம் முதலாக ஒலிப்பதைக் கேட்கின்றோம். இது பிழை வழக்கு, கடியத்தகும்.

முதலெழுத்தாம் மெய்களே உயிரொடுகூடிய மொழிமுதலாகும் என்பது விதியாதலின், கடன்வாங்கும் அயற் சொற்களுக்கு நம் ஆய்தத்தை மொழி முதலாக்கும் போக்கினை என்னென்பது? தேவையின்றி அப்படியே சொற்கடன் கொள்வது முதற்பிழை; அதன்மேலும் ஆய்தத்தை முன்னிறுத்துவது அடிமுதற் பிழை. அன்புடையார் செய்யும் அறிவில்மொழிக்கேடு இது. மொழியிடைப் பகுத்தறிவு வேண்டும்.

மொழிமுதல் மெய்கள்

(ருசு) க த ந பமவெனும் ஆவைந் தெழுத்தும்
எல்லா வுயிரொடுஞ் செல்லுமார் முதலே.

இது பன்னிரண்டு உயிரொடும் கூடிவரும் ஐந்து மெய்கள் கூறும்.

அகலவுரை

பதினெட்டனுள் க த ந ப ம என்ற ஐந்து மெய்யெழுத்துக்களும் பன்னிரண்டு உயிரோடும் கூடி மொழிமுதலாக வரும்.

முதல் — சொல்லுக்கு முதனிலை.

வழக்கு

கலைஞர்	தமிழ்	நன்னாகன்	பச்சையப்பன்	மறைமலை
காரைக்குடி	தாடிக்கொம்பு	நாட்டார்	பாரி	மாதரி
கிள்ளை	திருப்பதி	நிகழ்ச்சி நிரல்	பிரான் மலை	மின்னியல்
கீழாநெல்லி	தீயணைப்பு	நீலகண்டம்	பீர்க்கம்பூ	மீனவர்
குடியரசு	துறைமுகம்	நுழைவுத் தேர்வு	புரட்சித்தலைவர்	முதல்வர்
கூட்டுறவு	தூத்துக்குடி	நூலகம்	பூங்குன்றன்	மூதறிஞர்
கெடிலம்	தென்றல்	நெல்லிக்கனி	பெருந்தலைவர்	மெய்கண்டான்
கேதாரம்	தேவர்	நேரு	பேயாழ்வார்	மேலூர்
கைத்தொழில்	தைப்பாவை	நையாண்டி	பைங்கிளி	மைசூர்
கொங்குவேள்	தொல்காப்பியன்	நொண்டிச்சிந்து	பொற்றொடி	மொழியியல்
கோடைக்கானல்	தோகைமயில்	நோன்பு	போப்பு	மோசிகீரன்
கௌவை	தௌவை	நௌவி	பௌவம்	மௌவல்

தொல்காப்பியம் நின்றுநிலவும் வழக்கு நூலாதலின் இக்கால வழக்குக்களும் காட்டப்பெற்றன.

திறனுரை

உயிர்மெய் என்பதற்கு உயிரொடு கூடிய மெய் என மேலே பொருளுரைக்கப்பட்டது. 'எல்லா வுயிரொடும்' என்ற நடை அதன் விளக்கமாகும்.

'ஆவைந்தெழுத்தும்' என்ற உம்மை ஏனைமெய்கள் சிற்சில வுயிர்களோடுதான் வரும் என்பதனைக் குறிக்கும்.

சகரமுதல்

(ருஎ) சகரக் கிளவியும் அவற்றோ ரற்றே
அ ஐ ஒளவெனும் மூன்றலங் கடையே

இஃது ஒன்பது உயிரொடும் கூடிவரும் சகரமுதல் கூறும்.

அகலவுரை

சகரமெய் அ ஐ ஒள (ச, சை, சௌ) என்னும் மூன்றுயிர் நீங்கலாக எல்லாவுயிரொடும் அஃதாவது எனை ஒன்பதினொடும் கூடி மொழிமுதலாக வரும்.

அலங்கடை — தவிர, நீங்கலாக.

வழக்கு

சாரப்பள்ளம்
சிவபுரி
சீர்காழி
சுழற்கழகம்
சூளாமணி
செந்தில்
சேயிழை
சொக்கலிங்கம்
சோழவேந்தன்

திறனுரை

இந்நூற்பா விலக்கியற் பொதுமை என்ற நடையாகும். ஒப்பும் சுருக்கமும் இந்நடையின் பயன்.

''மெய்ந்நிலை சுட்டின் எல்லா வெழுத்தும்
தம்முற் றாம்வரூஉம் ரழவலங் கடையே''

என்ற நூற்பாவும் இந்நடைப்பட்டது.

ச சை சௌ முதலாகிய சொற்கள் தொல்காப்பியர் காலத்தில் இல்லை. சகரக்கிளவி என இந்நூற்பாவில் வந்துள்ளதேயெனின், ''முதலாவேன தம்பெயர் முதலும்'' என்ற விதிப்படி தன்னைச் சுட்டுமளவில் எவ்வெழுத்தும் முதலாக வருமன்றோ.

''டகார ணகாரம் நுனிநா அண்ணம்''
'றஃகான் னஃகான் ஆயிரண்டும் பிறக்கும்'
'ரகார ழகாரம் ஆயிரண்டும் பிறக்கும்'
'லகார ளகாரம் ஆயிரண்டும் பிறக்கும்'

என்றாங்கு ஒரெழுத்துத் தன்னைக் குறிக்கும்போது முதலாக வருதல் உணரத்தகும். ழகரத்தைப் பிழையாக ஒலிக்காதே; றகரத்தைப் பிழையாக எழுதாதே என்று நாம் இன்றும் வழக்கிற் சொல்லுகின்றோம் அல்லவா? பிற பொருளைச் சுட்டின் இவை முதலாக வாரா என்று தெளிக.

தொல்காப்பியத்துக்குப்பின்னே அவையநூல்களில் சகரமுதற் சொற்கள் மிகச்சில வந்தன. வடமொழிக் கலப்பு ஏறிய காலங் களில் ச சை சௌ முதலாகிய சொற்கள் பல்வழியாகக் கால் கொண்டன.

வடமொழிக் கலப்பின் வரலாறு பெரிது. அதனால் இலக்கிய வளர்ச்சியிலும் வகைமையிலும் பல நலன்கள் பிறந்தன. மொழி யளவில் தமிழ்ச் சொற்களஞ்சியம் இயக்கமும் ஆக்கமுமின்றி வழக்கும் வாழ்வும் இழந்தன. தமிழ் வடமொழியிற் பிறந்தது என்னும் அளவுக்கு மயக்கம் நுனிக் கொம்பு ஏறிற்று. இலக்கணக் கொத்திலும் பிரயோக விவேகத்திலும் இப்புன் மயக்கம் கூடிற்று.

''நாளடைவிற் புலவர் தனித் தமிழ்ச் சொற்களைத் தெரிந்து வழங்கும் மதுகையின்மையானும், ஒரோவழித் தெரியினும் அவற்றினும் வடசொற் றொடை செவிக்கு இன்பம் பயப்பன வாம் என மாறுகொள வுணர்ந்தமையானும், தனித் தமிழ்ச் சுவை கண்டு இன்புறும் தலைவர் அருகினமையானும், வடமொழியாளர் உவப்பத் தமிழிற் பாட்டு உரை முதலியன இயற்ற வேண்டுமென்றும் விழைவு மேற்கொண்டமை

> யானும், பொதுவெழுத்தானும் சிறப்பெழுத்தானும் ஆய வடசொற்கள் பலவற்றைத் தமிழில் வரம்பின்றி வழங்கி வருவாராயினர்''

என வடமொழிக் கலப்பின் முனைப்புக்களை என் ஆசிரியர் இருமொழிப் புலமைப் பண்டிதமணிப் பேராசான் மனம் வெதும்பி மொழிவர். இவ்வூறு போக்கை அன்றே உணர்ந்த உரையாசிரியர் களான இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் வடசொற்களும் ஆரியச் சிதைவுச் சொற்களும் தமிழிலக்கணத்துக்குக் கொள்ளத் தக்கவையல்ல என நல்லாணை காட்டினர்.

பிற்காலத்தில் தமிழ்ச் சொற்களே சிதைந்து சகர முதலெழுத் தாக உருமாறின.

> ''சரிசமழ்ப்புச் சட்டி சருகு சவடி
> சளிசகடு சட்டை சவளி — சவிசரடு
> சந்து சதங்கை சழக்காதி யீரிடத்தும்
> வந்ததனாற் சம்முதலும் வை''

என மயிலைநாதர் பட்டியலிடும் சகர முதற்சொற்கள் பெரும்பாலும் சிதைந்த தமிழ்ச் சொற்கள் எனக் கொள்ள வேண்டும். அமர், சமர்; அமை—சமை; அரண்—சரண்; அவை—சபை; அமண்—சமண்; அதிர்—சதிர்; அண்ணு—சண்ணு: தசை—சதை; சாகாடு—சகடம் என்ற ஒலிமாற்றங்களும் ஒலிக்குறிப்படியாகப் பிறந்தனவும் மொழி வேர்கள் திரிந்தனவும் பின்னர் சகர முதன்மொழியாகப் பெருகின. செய்கை சைகையாயிற்று. 'சையெனத் திரியேல்' என்பது ஒலிக் குறிப்பு. இன்ன உள்மாற்றம் எம்மொழிக்கும் இயற்கை.

நூன்மரபிற் கூறிய மெய்ம்மயக்கங்கள் ஒலிபற்றியனவாதலின் பிறழத் தகாவரம்புடையவை. மொழி முதலெழுத்துக்களும் வரம்புடையனவே என்றாலும் பொருள் பற்றியனவாதலின் வரம்புக் குட்பட்ட வளர்தரு மாற்றங்கள் செய்து கொள்ளலாம். பல்வேறு நாகரிகத் தொடர்பும் பன்மொழியுறவும் ஒன்றி நெருங்கி வருங் காலங்களில் எம்மொழியின் வரம்பும் தானே அகன்று விரிந்து நெகிழ்ந்து கொடுக்கும். முறியாது ஒடியாது தழுவி வளைந்து உட்கொள்ளும் அகவாற்றல் தமிழுக்குத் தொன்றுதொட்டு இருத்த லாலன்றோ தமிழ் என்றுமுள தென்தமிழாகவும் சீரிளமைக் கன்னி யாகவும் நின்று விளங்குகின்றது. இப்பக்குவ நெகிழ்வினைத் தொல்காப்பியம் இடையிலும் முடிவிலும் சுட்டிக்காட்டத் தவற வில்லை.

''விளம்பிய இயற்கையின் வேறுபடத் தோன்றின்
வழங்கியல் மருங்கின் உணர்ந்தனர் ஒழுக்கல்
நன்மதி நாட்டத் தென்மனார் புலவர்''

''சொல்லிய வல்ல பிறவவன் வரினும்
சொல்லிய வகையாற் சுருங்க நாடி
மனத்தின் எண்ணி மாசறத் தெரிந்துகொண்டு
இனத்திற் சேர்த்தி யுணர்த்தல் வேண்டும்
நுனித்தகு புலவர் கூறிய நூலே''

என்ற நூற்பாக்கள் எதிர்காலத் தமிழ்க்காப்பும் வளர்ச்சியும் நோக்கியவை, காலந்தோறும் வளரவேண்டிய தமிழ் மொழிக்கு மாற்றமும் புதுமையும் சேர்த்துக்கொள்ள உரிமை வழங்குபவை ; எனினும் இவ்வுரிமையைச் சீர்தூக்கிப் பகுத்தறிந்து அறிவோடு அரிதாகப் பயன்படுத்த வேண்டியது நம் கடன். எத்துணையளவு இயல்பான வரம்பு போற்ற முடியுமோ அத்துணையளவும் மரபினை உறுதியாகப் பின்பற்ற வேண்டும். வரம்பு மாற்றத்தை எளிய வழியாகக் கருதி விடலாகாது. கருதின், கிட்கிந்தை மராமரம் போல மொழி மெலிந்து துளைப்புரையோடிவிடும், தமிழ்ப்மல்கலைக்கழகம் 28—3—1985ஆம் நாள் நடத்திய தமிழிலக்கணக் கோட்பாட்டு வளர்ச்சிக் கருத்தரங்கில் நான் ஆற்றிய 'தமிழில் மொழி முதலெழுத்துக்களின் வரம்பு' என்ற பொழிவுக் கட்டுரை வரலாற்று முறையிலும் வளர்ச்சி நோக்கிலும் பல மொழிமுதற் கூறுகளைப் புலப்படுத்துகின்றது. இக்கட்டுரையிணைப்பினை இவ்வியலின் இறுதியிற் காண்க

சொல்லாக்கமோ மொழிபெயர்ப்போ பிறவகையோ செய்யவியலாத அயற் பெயர்க்குறிகளை மிக்க விழிப்போடு போற்றிக் கொள்ளலாம். தமிழ்ப் பெருங்காப்பியக் கவிஞர்கள் அயற் பெயர்களை ஆண்ட தமிழ் வடிவங்கள் நல்ல மொழிச் சுவடாகும். சங்கரன், சப்பான், சமணம், சைனம், சைவம், சௌராட்டிரம் போன்றவை தவிர்க்க முடியாதவை. இவையும் மெய்ம்மயக்க விதிக்கு மாறாமல் வர வேண்டும். தமிழினை 'ஒருபாடை' யென்று இன்னாங்கு பாடிய இலக்கணக் கொத்துத் தேசிகர்கூட ஒலி வரம்பையும் மயக்க வரம்பையும் கடக்கவில்லை.

சங்கீதம் சத்தம், சங்கரி, சஞ்சரி. சங்கடம். சம்பிரதாயம், சன்னிதி, சன்மானம், சன்னம், சமீபம், சௌந்தரம், சௌக்கியம், சௌகரியம், சௌபாக்கியவதி என்ற சொற்கள் முற்றும் தவிர்க்க வேண்டியவை. பாரதியாரின் ஆத்திச்சூடியில் 87 முதல் 102 வரையுள்ள பாடல்கள் அல்லிலக்கணமானவை ; இவற்றுக்கு எளிய

பல தமிழ்ச் சொற்கள் உள. தமிழ்ச்சொற்கள் தன் மொழியில் நடமாடும் உரிமை வாய்ப்பைப் பறிக்கக் கூடாதல்லவா ?

இங்கு சகரமெய்க்கு யான் கூறிய மொழிமுதல் விளக்கங்கள் ஏனைய மொழிமுதல் தமிழ் மெய்கட்கும் பொருந்தியவை.

வகர முதல்

(௫அ) உ ஊ ஒ ஓ வென்னும் நான்குயிர்
வ வென் எழுத்தொடு வருத லில்லை.

இஃது எட்டுயிரொடும் கூடிவரும் வகர முதல்கூறும்.

அகலவுரை

வகரமெய் உ ஊ ஒ ஓ என்ற நான்குயிரோடும் வாரா. எனவே அ ஆ இ ஈ எ ஏ ஐ ஔ என்ற எட்டுயிரொடும் கூடி மொழிமுதலாகும்.

எழுத்து — மெய்யெழுத்து.

வழக்கு

வள்ளுவர் கோட்டம்
வானொலி
விழுப்புரம்
வீரசோழியம்
வெண்ணிலா
வேங்கடவன்
வைக்கம்
வௌவால்

திறனுரை

இன்றுவரை மாறுதல் இல்லை.

வோட்டு என வருமே எனின் ஆங்கிலச் சொல்லென மறுக்க. குடவோலை, வாக்குச்சீட்டு, வாக்குரிமை, வாக்குச் சாவடி என்ற தமிழ்ச் சொற்கள் உள. ஓட்டாண்டி என்பது தமிழ்ச் சொல். ஓடு என்பது கையில் ஏந்தி வரும் பிச்சைப்பாத்திரத்தைக் குறிக்கும்.

ஞகர முதல்

(ருக)　　ஆ எ
　　　　ஒ வெனும் மூவுயிர் ஞகாரத் துரிய.

இது மூன்றுயிரோடும் கூடிவரும் ஞகரமுதல் கூறும்.

அகலவுரை

ஞகரமெய் ஆ எ ஒ என்ற மூன்றுயிர்களோடு கூடி மொழி முதலாக வரும்.

வழக்கு :

ஞாயிறு
ஞெகிழ்
ஞொள்குதல்

திறனுரை

ஞஞ்ஞை. ஞமலி, ஞமன், ஞமர, ஞயம் என அகரமும், ஞிமிறு ஞிமிர என இகரமும் ஞேயம் என ஏகாரமும், பின் வந்த வழக்காறு கள். இவற்றுட் சில நகரத்தின் திரிபுகள். இவை கொள்ளத்தக்கன. ஞகரமும் நகரமும் தம்முள் உறழ்ந்து வந்த ஒலிப்போலி என்று மொழி வரலாறு காட்டும்.

யகர முதல்

(சுO)　　ஆவோ டல்லது யகரம் முதலாது.

இஃது ஒருயிரோடு வரும் யகர மொழிமுதல் கூறும்

அகலவுரை

பன்னிரண்டு, ஒன்பது, எட்டு, மூன்று என்ற இறங்குவரிசை யில் மொழிமுதல் மெய்கள் கூறிவந்த நன்மரபுடைய தொல்காப்பியர் யகரமெய் ஒருயிரொடுமட்டும் கூடிவரும் என்று இறுதியாக இந் நூற்பாவிற் கூறுவர்.

முதலாது—மொழி முதலாக வாராது, குறிப்புவினை முற்று.

வழக்கு : யாடு, யாப்பு, யாக்கை, யாமை, யாமம், யாழ், யானை, யாண்டு, யாவன், யாவள், யாவர், யாவை, யாது.

திறனுரை

ஆ என்ற ஒருயிரோடு கூடித்தான் யகரமெய் மொழி முதலாகும் என்று உடன்பாட்டு நடையிற் கூறாமல் எதிர்மறை நடையிற் கூறியதன் கருத்து என்ன? தொல்காப்பியர் காலத்தும் சில பிழை யான வழக்குகள் புகுந்து பரவிவரத் தொடங்கியிருக்கலாம்; அதனைச் செம்மைப்படுத்த இவ்வாறு அழுத்தமாகச் சொல்லி யிருக்கலாமன்றோ?

யகரத்தின் வரலாறு ஒருபால் இறக்கமும் ஒருபால் ஏற்றமும் உடையது. யாமுதலாகிய பல சொற்கள், ஆடு, ஆக்கை, ஆமை, ஆனை, ஆண்டு, ஆறு, ஆப்பு, ஆய், ஆளி, ஆர் என்றாங்கு யகரம் வீழ ஆ முதலாயின. இதனால் இவை அகராதியிற் பலபொருளொரு சொல்லாய் விட்டன. முன்னிருந்த பொருட்செம்மை மறைந்து விட்டது. யாழ், யான், யாது, யாமம் என்ற ஒரு சில சொற்களே திரிபுவாய்ப்படாமல் உய்தி பெற்றன. பழங்கன்னடம் புதுக்கன்னடம் போல இவ்வொலித்திரிபால் சங்க மொழிக்கும் பிற்சங்க மொழிக்கும் ஒலிவழக்கில் வெட்டனைய வேறுபாடு ஏற்பட்டது.

வீரசோழியமும் நன்னூலும் அ ஆ உ ஊ ஓ ஒள என்ற ஆறுயி ரோடும் யகரம் மொழி முதலாகும் என்று கூறுவன. இவ்வளர்ச்சி ஒருமருங்கு ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதே. யவனர், யமுனை, யசோதை, யுனானி‘ யூதர், யூகி, யூபம், யூகம் என்ற சொற்கள் தவிர்க்க முடியாதவை. சில சொற்களை எசுர், அசோதை, எந்திரம், இயந்திரம், உகம், ஓசனை என வேறு முதலெழுத் தாக்கலும் உண்டு. யுத்தம், யோக்கியம், யௌவனம் போன்ற சொற்களின் பொருட்டு முன்னரே பல தமிழ்ச்சொற்கள் இருத்தலின் தேவையற்றவை. இங்ஙனம் பகுத்தறிந்து கொள்வன கொண்டும், திரிப்பன திரித்தும், தள்ளுவன தள்ளியும் மொழிநாட்டம் காண வேண்டும். இத்தகைய நாட்டம் மொழிக் கருவைக் கலைக்காது ஊட்டம் தரும். இடைக்கால வளர்ச்சியைப் பாங்குபெறச் சீர்தூக்காது இலக்கணவிளக்கத்தின் ஆசிரியர் ‘ஆவோடு யகாரமும் முதலும்’ என்று தொல்காப்பியத்தின்படியே திருப்பி மொழிதல் இலக்கண மரபாகாது.

எல்லாம் மொழிமுதல்

(சுக) முதலா வேன தம்பெயர் முதலும்.

இது முன்கூறப்படாத மெய்களும் மொழி முதலாகும் எனக் கூறும்.

அகலவுரை

மெய்கள் 18; இவை 12 உயிரோடும்கூட 216 உயிர்மெய்யாகும் இதுகாறும் கூறப்பட்டவை தனிவுயிர்கள். 12 உயிர்

	க த ந ப ம	—12 உயிரொடும்	60 உயிர்மெய்	
	ச	— 9 „	9 „	
	வ	— 8 „	8 „	
	ஞ	— 3 „	3 „	
	ய	— 1 „	1 „	
1. எஞ்சியவை கூறப்பட்ட வற்றுள் :	ச	— 3 உயிரொடும்	3 உயிர்மெய்	
	வ	— 4 „	4 „	
	ஞ	— 9 „	9 „	
	ய	—11 „	11 „	
2. முற்றும் கூறப்படாதவை(9): ங ட ண ர ல ழ ள ற ன		—12	108	
3. தனிமெய்கள்			18	

உரை : மேலே மொழி முதலாகும் என்று கூறிய க த ந ப ம ச வ ஞ ய என்ற ஒன்பது மெய்களுள் இருபத்தேழு உயிர்மெய்களும் அறவே கூறாத ங ட ண ர ல ழ ள ற ன என்ற ஒன்பது மெய்களின் நூற்றெட்டு உயிர்மெய்களும், பதினெட்டுத் தனிமெய்களும் தம்மையே பெயராகச் சுட்டிச் சொல்லும்போது அவ்வளவில் அம் மொழிக்கு முதலாக வரும். இதன் கருத்து எல்லா எழுத்தும் தம்மைச்சுட்டுங்கால் முதலாகும் என்பதாம்.

வழக்கு : ஙா என்ற ஒலியை நன்கு சொல்க. ரகரத்தையும் றகரத்யையும் வேறுபட ஒலிக்க. நகரத்தையும் னகரத்தையும் ஒழுங்காகச் சொல்லுவாய். லகர ளகர ழகர வேறுபாடுகளை உணர். ணா, ழு, நூ, டு என்ற வடிவங்களைச் செவ்வனம் எழுதுவாய்.

னகார இறுவாய், லளஃகான் முன்னர், ண னஃகான் முன்னர், டகார னகாரம் என்று இங்ஙனம் இலக்கண நூல்களில் எழுத்துக்கள் தம் பெயர் கூறுங்கால் முதலாகவரும்.

திறனுரை

பொருண்மை, தற்பொருண்மை எனப் பொருட் சுட்டு இரு வகைப்படும். கொலை, தற்கொலை என்னும்போது பிறர்

கொலைக்கு அடை வேண்டாதது போல, சொல் காட்டும் பிற பொருண்மைக்கு அடையில்லை.

> ''சொன்மை தெரிதலும் பொருண்மை தெரிதலும்
> சொல்லி னாகும் என்மனார் புலவர்''

என்று தொல்காப்பியம் பொருண்மை என்றே ஆளுதலையும் தற் பொருண்மையைச் சொன்மை என்று சுட்டுதலையும் காண்க. ''எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே'' என்ற நூற்பா குறிப்பது பொருண்மையேயாகும்.

தன்னைத்தானே பாராட்டிக் கொள்ளும் தற்புகழ்ச்சி புகழாகாது பிறர் பாராட்டும்போதுதான் புகழ் எனப்படும். அதுபோல் ஒருசொல் தன்னைச் சுட்டும் சொன்னிலை விட்டுப் பிறபொருள்களைக் குறிக்கும்போதுதான் சொல் என்ற பெயர்க்கு உரியவாகும்.

'பன்னிருயிரும்' என்ற நூற்பா முதல் 'ஆவோடல்லது' என்பது வரை பொருண்மை பற்றிக் கூறப்பட்டன ; அஃதாவது உலகப் பொருள் குறித்தன.

எழுத்தும் சொல்லும் தம்மளவிற் பேசப்பட வேண்டிய இடங் களும் உண்டு. இவை பெரும்பாலும் இலக்கணவுலகிற்கும் பயிற்சிக் களத்திற்கும் உரியவை. அவ்வளவில் இன்றியமையாதவை. எல்லா மெய்யெழுத்துக்களும் தம்மைச் சுட்டுங்கால் மெய்ம்மயக்க வரம் பில்லை என்று நூன்மரபிற் கூறினாரன்றே. அதுபோல் ஈங்கும் எல்லா வெழுத்துக்களும் தம் பெயரைச் சொல்ல வேண்டிய நிலை வரும்போது மொழி முதலாகும் என்றார். இவையெல்லாம் தன் னுரிமைநெறி எனப்படும். இதனாலும் தொல்காப்பியம் நடை முறைப் பார்வைதழுவியது என்பது தெளிவாம்.

மொழிமுதற் குற்றியலுகரம்

(சுஉ) குற்றிய லுகரம் முறைப்பெயர் மருங்கின்
ஒற்றிய நகரமிசை நகரமொடு முதலும்.

நகரமெய்யின்கண் குற்றியலுகர மொழிமுதல் கூறும்.

அகலவுரை

நுந்தை, நுந்தாய் என்ற சொற்கள் இதற்கு எடுத்துக் காட்டுக்கள். இவை முறைப் பெயர்கள். நுந்தை என்ற சொல்லில்

ந்+உ+ந்+தை என இரண்டு நகரங்கள் உள. முதலாவது நகரத்தின்மேல் வரும் உகரம் குற்றியலுகரமாகி மொழி முதலாகும்.

ஒற்றிய நகரம்—புள்ளியுடைய இரண்டாவது நகரம்.

முதலும் —மொழி முதலாகும்; குறிப்புவினை முற்று.

திறனுரை

இது சார்பெழுத்து ஆதலின் உயிர் முதலும் மெய்ம்முதலும் கூறிமுடித்தபின் சொல்லுவர் ஆசிரியர்.

''உ ஊ ஒ ஓ வென்னும் நான்குயிர்
வவென் எழுத்தொடு வருத லில்லை''

என்ற நூற்பா நான்குயிரும் வகரத்தொடு வாரா என்று நடைப் படுத்தினாலும், வகரமெய் நான்குயிரொடு வாரா என்பதுவே நடையின் பொருள். வகரமே இங்கு மொழிமுதல் மெய். அதுபோல் இந்நூற்பாவையும் கருதுக. குற்றியலுகரம் நகரமொடு முதலாகும் என்பதற்கு நகரமெய்மேல் குற்றியலுகரம் ஊர்ந்து வரும் எனவும் நகரமெய்யே மொழி முதல் எனவும் கொள்க.

இவ்வாறு கொள்ள வேண்டியதன் கடப்பாடு என்ன? மொழி முதலெழுத்து, மொழியீற்றெழுத்து என்று வரம்பு செய்வன வெல்லாம் புணர்ச்சி நோக்கியன்றே; நிலை மொழியீறும் வருமொழி முதலும் புணரும் விதி கூறுதற்கன்றே. நுந்தை, நுந்தாய் வருமொழியாகுங்கால் நகரமெய் முதலா? உகரம் முதலா? குற்றிய லுகரம் முதலாயின், ஈற்றுக் குற்றியலுகரப் புணர்ச்சி கூறியதுபோல முதற்குற்றியலுகரப் புணர்வு தனியே கூறவேண்டாமா?

கலித்தொகை மருதக்கலியில் நுந்தை என்ற சொல்லாட்சி பல்கிவரக்காணலாம்.

''உளமென்னா நுந்தைமாட் டெவ்வ முழப்பார்''
''உய்வின்றி நுந்தை நலனுண''
''நல்காது நுந்தை புறமாறப் பட்டவர்''
''வருந்தியாம் நோய்கூர நுந்தையை யென்றும்''
''வனப்பெலா நுந்தையை யொப்பினும்''

என்று வரும் பலவிடங்களிலும், 'வஞ்சி மூதூர் மணிமண் டபத்திடை நுந்தை தாணிழ லிருந்தோய்' என்ற சிலப்பதிகாரக் காதையிலும் இயல்பான நகரத்துக்குரிய புணரியல் விதிகளே பெறுகின்றன.

உகரம் வருமொழியாயின் இப்புணர்விதிகள் பெறா. ஆதலின் ஏனை மெய்களொப்ப நகரமே மொழிமுதல் எனவும் குற்றியலுகரச் சார்புடையது எனவும் முறைப் பெயரளவில் இஃது அமையும் எனவும் தெளிவோமாக.

குகனொடும் ஐவ ரானேம் முன்புபின் குன்று சூழ்வான்
மகனொடும் அறுவ ரானேம் எம்முழை அன்பின் வந்த
அகனமர் காத லைய நின்னொடும் எழுவ ரானேம்
புகலருங் கானந் தந்து புதல்வராற் பொலிந்தா னுந்தை

என்ற கம்பர் காப்பியத்தில் 'பொலிந்தா னுந்தை' என்ற தொடர் பொலிந்தான்+நுந்தை எனவும் பொலிந்தான்+உந்தை எனவும் பிரிக்க இடங்கொடுக்கும். முதற்பிரிவுக்கு நகரமெய்யே வருமொழி யாகும். 'உன்னொடும்' என்றில்லாமல் 'நின்னொடும்' என்ற நடையை நோக்கின் நுந்தை என்ற பிரிப்பே பெருமிதம் தரும்,

நுந்நாடு, நுந்நகர், நுந்துதல் என்ற சொற்களிலும் ஒற்றிய நகரமிசை நகரம் இருப்பினும், முறைப் பெயரன்மையின் குற்றிய லுகரம் ஆகா. முறைப் பெயர்க்கே இவ்வுகரத்தை வரம்பு செய்தார், அப்பெயர் வழக்கடிப்பட்டுக் குறைந்தமையின்.

புணர்ச்சி நிலை

(சுரு) முற்றிய லுகரமொடு பொருள்வேறு படாஅது
அப்பெயர் மருங்கின் நிலையிய லான.

இது மொழிமுதற் குற்றியலுகரத்துக்கு ஒரு தெளிவு கூறும்.

அகலவுரை

இம்மொழிமுதற் குற்றியலுகரம் நுந்தை என்னும் முறைப் பெயரிடத்து நிலையாக வருவதால் முற்றியலுகரத்தோடு பொருள் மாறுபடுவதில்லை. அஃதாவது புணர்ச்சியிலக்கணம் வேறுபடுவ தில்லை.

திறனுரை

எழுத்ததிகார இறுதியில் குற்றியலுகரப் புணரியல் என ஒரு தனியியல் உண்டு. இது குற்றியலுகரத்திற்கே உரிய இயல். ஈற்றுக்குற்றியலுகரங்களும் அவற்றின் புணர்ச்சிச் செய்கைகளுமே இவ்வியலிற் சொல்லப்படுவன. மொழி முதற் குற்றியலுகரமும்

இருத்தலின் அதன் விதிகளும் இவ்வியற்கண் சொல்லப்பட வேண்டு மன்றோ? அஃதாவது, உயிர்க்கும் மெய்க்கும் முன் நுந்தை என்பதன் நகரம் வருமொழியாக வரும்போது என்ன விதிபெறும் என்று சொல்வது முறை. இது இவ்வியலில் இடம் பெறவில்லை. அங்ஙனம் சொல்லாமையையும் சொல்ல வேண்டாமையையும் தெளிவுபடுத்துவதுதான் 'முற்றியலுகரமொடு' என்ற இந்த நூற் பாவாகும். எங்ஙனம் தெளிவிக்கின்றார்?

ஈற்றுக் குற்றியலுகரச் சொற்கள் பல்பொருளுடையவாய்ப் பலவாதலின் ஈறுபற்றிய பொது நிலையில் புணர்விதிகளைக் குற்றியலுகரப் புணரியல் பரந்துபட இயம்புகின்றது. உயிர்மயங் கியல், புள்ளி மயங்கியல்கள் போல இவ்வியலும் ஈற்றடிப்படை கொண்டது.

மொழிமுதற் குற்றியலுகரமோவெனின் முறைப்பெயரிடத்து ஓரிரு சொல்லில் வருவது. நுந்தை என்பதனை முற்றியலுகரமாக ஒலித்துப் பார்த்தாலும் பொருள் வேறுபடுவதில்லை, முறைப்பெயர் எனச் சொல்லிடம் வரையறுக்கப்படுதலின், இதன் கருத்து என்ன? முற்றியலுகரம் வந்த நுகம், நுனி, நுதல், நுண்மை என்ற நகரச் சொற்கள் புணரும் விதிகளே குற்றியலுகரம் வந்த நுந்தைக்கும் பொருந்தும். ஏனை நகரங்களோடு இந்நகரத்திற்கு புணர்ச்சி வேறுபாடின்மை இதனாற் பெறப்படும். ''ஞநமய வவ்வெனும் முதலாகுமொழியும்'' என்ற தொகை மரபு நூற்பாவில் நுந்தையது என உரையாசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் எடுத்துக் காட்டுத் தந்திருப்பது என் விளக்கத்துக்குச் சான்றாகும். முதலெழுத்தான உயிர்முதனிலைக்கும் மெய்ம்முதனிலைக்கும் அடுத்து இச்சார்பு முதனிலையைச் சுட்டியமையானும் இக்கருத்து வலியுறும்.

நுந்தை குற்றியலுகரமாதலின், உகரத்தின் மேற்புள்ளி பெறும். ''அவைதாம் குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரம் ஆய்தம்'' எனச் சார் பெழுத்தை எண்ணியவிடத்தும், ''அவ்வியல் நிலையும் ஏனை மூன்றே'' என அரைமாத்திரை மதிப்பிட்டவிடத்தும் ஈற்றுக்குற்றிய லுகரம் என்ற சிறு குறிப்புமில்லை. ஆதலின் புள்ளிப்பேறும் அரை மாத்திரை மதிப்பும் மொழி முதற் குற்றியலுகரத்திற்கும் உண்டாம். (நுந்தை.)

மொழியிறுதி யெழுத்துக்கள்

(௬௪) உயிர் ஔ எஞ்சிய இறுதி யாகும்

இஃது உயிர் இறுதிகள் கூறும்.

அகலவுரை

மொழிமுதலெழுத்துக்களை நிரல்பட விதித்த ஆசிரியர் மொழி யிறுதி யெழுத்துக்களைப் பதின்மூன்று நூற்பாக்களில் மொழியத் தொடங்குவர்.

உரை : உயிர் ஔ நீங்கலான அ இ உ எ ஒ ஆ ஈ ஊ ஏ ஐ ஓ என்ற உயிர்கள் இறுதியாக வரும்.

எஞ்சிய—எஞ்சியவை, எஞ்சியவுயிர்கள்.

வழக்கு : உயிர் : அ இ உ சுட்டுநிலையில் ஈறாயின. ஏஎ எனத் தேற்றத்திலும் ஓஒ எனச் சிறப்பிலும் ஈறாக வந்தன. ஆ ஈ ஊ ஏ ஐ ஓ—பொருள் நிலையில் ஈறாயின.

திறனுரை

இஃது ஓரடிச் சுருக்க நூற்பாவாக இருந்தாலும் முன்பின் வரும் விதிகளைக் கொண்டு கொள்ளுவனவும் விலங்குவனவும் தெளிவாக காணலாம்.

''குற்றெழுத் தைந்தும் மொழி நிறைபிலவே'' என்று முன்னர்க் கூறினமையின், பொருண்மை நிலையில் அவை ஈறாகா. ''அ இ உ அம்மூன்றுஞ் சுட்டு'' என்ற குறிப்பு நிலையில் அவை மூன்றுமே ஈறாவன. அதனாலன்றோ உயிர் மயங்கியலில் ஓரெழுத் தாயினும் இவற்றைச் சுட்டின் இறுதி என மொழிந்து புணர்விதிகள் கூறினர்.

''தேற்ற எகரமும் சிறப்பின் ஒவ்வும்
மேற்கூ றியற்கை வல்லெழுத்து மிகா''

என ஈறுபற்றி உயிர்மயங்கியலில் புணர்ச்சிவிதி கூறுதலானும்,

''தெளிவின் ஏயும் சிறப்பின் ஓவும்
அளபின் எடுத்த இசைய வென்ப''

என இடையியலில் அளபெடையைக் குன்றிசை நிறைக்க வந்த அறிகுறிகள் என்று கொள்ளாமல் பொருட் குறிப்பின என்று ஏகார ஓகாரத்தோடு ஒலியன்பட இணைத்துக் கூறுதலானும் ஏ எ கொண்டான், ஓ ஒ கொண்டான் என்பவற்றில் எகரஒகரம் நிலை மொழியீறுகளாகக் கொள்ளப்படும்; எனினும் இவை அ இ உச்சுட்டுப்போலத் தனிநிலையீறல்ல என்பதும் நினையத்தகும்.

ஆஅ ஈஇ ஊஉ ஏஎ ஓஒ எனக் குறில் ஐந்தும் அளபெடை யில் உயிர் ஈறாயின என்று இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும்

கொள்வர். ''குற்றுயிர் அளபின் ஈறாம்'' என்று பவணந்தியாரும் இயம்புவர். மொழியீறுகள் சொல்வதும் மொழிமுதனிலைகள் சொல்வதும்,

''நிறுத்த சொல்லின் ஈறா கெழுத்தொடு
குறித்துவரு கிளவி முதலெழுத் தியைய''

என்றபடி புணர்ச்சி வரம்புக்கன்றோ? இசைநிறைக்க வந்த குற்று யிர்கள் அளபெடையில் ஈறாகுமென்றால், அவை புணர்ச்சிக்கு உரியனவாகுமா? படாஅ என்பது புணர்ச்சியில் ஆகாரவீறா, அகரவீறா?

''குறியதன் முன்னரும் ஓரெழுத்து மொழிக்கும்
அறியத் தோன்றும் அகரக் கிளவி''

எனவரும் இடங்களில் எல்லாம் நெட்டெழுத்துக்களே நிலைமொழி யீறாக விதிக்கப்பட்டுள.

'எ என வருமுயிர்' எனவும், 'ஒவ்வுமற்றே' எனவும் ஈறாக வந்தனவாலெனின் அவை தம்மையே சுட்டிக் கொள்வனவாதலால், பொதுவியற்கையாகும்.

''குன்றிசை மொழிவயின் நின்றிசை நிறைக்கும்
நெட்டெழுத் திம்பர் ஒத்த குற்றெழுத்தே''

எனத் தொல்காப்பியமும்,

இசைகெடின் மொழிமுதல் இடைகடை நிலைநெடில்
அளபெழும் அவற்றவற் றினக்குறில் குறியே

என நன்னூலும் இக்குறில்களை ஒலிவடிவாகக் கூறாமல் அறிகுறி வடிவாகக் கூறுதல் சிந்தனைக்குரியது. இதனால் அவை மொழிக்கு ஈறாகா என்பதும் புணர்ச்சிக்குக் கருவியாகா என்பதும் தெளிவு.

இந்நூற்பா உயிர்க்கும் உயிர்மெய்க்கும் பொது எனக் கொண்டு விள, பலா, கிளி, குரீ, பனை எனவாங்கு முன்னையுரைகள் காட்டுக்கள் தரும். ''உயிர் ஒள எஞ்சிய'' என்று உயிர்மேல் வைத்து எஞ்சியவை என்றமையால், உயிர்மெய் கொள்ள இடனில்லை. அங்ஙனம் கொண்டால் கௌ, வௌ என்று ஒளகாரம் உயிர்மெய்யாய் வருதலின், எஞ்சியவை என்பதனுள் அடங்கத் தனிநூற்பா நுவல வேண்டிய நிலை வாராதன்றோ? ஆதலின் எஞ்சியவை என்பது ஒளகாரம் ஒழிந்த தனியுயிர்களையே குறிக்கும். ''பன்னீருயிரும் மொழி முதலாகும்'' எனத் தனியுயிர்

முதனிலைக்கு ஒரு நூற்பா யாத்ததுபோல், தனியுயிர் இறுதி நிலைக்கும் தனிப்பா யாத்தார் எனக் கொள்க. அடுத்து வரும் நூற்பாக்கள் உயிர்மெய்யீறு பற்றியன.

எப்பொருள், எச்சொல், எவ்வயின், எவ்வழி என்று எகரவுயிரும் இறுதியில் வரும் வழக்கை ஏற்றுக்கொள்க. ''சுட்டுமுதல் வயினும் எகர முதல் வயினும்'' எனப் புள்ளிமயங்கியலில் ஆசிரியர் உடம்பொடு புணர்த்திக் கூறியிருப்பது கருதத்தகும்.

ஔ ஈறு

(சுரு) கவவோ டியையின் ஔவு மாகும்.

இது ஔகார வுயிர்மெய் வரவு கூறும்.

அகலவுரை

மேலே தனிநிலையாக வாராதெனப்பட்ட ஔகாரம் ககரத் தோடும் வகரத்தோடும் சேரின் கௌ, வௌ என இறுதியாக வரும்.

வழக்கு

கௌ பெயராகவும் வினையாகவும் வரும். கௌ—கொள்ளு என்ற தானியம். வௌ—வினைச்சொல்.

திறனுரை

தமிழில் ஔகார இறுதியுடைய சொற்கள் இரண்டே என்பது வரம்பு. இங்ஙனம் தமிழ் மொழிக்களஞ்சியத்தில் சில சொற்களின் எண்ணிக்கையை எடுத்து விளம்புவது தொல்காப்பிய நெறி. இதனால் தமிழ் முழுதறிந்த ஆசிரியன் புலமையும் பெருமையும் நூன்மதிப்பும் மாணாக்கர் உள்ளங்களிற் பதியும்.

எகரவுயிர்

(சுசு) எ என வருமுயிர் மெய்யீ றகாது

இஃது எகரத்தின் இயல்பு கூறும்.

அகலவுரை

''உயிர்ஔ எஞ்சிய இறுதியாகும்'' என்ற நூற்பாவில் எகரம் தனிநிலையாக இறுதி பெறாது என்று கண்டோம். ஔகாரம் அங்ஙனம் இறுதி பெறாவிடினும், கௌ வௌ என மேலை நூற்பாவில் மெய்க்கு இறுதியாக வருவதையும் கண்டோம். அது போல் எகரம் எந்த மெய்க்காயினும் ஈறாகவாவது வருமோ என்ற வினா எழுகின்றது. எகரம் எம்மெய்க்கும் ஈறாகாது என்று விடையிறுப்பது இந்நூற்பா.

திறனுரை

அகர இகர உகரச்சுட்டுப்போல எகரம் தனிநிலையிலும் ஈறாகாது; கௌ, வௌ, நொ போல உயிர்மெய்யினும் ஈறுபெறாது. எனவே தமிழ்ச் சொற்களில் ஈறாகும் இயல்பு எகரத்திற்கு இல்லை. எகரவுயிர் என்னாது எ என வருமுயிர் என்ற இழுப்புநடையால் அதன் தன்மைக் குறைவு காண்க. மொழி முதலிலோ எண் எனத் தனி உயிராகவும் பெண், செய் என மெய்யொடு கூடிய உயிராகவும் வரும்.

செத்து, செத்தனன், செத்தனள் என வினையெச்ச வடிவிலும் முற்று வடிவிலும் சங்கவிலக்கியத்தில் சில சொற்கள் பயின்று வரக் காண்கின்றோம். ஒப்பாகக் கருதி, ஒப்பாகக் கருதி மயங்கி என இதற்குப் பொருளுண்டு. செ என்ற உயிர்மெய் இதன் முதனிலையாக இருக்க வேண்டும். இறத்தற் பொருளில் வரும் செத்து, செத்தான் என்பதற்குச் சா என்பது பகுதியாகும். ஒப்பாகக் கருதி என்ற பொருளுடைய செ என் பகுதி தொல்காப்பியத்திற்குப்பின் தோன்றி சில நூற்றாண்டு வழக்கிலிருந்து நன்னூல் காலத்திற்கு முன்பே வழக்கிறந்தது. தீமை நன்மையை அழிக்கும் என்ற ஓர் கொள்கைப்படி, இறத்தற் பொருளுடைய வடிவங்கள், ஒப்புப் பொருள் தந்த வடிவங்களை வழக்கொழியச் செய்தன. மாண்ட, மாண்டான் என்பனவற்றை ஒப்பு நோக்குக.

வெந்த, வெந்து, வெந்தான் என்ற வடிவங்களில், வெ என்ற வகர எகரம் முதனிலையாகப் பட்டாலும், வே என்பதன் குறுக்கமாகவே கருதுவதுண்டு, முன்னிலை ஏவல் வடிவு அதுவாதலின்.

ஒகரவுயிர்

(கூஎ) ஒவ்வும் அற்றே நவ்வலங் கடையே.

இஃது ஒகரத்தின் இயல்பு கூறும்.

அகலவுரை

ஒகரத்தின் இறுதிநிலையும் எகரம் போல மெய்யீறாகாது. நகரமெய்யொடு சேர்ந்து நொ என ஓரிடத்தே வரும் எனக் கொள்க. பிற மெய்களொடு வாரா.

வழக்கு : நொ வினைச் சொல், ஓரெழுத்தொருமொழி.

''அ உ அறியா அறிவில் இடைமகனே
நொஅலையல் நின்னாட்டை நீ''

திறனுரை

எகரவுயிர்பற்றி முன்கூறியபடி, ஒகரம் ஓஓ பெருமை எனச் சிறப்புப் பொருளில் அளபெடையாக இறுதியில் வரும். அ இ உச் சுட்டுப்போலத் தனியுயிராக வாராது. எகரத்தைவிட ஒகரத்திற்கு ஒரு நன்னிலையுண்டு. அதுதான் ந என்ற ஒரு மெய்யிலாவது ஈறாக வருவது.

ஒத்த, ஒத்து, ஒத்தான், ஒப்பு என்ற சொற்களில், ஒ என்ற தனியுயிர் முதனிலை என்று கொள்ளலாம் போல நிற்கின்றது. எனினும் ஒ என்பது அப்பொருளில் தனித்து வரும் வினை வழக்கின்மையான் கொள்ளவில்லை.

ஏ ஓ

(சூ அ) ஏ ஓ வெனுமுயிர் ஞகாரத் தில்லை.

இது ஏ ஓ என்ற ஈறுகளின் நிலை கூறும்.

அகலவுரை

ஏ ஓ என்ற இரு நெடிலுயிர்கள் ஞகரமெய்யொடு இறுதியாக வருவதில்லை. ஞே ஞோ என்று வாரா. எனவே வரத்தக்க அ ஆ இ ஈ உ ஊ ஐ என்ற ஏழுயிரொடும் இறுதியாக வரும்.

வழக்கு : உரிஞ, உரிஞா, உரிஞி, உரிஞீ, உரிஞு, உரிஞூ, மஞ்ஞை.

திறனுரை

ஏகார ஓகாரங்கள் மெய்களின் மேல் ஈறாக வருவன பெரும் பாலும் இடைச் சொற்களாக இருக்கும்.

ஞகரம் உரிஞ் என ஒரு கிளவியில் மட்டும் ஈறாக வருதலின் பல உயிர்களையும் ஈறாகப் பெறும் திறமுடையதன்று.

உ ஊ

(சுசு) உ ஊ காரம் நவ்வொடு நவிலா.

இது உ ஊ என்ற ஈறுகளின் நிலை கூறும்.

அகலவுரை

முதலுரை உ ஊ என்ற ஈருயிர்கள் நகரமெய்யொடும் வகர மெய்யோடும் இறுதியாக வாரா. நு நூ, வு வூ என இறுதி வாரா. எனவே அ ஆ இ ஈ ஏ ஐ ஒ ஓ என நகரம் எட்டுயிரொடும் அ ஆ இ ஈ ஏ ஐ ஓ ஔ என வகரம் எட்டுயிரொடும் வரும்.

வழக்கு : பொருந, நா, பழநி, நீ, நே, பொருநை, நொ, நோ, உவ; உவா, குவி, வீ, வே, ஔவை. வாழ்வோ, வெள.

திறனுரை

இவ்வுரைப்படி, நு, நூ, வு, வூ, எனவாரா. ஆனால் பொருநு. நூ (எள்) பொருநூ (செய்யூ என்னும் வினையெச்சம்) எனவரக் காண்கின்றோம், ஏனை மூன்றும் வருதல் அரிதாக இருந்தாலும் வுகரவீறு களவு. உறவு, கனவு, இரவு எனப் பல சொற்களில் உள. ஆதலின் இவ்வுரை குறைபாடுடையது. ஆதலினன்றோ 'நவிலா' என்றதனாலே வகரவுகரம் கதவு, துரவு, குவவு, புணர்வு நுகர்வு, நொவ்வு.கவ்வு எனப் பயின்று வருதலுங் கொள்க என நச்சினார்க் கினியர் நிரப்புரை எழுத வேண்டியதாயிற்று.

இரண்டாம் உரை

உகரம் நகர மெய்யொடு இறுதி வாராது. ஊகாரம் வகர மெய்யொடு இறுதி வாராது. இவ்வாறு நிரனிறையாகப் பொருள் கொள்ளலாம். எனவே நு இறுதியும் வூ இறுதியும் வாரா.

திறனுரை

''நகர விறுதியும் அதனோ ரற்றே'' என்பதனால் பொருநுக் கடிது என நகர வுகரம் வரக் காண்கின்றோம். கௌ, வெள

என்பன வினைச் சொல்லாதலின் கௌவூ, வௌவூ எனச் செய்யூ என்ற வாய்பாட்டு வினையெச்சமாக வடிவுபெற இடனுண்டு. ஆதலின் இவ்வுரையும் குறைபாடுடையது.

மூன்றாமுரை :

உஊகாரம் நவ்வொடு நவிலா'' எனப் பாடங்கொண்டு நு, நூ என்பன இறுதி வாரா எனப் பொருள் செய்தலுமுண்டு. ஈண்டு வகரம் விலக்கப்படுகின்றது.

திறனுரை

முன்னுரைகளில் இத்தகைய பாடமில்லை. இது ஊகமே. இது பாடமாயின் 'ஒவ்வும் அற்றே நவ்வலங்கடையே' என்பதனை அடுத்ததாக இருக்க வேண்டும். மேலும் பொருநு எனவும் பொருநூ எனவும் எள் என்ற பொருளில் நூ எனவும் வருதலின், வாரா என்ற உரை மிகக் குறைபாடுடையது.

திறன்முடிபு

களவு, வரவு, புரவு, துறவு, உறவு, விரிவு எனவாங்கு எண்ணிறந்த சொற்கள் தொல்காப்பியத்திலே இருக்கும் போது, வகரவுகரவிறுதி வாராது என்றல் எங்ஙனம்? இது பெருந்தடையாதலின் முதலுரை கொள்ளுமாறில்லை. நிரனிறையாகப் பொருள் செய்யும் இரண்டாவது உரையே பெரும்பாலும் பொருந்தும்.

காலப்போக்கில் நூற்பாவில் ஏதும் திரிபு நிகழ்ந்திருக்குமோ? இந்நூற்பா மேலும் நோக்கத்தகும்.

சு இறுதி

(எ0) உச்ச காரம் இருமொழிக் குரித்தே.

இது சுகர இறுதிக்கு வரையறை கூறும்.

அகலவுரை

உகரத்தோடு கூடிய சகரம் அஃதாவது என்றஈறு இரண்டே சொற்களில் வரும்.

வழக்கு : பசு, முசு.

திறனுரை

இந்நூற்பா ஈரெழுத்தொருமொழி பற்றியது. இரண்டிறந் திசைக்கும் தொடர்மொழி உகரச் சொற்கள் வரம்பில. இடக்கர்க் காற்றான சொல் ஒலிக் குறிப்பாதலின் இடம் பெறவில்லை.

பு இறுதி

(எக) உப்ப காரம் ஒன்றென மொழிப
இருவயின் நிலையும் பொருட்டா கும்மே.

இது புகரவிறுதிக்கு வரையறையும் பொருள் நிலையும் கூறும்.

அகலவுரை

உகரத்தொடு கூடிய பகரம் அஃதாவது புகரவிறுதி ஒரே ஒரு சொல்லிற்றான் வரும் என்று சொல்லுவர். அவ்வாறு வரும்போது தன்னைச் சார்ந்தும் பிறிதைச் சார்ந்தும் குறிக்கும் பொருளதாகும்.

வழக்கு : தபு என்ற வினைச்சொல். இது அழிவு, நீக்கம் என்ற பொருளில் வரும். ''தாய் தப வரூஉம் தலைப்பெயல் நிலை'' (தொல். புறம்) — தாய் தன்னை அழித்துக் கொள்ள வரும் சேர்க்கை நிலை. இங்கு தன்பால் வந்தது. 'குறுநடைப்புறவின் தபுதியஞ்சி' (புறம்.43) என்பதும் அது.

''அரில் தபத் தெரிந்து'' (பாயிரம்)
''காதலி இழந்த தபுதாரநிலை'' (தொல்.புறம்)
''மாதபுத்த வேலோய்'' (பரிபா.18)
''மறந்தபக் கடந்தே'' (பதிற்.11)
''மதந் தபு ஞமலி'' (மலைபடு.609)

இவையெல்லாம் பிறிதின்பால் வந்தன. அழிவு பிறபொருளாயின.

திறனுரை

'இருவயின் நிலையும் பொருட்டாகும்' என்பதில் இருவயின் யாது?

''இதுசெயல் வேண்டும் என்னுங் கிளவி
இருவயின் நிலையும் பொருட்டா கும்மே
தன்பா லானும் பிறன்பா லானும்''

என்ற வினையியல் நூற்பா இந்நூற்பாவுக்கு விளக்கமாகும். எனவே உப்பகாரமாகிய தபு என்ற ஒரு சொல் தானழிதலையோ பிறிதழி தலையோ ஒருங்கே குறிக்கும்.

வெளு என்ற வினைச்சொல்லும் இங்ஙனம் வருதல் காண்க.

தன்வினை பிறவினை என்பதற்குச் செயப்படு பொருளுண்டு. அந்த இலக்கண நோக்கில் தபு என்பது சுட்டப்படவில்லை. தற் புகழ்ச்சி, தற்கொலை, தற்பெருமை, தற்குறி என்றாற் போல் வருவது தன்பால் எனவும் அயலாக வருவது பிறன்பால் எனவும் படும். பிறன் என்பது ஈண்டு ஒருபாற் கிளவி ஏனைப்பாலையும் இனமாகக் குறிக்கும் எனக் கொள்க. சாத்தன் வெளுத்தான் அல்லது வெளுத்துவிட்டான்; சாத்தன் ஆடையை வெளுத்தான் எனத் தன்பாலும் ஆடையின் பாலும் வெளுமை ஏறல் காணலாம்.

மொழியிறுதியெழுத்துக் கூறுபவர் அதன்பொருள் நிலையையும் உடன்கூறியது ஏன்? இவ்விறுதிச் சொல்லின் அரிய அமைப்பினை எடுத்துக் காட்டினார். கூடுதற் செய்தி குற்றமில்லை. இனியவை கூறல் என்ற குறள் அதிகாரத்தில் 'பணிவுடையன் இன் சொலனாதல்' என்று ஒத்த செய்தியை உடன் மொழிந்ததை ஒப்பு நோக்குக.

விட்டவை கொள்ளல்

(எஉ) எஞ்சிய வெல்லாம் எஞ்சுதல் இலவே.

இது மேல் விளக்கமாக எடுத்துக்காட்டாது விட்டனவற்றைக் கொள்க என்று கூறும்.

அகலவுரை

உயிர் ஔ என்ற நூற்பா முதல் இவ்வுயிர்கள் இம்மெய்மேல் இறுதியில் வாரா என்று விலக்கப்பட்டன. இவையிவை மொழி யிறுதியாகும் என்று உடன்பாட்டு முறையிற் சொல்லப்படவில்லை. அவ்வாறு சொல்லாத உயிரெழுத்துக்களும் கொள்ளப்படவேண்டும் என்பது இந்நூற்பாவின் கருத்து.

உரை : இன்ன உயிர் இன்ன மெய்மேல் வருமென உடன் பாட்டு நெறியிற் சொல்லாத ஏனை உயிரெழுத்துக்களும் மொழி யிறுதியெழுத்துக்களாக வருவதிற் குறைவில்லை.

எஞ்சியவை :	வருபவை	நீங்கலாக	முன் சொன்னவை	சேர்க்க
ககரத்தில்	9	எ ஒ	ஔ	10
சகரத்தில்	9	எ ஒ ஔ		
ஞகரத்தில்	7	எ ஒ ஔ ஏ ஓ		
டகரத்தில்	9	எ ஒ ஔ		
ணகரத்தில்	9	எ ஒ ஔ		
தகரத்தில்	9	எ ஒ ஔ		
நகரத்தில்	7	எ ஔ உ ஊ	ஒ	8
பகரத்தில்	9	எ ஒ ஔ		
மகரத்தில்	9	எ ஒ ஔ		
யகரத்தில்	9	எ ஒ ஔ		
ரகரத்தில்	9	எ ஒ ஔ		
லகரத்தில்	9	எ ஒ ஔ		
வகரத்தில்	7	எ ஒ உ ஊ	ஔ	8
ழகரத்தில்	9	எ ஒ ஔ		
ளகரத்தில்	9	எ ஒ ஔ		
றகரத்தில்	9	எ ஒ ஔ		
னகரத்தில்	9	எ ஒ ஔ		
	147			

	147
சேர்க்க கௌ வௌ நொ	3
தனி உயிரீறு (எ ஒ ஔ நீங்கலாக)	9
கூடுதல்	159 ஈறாக வரும்.

திறனுரை

ஙகரம் முப்பது எழுத்துக்களுள் ஓர் ஒலியன். சொல் நடுவே உறுப்பாக வரும். சொல்லுக்கு முதலிலும் வருவதில்லை. இறுதியிலும் வருவதில்லை. இது வெளிப்படை யாதலின் ஆசிரியர்

நகரம் பற்றி ஈண்டு யாதும்கூறிற்றிலர். முழுதும் வாராமை குறிப்பிடத் தக்கதன்று.

எஞ்சியவெல்லாம் என்பதன் பொருள் யாது? மேலைநூற்பாக்களின் இன்னவுயிர்கள் இன்னமெய்களோடு வரும் என்று உயிர் வரிசையாகவோ மெய்வரிசையாகவோ விதிக்கவில்லை. சுருக்கங் கருதி இன்னவற்றோடு சில வரும், சில வாரா என்றளவிற் சுட்டினார். ஓரெழுத்தொருமொழி, ஈரெழுத்தொருமொழியளவிலும் மிகச் சிலவற்றைக் காட்டினார். ஏனையவற்றின் நிலை என்ன என்பதற்கு விடையாகும் ''எஞ்சியவெல்லாம் எஞ்சுதல் இலவே'' என்ற நூற்பா. இவை எழுத்து நிலைபற்றியனவல்ல; சொன்னிலை பற்றியன. எனவே சொல்லிற்கு இறுதி என்றே 'எஞ்சிய வெல்லாம்' என்பதற்குப் பொருள் கொள்ள வேண்டும்.

இதன் கருத்து என்ன?

''முதலா வேன தம்பெயர் முதலும்'' என்ற நூற்பாவில் சொல்லுக்கு முதலில் வாரா என்று விலக்கப்பட்ட எழுத்துக்களும் தம்மைச் சுட்டிப் பெயராக வரும் போது முதலாகக் கொள்ள வேண்டும் என்று இலக்கணநெறி காட்டினார். நூலின் நுனி வருமென்றால் அடிப்பகுதி வருவதை உடன் குறிப்பது போல, எழுத்து தன் பெயர் சுட்டுங்கால் முதலாக வருமென்றால், அதே காரணத்தால் இறுதியாகவும் வரும் என்பது வெளிப்படை. அதற்கோர் தனிவிதி வேண்டியதில்லை. இவ்வாறு அடங்குதலின் ஈறில் ஏனை தம் பெயர் ஈறாம் என்று தொல்காப்பியர் நூற்பா செய்யவில்லை என்று தெளிக. இதனைத் தெளிந்த பவணந்தியார்

> ''தம்பெயர் மொழியின் முதலும் மயக்கமும்
> இம்முறை மாறியும் இயலும் என்ப''

என்று நூற்பித்தார். ''ஈறும்' எனச் சேர்க்காமை நினையத்தகும்.

'எஞ்சிய வெல்லாம்' என்பதனுள் குற்றியலுகரவீறும் அடங்கும் அடக்கிக் கொள்ளவும் வேண்டும். 'நெட்டெழுத்திம்பரும் தொடர்மொழியீற்றும்' என முன்பே இவ்வீறு சுட்டப்பட்டது. 'குற்றியலுகரத் திறுதியும் உளப்பட' எனவும் 'குற்றியலுகரக் கின்னே சாரியை' எனவும் 'யாதென்னிறுதி' எனவும் பின்னியல்களில் இவ்வீறு புணர்க்கப்படுதல் காண்க. ''அறுநான்கீற்றொடு நெறி நின்றியலும்'' என்று புணரியலின் முதல் நூற்பாவில் குற்றியலுகரத்தையும் சேர்த்துத் தொகை கூறுவதாலும் இஃது உறுதிப்படும்.

மெய்யிறுதிகள்

(எக) ஞணநம னயரல வழள வென்னும்
அப்பதி னொன்றே புள்ளி யிறுதி.

இது பதினொரு மெய்கள் மொழியீறாகும் எனக் கூறும்.

அகலவுரை

மேலே உயிர்கள் தனியாகவும் மெய்யோடு சேர்ந்தும் ஈறாகும் நிலை நுவலப்பட்டது. இந்நூற்பாவில் சொல்லினிறுதியில் புள்ளி யுடைய மெய்கள் ஈறாதல் நுவலப்படும்.

ஞ் ண் ந் ம் ன் என்னும் மெல்லெழுத்து ஐந்து ; ய் ர் ல் வ் ழ் ள் என்னும் இடையெழுத்து ஆறு ஆகப் பதினொன்றே புள்ளி யாகச் சொல்லின் இறுதியில் வரும். எனவே க் ச் ட் த் ப் ற் என்ற வல்லெலுத்தாறும் ங் என்ல மெல்லெழுத்தொன்றும் வாரா.

வழக்கு :	உரிஞ்	எண்ணெய்
	முரண்	வள்ளலார்
	பொருந்	அண்ணல்
	கழகம்	தெவ்
	வெள்ளையப்பன்	தமிழ்
		திருக்குறள்

திறனுரை

"உயிர்மெய்யல்லன மொழி முதலாகா" என்றபடி சொல்லுக்கு முதலில் புள்ளியுடைய மெய்வருவதில்லை ; ஆனால் இறுதிக்கண் புள்ளியொடு பதினொரு மெய்கள் வரும். இதனைத் தெளிவிக்கவே மெய்யிறுதி என்னாமல் 'புள்ளியிறுதி' என்று வடிவொடு கூறினார் ஆசிரியர்.

மொழி முதற்கண் வல்லெழுத்து கூடுதலாட்சி பெறுதலையும் இறுதிக்கண் அறவே பெறாமையும் காண்க. ஓரிடத்து உயர்ந்தோர் பிறிதோரிடத்துத் தாழ்வர்போலும். இடையெழுத்து ஆறும் இறுதிச் செல்வாக்குடையன.

மெய்ந்நிலைகள் :

அ. மொழி முதலிலும் இறுதியிலும் வருபவை — ஞ ந ம ய வ

ஆ. மொழி முதலில் மட்டும் வருபவை — க ச த ப

இ. மொழி யிறுதியில் மட்டும் வருபவை ண ன ர ல ழ ள,

ஈ. மொழி முதலிலும் இறுதியிலும் வாராதவை ட ற ங

இவையெல்லாமே புள்ளியாக நடுவில் வரும். இவை தமிழ்ச் சொல்லமைப்புக்கள்.

அயற்சொற்களைத் தழுவ வேண்டின் இவ்வமைப்பினைப் போற்ற வேண்டும். பாரத், அலகாபாத், ஐதராபாத், இசுலாமாபாத், பாரத்சேவக்சங்க், பந்த், ஆனந்த், என்பனவெல்லாம் தமிழ் வடிவிழந்தவை. தமிழெழுத்தில் எழுதி விடுவதாலே தமிழெனவோ தமிழுக்கு வளர்ச்சியெனவோ மயங்க வேண்டா. துணிந்து ஒதுக்குக. தெளிவுக்கு இரண்டொரு விளக்கம் தருவன்: போதும். பாரத் என்பது தகரப்புள்ளியீறு. உருபுகள் சேருங்கால் பாரதை. பாரதால், பாரக்கு. பாரதின், பாரதது, பாரத்கண் என வருமா? இயையுமா? பாரதத்தை, பாரதத்தால், பாரதத்துக்கு, பாரதத்தின், பாரதத்தினது, பாரதத்தின்கண் என்றே வரும். எனவே பாரதம் என மகரவீறே நம் தமிழ் மரபு. பாரத நாடு, பாரத தேசம், பாரத தேவி, பாரத நாயகி, பாரதப்போர், பாரத மக்கள் என்று மாக்கவி பாரதி தமிழ் மரபுப்படி பாடுதல் காண்க. அலகாபாத்து, ஐதராபாத்து, இசுலாமாபாத்து, பாரத சேவக சங்கம், பிரசாது, பானிபட்டு, தேசுமுகம் என்று இறுவதே தமிழ் வடிவம். ஐ, ஆல், கு, இன், அது, கண் என்ற உருபுகளைச் சேர்த்துப் பார்த்தால், மொழியமைப்புப் புரியும். வல்றொற்று இறுதியாகத் தமிழில் இருக்க முடியாது என்பது பளிச்சிடும். இவ்வகையில் தமிழ் பிற மொழியமைப்புக்களோடு வேறுபட்டது. வல்லொற்றுக்கள் ஈறாகும் அயன்மொழிகளிலுங்கூட இறுதி உயிரிழுப்பாக ஒடி நிற்பதைச் செவியால் உணரலாம்.

தமிழ்மொழியில் சொல்லிறுதி பற்றிய கணிப்பு :

உயிர் (தனியாக)	—	9	எ, ஒ, ஔ நீங்கலாக
கவ்வரிசை	—	10	
சவ்வரிசை	—	9	
ஞவ்வரிசை	—	7	
டவ்வரிசை	—	9	
ணவ்வரிசை	—	9	
தவ்வரிசை	—	9	
நவ்வரிசை	—	8	
பவ்வரிசை	—	9	
மவ்வரிசை	—	9	

யவ்வரிசை	—	9
ரவ்வரிசை	—	9
லவ்வரிசை	—	9
வவ்வரிசை	—	8
ழவ்வரிசை	—	9
ளவ்வரிசை	—	9
றவ்வரிசை	—	9
னவ்வரிசை	—	9
மெய்ப்புள்ளி	—	11
		170 ஈறுகள்

170 ஈறுகள் என்று எண்ணிக்கை பெரிதாகத் தோன்றினாலும் புணர்ச்சிக்கு நிலைமொழியில் நிற்கும் உண்மையான ஈறுகள் உயிர் பன்னிரண்டும் மெய் பதினொன்றும் ஆக இருபத்துமூன்றேயாம். குற்றியலுகரமும் சேரும்போது இருபத்து நான்காம். ''ஆவி ஞணநமன யரலவ ழளமெய் சாயு முகரம் நாலாறு மீறே'' என்று நன்னூல் எளிய இனிய வரம்புகாட்டும்.

எழுத்து அல்லது ஒலியன் என்பது பொருண்மையுடையதும் பொருள் வேற்றுமை செய்வதும் ஆம். இதுவே இதன் தலையிலக்கணம்; மொழி முதலிலும் வரலாம், இறுதியிலும் வரலாம், வாராமலிருக்கலாம்; அங்ஙனம் வாராதவை இடையிலாவது வரும்; எங்கோ ஓரிடத்து வந்து பொருண்மை தோற்றும். ஙகரம் முதலிலும் இறுதியிலும் வாரா தொழியினும் இடையில் வந்து பங்கம்×பக்கம்; கங்கு×கக்கு; பாங்கு×பாக்கு எனப் பொருள் வேற்றுமைத் திறன் செய்கின்றது. மொழிப் பரப்பில் அரிதாக ஓரிடத்துத் தோன்றித் தனக்கெனப் பொருண்மை காட்டிவிடின், அதுபோதும் அதனை ஒலியன் என்று மதிப்பதற்கு; அதனாற்றான் ஙகரம் முப்பது எழுத்தினுள் ஒன்றாயிற்று.

நகரமெய்யிறுதி

(௭௪) உச்ச காரமொடு நகாரஞ் சிவணும்.

இது நகரமெய்யிறுதிக்கு வரையறை கூறும்.

அகலவுரை

சு என்ற இறுதி இருசொல்லளவில் வந்தது போல நகரமெய் யிறுதியும் இரு சொல்லளவில் வரும். அஃதாவது நகரவிறுதி சுகரத்தையொக்கும்.

வழக்கு

பொருந்—ஒத்தல், ஒத்த வேடங்கொள்ளல்; வினைச்சொல்
வெரிந் —முதுகு; பெயர்ச்சொல்.

திறனுரை

பொருநன் என்ற சொல் ஒத்தவன், ஒப்புடையவன் என்று பொருள் படுங்கால், பொருந் என்பது பகுதியாகும்; வீரன் என்று பொருள்படுங்கால் பொரு என்பது பகுதியாகும் என்ற வேற்றுமை யுணர்க. மாண்டான் என்பது மாண்புடையான் என்றக்கால் மாண் பகுதி எனவும் இறந்தான் என்றக்கால் மாள் பகுதி எனவும் வருதலை ஒப்பு நோக்குக.

வெரிந் என்ற சொல் பண்டு மிக்க பயிற்சியுடையது என்ப தனைப் புள்ளி மயங்கியல் காட்டும். சிலப்பதிகாரம் வரை இச் சொல்வரவைக் காண்கின்றோம். இது உயர்திணை முதுகைக் குறியாது. செடிகொடி விலங்குகளின் பின்புறத்தை அல்லது மேற் புறத்தைக் குறிக்கும் என்பதனை அவையநூல் ஆட்சிகளால் அறிய லாம். வழக்கிற்குக் கொண்டு வரத்தகும் அறிவியற்சொல் இது.

ஞகர மெய்யிறுதி

(எ௫) உப்ப காரமொடு ஞகாரையும் அற்றே
அப்பொரு ளிரட்டா திவணை யான.

இது ஞகரமெய்யிறுதிக்கு வரையறை கூறும்.

அகலவுரை

பு என்ற இறுதி ஒரு சொல்லளவில் வந்தது போல ஞகரமெய் யீறும் ஒரு சொல்லில் வரும். இந்தவளவில் ஞகரம் புகரத்தை யொக்கும். புகரம் போலத் தன்பால் பிறன்பால் எனப் பொருளி ரட்டுதல் ஞகரத்திற்கு இல்லை.

வழக்கு : உரிஞ்—உரிஞ்சுதல், வினைச்சொல்

திறனுரை

பொருந் பொருந்து எனவும் உரிய உரிஞ்சு எனவும் உரிய வல்லினம் பெற்றுப் பிற்காலத்து நீண்டன. புறம் புறம்பு என வருதலை நோக்குக.

மாணாக்கர்க்கு முன்னும் பின்னும் நினைவூட்டி ஒப்புமைகாட்டி நூல் முழுதும் கருத்தோடச் செய்தல் கல்வி முறையாதலின், தொல்காப்பியம் மாட்டேற்றினை நிரம்பப் போற்றியது. ஒத்த தறிதல், ஒவ்வாமையறிதல், ஆய்வுகாணல் இவை மாட்டேற்றின் பயன்கள்.

வகர மெய்யீறு

(௭௬) வகரக் கிளவி நான்மொழி யீற்றது.
இது வகரமெய்யீற்றுக்குச் சொல்வரையறை கூறும்.

அகலவுரை

வகரமெய்யெழுத்து நான்கு சொல்லில் ஈறாக வரும்.

வழக்கு: அவ் இவ் உவ் தெவ்

முதல் மூன்றும் அஃறிணைப் பன்மைச் சுட்டுப் பெயர்கள்; அவை, இவை, உவை என்பது பொருள். தெவ்—பகை; பெயர்ச் சொல்.

திறனுரை

மலையாளம் தோன்றிய காலத்து உவ் என்பது வழக்கின்மையின் இலீலா திலகம் அவ், இவ், தெவ் என்ற மூன்றினையே உடன்படும். அவ், இவ் என்பன உடம்படு மெய்யல்ல என்பதும் இந்நூல் தெளிவிக்கும் கருத்துரை.

தொல்காப்பியத்தினைப் பின்பற்றி நன்னூல் நான்மொழியீறு சொல்லும். கவ், வவ் என்ற போலி வகரவீறுகளை நன்னூல் குறித்தாலும், உண்மையீறாகக் கொண்டு மெய்யீற்றுப்புணரியலில் புணர்ச்சிக்கு மேற்கொள்ளவில்லை.

கவ்வையாற் கவ்விது காமம் அதுவின்றேல்
தவ்வென்னும் தன்மை யிழந்து

என்ற திருக்குறளில் கவ், தவ் என வகரவீறுகள் வந்திருந்தும் பிற்கால இலக்கணத்தார் இவற்றைச் சேர்க்கவில்லை. போலி என்று கவ்வையும் ஒலிக்குறிப்பெனத் தவ்வையும் கருதி விட்டனர் போலும்; அல்லது கவ்வு, தவ்வு என உகரவீறாகக் கொண்டு மிருக்கலாம்.

னகர மகர மயக்கம்

(எஎ) மகரத் தொடர்மொழி மயங்குதல் வரைந்த
னகரத் தொடர்மொழி ஒன்பஃ தென்ப
புகரறக் கிளந்த அஃறிணை மேன.

இது னகரவீற்று மெய்க்கு மயக்கமும் வரையறையும் கூறும்.

அகலவுரை

தமிழ்ச் சொற்களின் உயிரிறுதிகளையும் மெய்யிறுதிகளையும் வரன்முறை செய்துவந்த ஆசிரியர் மெய்யிறுதிக்கண் ஓர் ஒலிப் போலியை இந்நூற்பாவில் இயம்புவர்.

அஃறிணைப் பெயர்ச் சொல்லாகத் தொடர்மொழியில் வரும் னகரமெய்யீறு மகர வீறாக மயங்குதலுண்டு. இது பொதுவிதி எனினும் ஒன்பது னகரப் பெயர்கள் மட்டும் அவ்வாறு மயக்கம் பெறுவதில்லை என்று புலப்படுப்பர் புலவர்.

புகர் அறக்கிளந்த—குற்றமின்றித் தெளிவாகச் சொல்லப்பட்ட
மேன —மேலே, இடத்து.

வழக்கு ; பொதுவிதி: நிலன்—நிலம்; அறன்—அறம்; கலன்—கலம்; வலன்—வலம்; அகன்—அகம்; புறன்—புறம்; திறன்—திறம். இவ்வாறு பல.

மயங்காதன ஒன்பது :

1.	எகின்	—	அன்னம், புளி
2.	பயின்	—	பிசின்
3.	அழன்	—	பிணம்
4.	குயின்	—	மேகம்
5.	வயான்	—	காரிப்புள
6.	செகின்	—	பொருள் தெரியவில்லை
7.	விழன்		
8.	புழன்		
9.	வயான்		

அழன், புழன், எகின், குயின் என்பவை தொல்காப்பிய நூற்பாவில் ஆளப்பெற்றுள.

திறனுரை

இம்மயக்கம் அஃறிணைப் பெயரில் தொடர் மொழியில் வரும் என்பது வரம்பு.

தொடர்மொழி இரண்டிறந்திசைக்கும் சொல்லாதலின். வலியன், கலுழன், அலவன் என்பனவற்றையும் குறிக்குமாயினும் இருவகை வழக்கு நோக்கி, நிலன், அகன், புறன் உரன் எனவாங்கு மூவெழுத்துச் சொற்களே ஏற்புழிக் கொள்ளப்படும். முன்பே விளக்கியபடி பொருள் வேற்றுமை செய்யாமை ஒலிப்போலியின் இலக்கணமன்றோ.

மகரத்தோடு மயங்கினாலும் னகரவீராகவே வைத்துப் புணர்க்கப்படும் என்பது இந்நூற்பாவின் அறிவிப்பு.

மயங்காத சொற்கள் ஒன்பது : மயங்கும் சொற்கள் தொல் காப்பியக்காலத்தே மிகப்பல வழக்கிலிருந்தன. ஆதலின் மகர வீறாகப் புணர்க்கப்பட்ட இடங்களும் தொல்காப்பியத்து உள. மறங்கடை, சுரமெனமொழிப, நிலம்பெயர்ந்து, மடம்பட என்பன சான்றுகள்.

இடைக்காலத்து மகரவீற்று வழக்கு மரபாயினமையின் பின் னிலக்கணிகள் மகரம் னகரமாக மயங்கும் எனச் சுட்டினர். இதுவும் கெடுதலில்லை, பொருளைத் தாக்காமையின்.

ஒரு கருத்தினைப் புலப்படுத்த மொழிக்கண் சொல்வடிவங் களும் இலக்கணவடிவங்களும் கூடுதலாக இருப்பது மக்கட்கு எளிமையாகும் ; மொழிக்கு வளமாகும் ; நடைக்கு ஆற்றலாகும்.

மொழியிறுதியெழுத்துக்களைக் கூறும் தொல்காப்பியம் ஓரெழுத்தொருமொழி, ஈரெழுத்தொருமொழி, தொடர்மொழி என்ற மூன்று மொழி நிலைகளில் வைத்துச் சில வரையறை செய்திருப் பதைக் கற்கின்றோம். இந்நூன்முறை பின்னூல்களில் இல்லை.

மொழி மரபு—இயல் முடிவுரை

நூற்பா : ௩௪

குற்றியலுகரவிலக்கணம் பற்றிப் பல்வேறு கொள்கைகளும் அதனால் சில குழப்பங்களும் வழிவழி வந்துள்ளன. இதனைத் தனிப்பொருளாக இங்கு முழுதுற ஆய்தல் இடனன்று. ஆதலின் சிந்தனைக்கு உரமாகும் சில குறிப்புக்களைத் தருவேன். மூன்று நூற்பாக்கள் நம் விளக்கத்துக்கு உரியவை.

''இடைப்படிற் குறுகு மிடனுமா ருண்டே
கடப்பா டறிந்த புணரிய லான''

இது மொழிமரபு நூற்பா.

''அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக் கண்ணும்
எல்லா விறுதியும் உகரம் நிறையும்''

''வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி வல்லெழுத்து வருவழி
''தொல்லை யியற்கை நிலையலு முறித்தே''

இவ்விரண்டும் குற்றியலுகரப் புணரியல் நூற்பா.

'உகரம் நிறையும்' என இளம்பூரணரும் பேராசிரியரும், 'உகரம் நிலையும்' என நச்சினார்க்கினியரும் பாடங் கொள்வர்.

பிறர்கூறும் கருத்துரைகள் :

1. 'இடனுமாருண்டு' என்பதனால் குற்றியலுகரம் புணர் மொழியில் சிறுபான்மையாக அருகி வரும்.

2. வன்றொடர்க் குற்றியலுகரத்தின் முன்னே வருமாயின் அரைமாத்திரையாகும், கால்மாத்திரையாகும், ஒரு மாத்திரையாகும் என்ற மூன்று கருத்துக்கள் உள. செக்குக் கணை சுக்குக்கோடு என்பனவே மூவரும் காட்டும் சான்றுகள்.

3. குற்றியலுகரம் இருமொழிப்புணர்ச்சிக்கண் அல்வழியிலும் வேற்றுமையிலும் ஒருமாத்திரையாக நிறையும் என்ற கருத்தும் அரைமாத்திரையாகவே நிலையும் என்ற கருத்தும் உள.

இவ்வேறுபாடுகளுள் நாம் மிகவும் கருதத்தக்கது புணர்மொழிக்கண் குற்றியலுகரம் ஒரு மாத்திரையாகி முற்றுகரம் ஆம் என்பது. உகரம் நிறையும் என்று பாடங்கொள்ளும் இளம்பூரணரும் பேராசிரியரும் அவ்வழியினரும் இக்கருத்துடையர். இது பொருந்துமா ?

சொற்கள் எல்லாம் புணர்மொழிப்படுபவை. புணர்மொழிக்கு வாராத சொற்கள் இல்லை. குற்றியலுகரங்கள் அல்வழி வேற்றுமைப் புணர்மொழியாகுங்கால் ஒரு மாத்திரையாகநிறைந்து விடும் எனின், தனிமொழிக் குற்றியலுகரச் சொற்கட்குப் பயனில்லை. உயிரீற்றுப் புணரியலில் உகரவீற்றிலே அடக்கி விடலாமே. குற்றியலுகரப்புணரியல் எனத் தனிப் பேரியல் வேண்டுமா? நிலைமொழியின் இறுதி குற்றியலுகரமாக நின்றாற் றானே, தனிப் புணரியலுக்குப் பொருளுண்டு, குற்றியலுகரத்திற்குத் தனிப்புணர்ச்சி விதிகளும் வேற்றுமைகளும் உண்டு என்பவை எல்லாரும் உடன்பட வேண்டிய கோட்பாடுகளாம்.

> ''இருவகை யுகரமோ டியைந்தவை வரினே
> நேர்பும் நிரைபும் ஆகும் என்ப''

என்ற செய்யுளியலில் இருவகையுகரம் என்ற வேறுபாடு படுமிகை யாகிவிடுமன்றோ? செய்யுளிற் சொற்கள் அசையாசிச் சீராகி யடியாகித் தொடர்ச்சி பெற்றாகும்போது, நேர்பு நிரைபு என்ற குற்றியலுகர வாய்பாடுகட்கு இடம் யாண்டுண்டு? முற்றுகரமாகு மெனின், 'போந்து போந்து சார்ந்து சார்ந்து' என்ற கட்டளை யடியில் எட்டெழுத்தாக எண்ணப்படவேண்டுமன்றே. பேராசிரியர் இதற்குக் கூறும் அமைதி நம் உளம் தொடவில்லை. சார்பெழுத்து புணர்ச்சியில் முதலெழுத்தாகிவிடும் என்ற கோட்பாடு அடிமுரண் எனத் தொன்றுகின்றது.

புணர்மொழிக்கண் குற்றியலுகரம் கால் மாத்திரை யாகு மென்றாலும் ஒரு மாத்திரை யாகுமென்றாலும் நூன்மரபில்' 'அவ்வியல் நிலையும் ஏனை மூன்றே' என்றதனையடுத்து இவை சொல்லப்பட்டிருக்கும்; வடிவ நிலை பற்றியும் சொல்லியிருக்க வேண்டும். மகரத்துக்குச் சொல்லியிருப்பதை நினைவு கொள்க. 'இடைப்படிற்குறுகும் இடனுமாருண்டே' என்று மொழி மரபிற் சொல்லியதுபோல, 'இடைப்படின் மிகும் இடனுமுண்டு' என்றொரு நூற்பா யாத்திருக்க வேண்டுமன்றோ? 'உகரம் நிறையும்' என்ற ஒரு சொல்லை வைத்துப் பல இலக்கணக் கூறும் பழுதாகும்படி கருத்துரைப்பது செவ்விதன்று. 'நிலையும்' என்ற ஒரு பாடம்

உண்டு. 'தொல்லையியற்கை நிலையலும் உரித்தே' என்று அடுத்து வருவதை நோக்கின், இப்பாடமும் பொருந்தும் போலும். எனினும் நச்சினார்க்கினியருக்கு முந்திய உரையாசிரியர் இருவரும் 'நிறையும்' என்றே ஒரு தலையாகப் பாடங்கொண்டுள்ளனர். ஆதலின் அதுவே வலியுடைத்து.

'உகரம் நிறையும்' என்ற பாடத்தினையே கொள்வோம். அதற்காக முற்றுகரமாக, ஒரு மாத்திரையாக நிறையும் என்ற பொருள் கொள்ளவேண்டும் என்பதில்லை. பேராசிரியர் இப் பொருளினர் என்பது தெளிவு.

உகரம் நிறையும் என்பதற்கு மாத்திரை நிறையும் என்ற பொருள் கொள்ள வேண்டா. 'குன்றிசை மொழிவயின் நின்றிசை நிறைக்கும்' என்பது போல இசைநிறைவாகக் கருதலாம். அதாவது குற்றியலுகரம் புணர்மொழியிலும் தனக்குரிய அரை மாத்திரையோசை நிறையாகவே பெறும் என்பது கருத்து. ஈரெழுத் தொருமொழி என்று தொடங்கும் முந்திய நூற்பாவில் 'ஆயிரு மூன்றே உகரம் குறுகிடன்' என வருவதாலும் இக்கருத்து வலியுறும். 'ஆறு ஈற்றுக் குற்றியலுகரமும் நிறைந்தே நிற்கும்' என்ற இளம்பூரணர் உரையும் இக்குறிப்பே கொண்டது. இவ் வுரையில் மாத்திரைக் குறிப்பில்லை.

மேலே முதற்கண் காட்டிய மூன்று நூற்பாக்கட்கும் நான் கொள்ளும் பொருள் வருமாறு :

1. ஒருமொழியிலேயன்றிக் குற்றியலுகரம் புணர்மொழியிலும் குறுகுதல் உண்டு. குற்றியலுகரப் புணரியலில் இதன் விளக்கத்தைக் காணலாம்.

2. அறுவகைக் குற்றியலுகர வீறுகளும் புணர்மொழியில் அல்வழியிலும் வேற்றுமையிலும் அரை மாத்திரையோசை நிறைந்து நிற்கும். அரைமாத்திரையினின்று குறைதலோ, அரை மாத்திரையினும் மிகுதலோ இரா.

3. செக்குக்கணை, சுக்குக்கோடு போன்ற வல்லொற்றுத் தொடர்மொழிக்கு முன் வல்லெழுத்து வரும்போது, குற்றியலுகரம் முதலெழுத்து உகரம்போல ஒரு மாத்திரை பெறுதலும் உண்டு.

இவை மனநிறைவு தரும் உரையல்ல எனினும் உள்ளவற்றுள் ஒத்தது காணல் நெறியாகும்.

இலக்கணப் பெரும்புலவர் வேங்கடராசுலு எழுதிய 'குற்றிய லுகரம்'என்ற ஆய்வுப்பெருங் கட்டுரை மாணவர் பார்வைக்குரியது.

நூற்பா ௩௮

இசைநிறை கூறும் இந்நூற்பாவிற்கும்,

"நீட்டம் வேண்டின் அவ்வள புடைய
கூட்டி எழூஉதல் என்மனார் புலவர்"

என்ற அளபெடை நூற்பாவிற்கும் இயைபுண்டு. வேண்டுமென்றால் வேண்டும் அளபுடைய ஒலிகளைக் கூட்டி ஒலித்துக் கொள்ளலாம் என்பது இதன் கருத்து. ஈங்கும் செய்யுளுக்கே என்ற குறிப்பில்லை என்றாலும் செய்யுட்கே பெருவரவாகும் என்பதில் ஐயமில்லை.

இசைநிறை அல்லது அளபெடை எப்படி உண்டாகின்றது, எப்படிப் பயன்படுகின்றது? மூவளபு இசைத்தல்தான் ஏறக்குறையப் பெருவிழுக்காடு விளிநிலைகளில் கூடுதல் வரும்; 'செறாஅஅய் வாழியென் நெஞ்சு' என்றவிடத்து நான்கு மாத்திரை என்பதற்காக 'செறாஆய்' என மேலும் ஒரு நெட்டெழுத்து வருவதில்லை. 'நெட் டெழுத்திம்பர் ஒத்த குற்றெழுத்து' என்ற இந்நூற்பாவின் தெளிவால், எவ்வளவு அளபெழுந்தாலும் குற்றெழுத்துத்தான் பின்வரும் என்பது பெறப்படும்.

அளபெடை குறித்து இரு கொள்கைகள் உள. அவற்றை ஈண்டுத் தெளிவது பொருந்தும் :

1. நெட்டெழுத்தே மூன்று நான்கு என அளபெடுக்கும். அறிகுறிகளாகவே ஒத்த குற்றெழுத்து வரும். 'நீட்டம் வேண்டின் கூட்டி எழூஉதல்' என்பது தொல்காப்பியம். நீட்டம் என்பதனாலேயே நெட்டெழுத்தின் நீட்டம் என்பது தெளிவாம்; நன்னூல் 'நெடில் அளபெழும் அவற்றவற்றினக் குறில் குறியே' என்று வெளிப்படை செய்யும், அளபெடை வந்த சொற்களைச் சொல்லும் போது கூட்டி எழூஉதல் என்றபடி நெடிலை நீட்சியாகவே மூன்று மாத்திரையளவு ஒலிக்கின்றோம். இரண்டும் ஒன்றுமாக விட்டொலிப் பதில்லை. ஆனால் ஒரு சிக்கல் செய்யுட்கண் அலகிடும்போது கராஅம் வரூஉம் என்பதனை நிரை நேராகப் பிரித்லு வாய்பாடு கூறுவதே யாப்பிலக்கணச் செம்மையாகும். மூன்று மாத்திரையை ஓர் எழுத்தாக வைக்கும் நிலை யாண்டும் இல்லை.

2. இன்னொரு கொள்கை; நெட்டெழுத்து அளபு நிறைக்கவில்லை, ஒத்த குற்றெழுத்துத்தான் நிறைக்கின்றது என்பது இன்னொரு கொள்கை. 'குன்றிசை மொழிவயின்' என்ற இந்த நூற்பாவில் ஒத்த குற்றெழுத்து நின்று இசை நிறைக்கும் என்று எழுவாய் பயனிலை அமைந்துள்ளன. இசை நிறைப்பது குற்றெழுத்தின் செயலாகச் சொல்லப்படுகின்றது. 'நெட்டெழுத் திம்பர்' என்பதனாலும் இது பெறப்படும். இசைநிறைவில் குற்றெழுத்துக்குத் தனிமதிப்பளித்தால் 'கராஅம்' என்பதனை நிரைநேர், புளிமா என அலகிடும் யாப்பிலக்கணத்துக்கும் ஒத்து வருகின்றது என்பது இக்கொள்கையர் விளக்கம்.

இவ்விரு கொள்கைகளும் தம்முள் முரணானவை; ஒன்றையே நாம் உறுதிப்படுத்த வேண்டும். எழுத்து, குறில், நெடில், மெய், வல்மெல்லிடை, சார்பு எல்லாமே ஒலி நிலையில், கேள்விநிலையில் விளக்கப்படுவன. வரிவடிவை வைத்து ஒலியிலக்கணம் வகுக்கப் படுவதில்லை என்ற பேருண்மையைப் போற்ற வேண்டும். நாகரிக மொழிவளர்ச்சியில் வரிவடிவத்திற்குப் பேராதிக்கம் உண்டெனி னும், ஒலிநிலைக்கு நிகரான மதிப்பு வரிநிலை பெறுவதில்லை.

ஓரளபிசைக்கும் குறில், ஈரளபிசைக்கும் நெடில் என்று அளபு கூறிவந்த தொல்காப்பியர் மூவளபு பற்றியும் அவ்வளபுடையன கூட்டி ஒலித்தல் பற்றியும் தொடர்ந்து கூறுவர். இதனால் வரிவடிவு குறித்த எண்ணத்துக்கு இடனில்லை என்பது தெளிவாகும். எழுத்து, குற்றெழுத்து, நெட்டெழுத்து என்பனவெல்லாம் ஒலியன், குற்றொலியன், நெட்டொலியன் என்றே பொருள்படும். எனவே தொழாஅர், படாஅ, வரூஉம் என்பனவற்றை மூன்றொலியள வாகவே நீண்டொலிக்க வேண்டும் என்பது தெளிவாதலோடு இவ்வாறே இன்றும் ஒலிக்குமுறை பொருந்தும் என்பதும் போதரும். மேலும் மூவொலியாகும்போது பொருண்மையுடைய ஒலியனில்லை என்பதும் முன்விளக்கியபடி உணரப்படும். 'குன்றிசை மொழிவயின்' என்பதனால் இசை குன்றிற்றேயன்றிப் பொருண்மை குன்றவில்லை என்பதும் இசை நிறைக்கும் என்பதனால் பொருண்மை நிறை வில்லை என்பதும் விளங்கும்.

''குன்றிசை மொழிவயின் நின்றிசை நிறைக்கும்
நெட்டெழுத் திம்பர் ஒத்தகுற் றெழுத்தே''

என்ற நூற்பாவை மறுகாலும் சிந்திப்போம். தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்பே தமிழுக்கு வரிவடிவும் செம்மையாயிற்று எனவும் செய்யுள் வழக்கும் ஒருநிகராக மொழியப்படுதலின் அன்றே

எழுத்து வழக்கும் முதன்மை பெற்றது எனவும் அதனால் தொல்காப்பியர் வேற்றுமை தெளிக்குமுறையில் வடிவன் பற்றிய செய்திகளையும் இடைமடுத்துள்ளார் எனவும் நாம் அறிவோம். வரிவடிவை அடிப்படையாக வைத்து ஒலியிலக்கணம் மொழியப் படுதல் இல்லை எனினும் வரிவடிவச் செய்தி வருவது முரணாகா தன்றே. ''மெய்யினியற்கை புள்ளியொடு நிலையல்'' என்றால் அது மெய்யொலியன் இலக்கணம் ஆகாது. புள்ளிவடிவம் ஒலிய னிலக்கணத்துக்கு எவ்வாற்றானும் தொடர்பில்லை. ஓர் ஒலியனுக்கு எழுத்துலகில் வந்த வரிக்குறியைக் காட்டும் அளவே அதன் பயன் அது போன்று வரிவடிவம் பற்றியதே இந்நூற்பா என அறிக

ஒத்த குற்றெழுத்து நின்று இசை நிறைக்கும் என்ற அடியில் 'நின்று' என்ற வினையெச்சம் காட்டுவது என்ன? அறிகுறியான வரிவடிவைக் குறிப்பதாகும். இசை குன்றிய சொல்லில் இசைநிறைவுக்கு அடையாளமாக நெட்டெழுத்து வடிவுக்குப்பின் ஒத்தகுற்றெழுத்து வடிவம் நிற்கும். அதனால் ஒலிநீட்சி பெறப்படும். இன்னொரு குறிப்பும் இவ்விடத்து உண்டு. சொல்லுக்கு இடையிலும் இறுதியிலும் தனியுயிர் வடிவங்கள் இருப்பதில்லை. இதனைப் 'புள்ளியில்லா எல்லாமெய்யும்' என்ற நூன்மரபு நூற்பாவிற் கற்றோம். போஒய், தொழாஅர், கெடுப்ப தூஉம், படாஅ என இசைநிறைக்கும் சொற்களில் தனிக்குற்றுயிர் வடிவு நிற்பதால், இவை நிறைக்க வந்த அறிகுறிகள் என்பது தெளிவாகும். இதனால் 'ஒத்த குற்றெழுத்து' என்பதற்கு ஒத்த தனிக்குறில்வடிவு எனப்பொருள் கொள்ளவேண்டும். 'செறாஅஅய்' என்ற நாலளபு இசை நிறைப்பினும் அந்த அளபுக்குச் சமமான குற்றெழுத்துக்களே அஃதாவது இரண்டு குறில் வடிவங்களே வரும் என்ற குறிப்பும் பெறப்படும். ஆதலின் குற்றெழுத்து நிற்பதனால் இசை நிறையவில்லை எனவும், இசைநிறைவினைக்காட்டும் எழுத்துக் குறியே குற்றெழுத்து எனவும் கொள்ளும் கோட்பாடே பொருந்தும். மேற்கூறிய குறிக் கோட்பாடு ஒக்கும் எனினும் செய்யுட்கண் அலகிடுவதுபற்றி ஒரு சிக்கல் உண்டு. ஏனைக் கோட்பாட்டினர் வினவும் ஒரு கருத்துக்குத் தெளிவான விளக்கம் இதுவரை கிடைக்கவில்லை என்பதனை உடன்படுகின்றேன்.

அளபெடையில் ஒலியிலக்கணமே யடிப்படை எனின், குற்றெழுத்து அறிகுறியெனின் போஒய்—நேர்நேர், தேமா; தொழாஅர்—நிரைநேர், புளிமா; செறாஅஅய்—நிரை நேர்நேர், புளிமாங்காய் என அலகிட்டு வாய்பாடு சொல்லுவது பொருந்துமா? மூன்று நான்கு மாத்திரை நீட்டம் அளவுக்கு ஒரு வாய்பாடுகள் வேண்டுமன்றோ? மூன்றினை இரண்டும் ஒன்றுமாகவும் நான்கினை

இரண்டும் ஒன்றும் ஒன்றுமாகவும் ஒலிநீட்சியைப் பிரித்து வாய்பாடு கூறுவதற்கு இலக்கணம் செய்யுளியலிலும் இல்லையன்றே. இவை கருதவேண்டிய வினாக்களே.

இச்சிக்கலான வினாக்கட்குப் பின்வரும் விளக்கம் ஒருவாறு பொருந்தினாலும் பொருந்தும் :

இரண்டு மாத்திரை நெட்டெழுத்தே பொருண்மையுடைய ஒலியன். அதற்கு மேலே வரும் ஒலிநீட்டம் ஒலியனன்று. நெட்டெழுத்துப் போல் அளபெடையெழுத்தென ஒன்றில்லை. அதனால் ஒலியனுக்கு மேற்பட்ட அளபினைத் தனியாசு அலகுக் கணிப்பு செய்திருக்க வேண்டும். பத்துக்கு மேற்பட எண்ணும் போது ஒரு சொல்லாற் சொல்லாமல் பதினொன்று பன்னிரண் டெனச் சொல்லும் முறையை ஒப்பு நோக்குக.

தமிழுக்கு எழுத்து வடிவு தொல்பழங்காலத்தே அமைவுபெற்று நல்வழக்கும் எய்திற்று என இவ்வுரை பன்முறை வலியுறுத்தி யுள்ளது. தொல்காப்பியர்காலத்தும் செய்யுள் வழக்கு சிறந்து விளங்கிற்று. வாய்வழக்கினைக் காட்டிலும் செய்யுள் வழக்கு எழுத்து வடிவினைப் பெரும்பாலும் தழுவி நின்றதாதலின், அசை சீர் முதலியன காணப்படும் எழுத்துருவை வைத்தும் எளிமையாகக் கற்பிக்க முடிந்தது எனக் கொள்ள வேண்டும். இத்தகு கல்விப் பயிற்சி அளபெடைக்கண் அறிகுறியாக எழுதப்பட்ட உயிர்வடிவான குற்றெழுத்துக்களைத் தனியசையாக அறுத்திசைக்கும் மரபினை உண்டாக்கிற்று. பேராசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் உரைகள் ''அளபெடை யசைநிலை யாகலும் உரித்தே'' என்ற செய்யுளியல் நூற்பாவின்கண் இக்கருத்துக்கு ஊன்றாகின்றன.

எழுத்துவழக்கிற் சில சொற்கள் தனிவடிவு பெறுவதை 'நான்' என்ற ஆங்கிலச் சொல்லிலும் கடவுளைக் குறிக்கும்போது அவன் என்ற ஆங்கிலச்சுட்டுச் சொல்லும் காண்க. இதுகாறும் நாம் ஆராய்ந்தவையெல்லாம் உயிரளபெடை குறித்தவை. இவ்விசை நிறைவு வழக்கிற்கும் பெரும்பாங்கு வருமாதலின் எழுத்ததி காரத்திற் கூறினார். ஒற்றளபெடை செய்யுட்கே யுரிமையின், அதன் நிலை செய்யுளியலிற் கூறப்படும். சார்பெழுத்துக்களுக்கு அளபெடையாகும் தன்மையில்லை.

அளபெடை வழக்கிற்கும் செய்யுட்கும் இனியதோர் மொழிக் கருவி. இன்று வழக்கில் இன்னோசைபடக் கூறினாலும் உரை நடைக்கண் குறிகள் எழுதப்படுவதில்லை. இந்நூற்றாண்டுச்

செய்யுட்களில் அளபெடையாட்சி இல்லையென்றே சொல்லலாம். இசை குன்றும்போது அதனை நிரப்புதற்கென்று படைக்கப்பட்ட அளபெடை மரபினைப் பின்பற்றாமல், இக்காலக் கவிஞர்கள் சொற்களைச் சேர்த்து நிரம்புகின்றனர். இதனால் பொருள் நிறை குறைகின்றது. ஆதலின் ஓரளவேனும் அளபெடை வழக்கினைப் பாட்டுக்களில் உயிர்ப்பித்தல் புலமையாகும்.

நூற்பா ௪௦

இந்நூற்பா உயிர்க்கும்' உயிர்மெய்க்கும் பொது என்பது உரையாசிரியர்கள் கருத்து. அதனால் கா தீ பூ கௌ என உயிர் மெய் நெடிலாகவும் எடுத்துக்காட்டுக்கள் எழுதினர். உயிர்மெய்க்கும் உரியது என்ற கருத்தினால் 'குற்றெழுத்து ஐந்தும்' என்பதனை எச்சவும்மையாகக் கொண்டு சில குற்றெழுத்துக்கள் மொழிகளாம் என்று பொருளெழுதி, து, நொ எனக் காட்டும் தந்தனர்.

உயிர்மெய் என்பது தொல்காப்பியர் நோக்கமாயின், ''ஓரெழுத் தொருமொழி ஈரெழுத்தொருமொழி'' என்ற நூற்பாவிற்குப்பின் இந்நூற்பா கிடக்க வேண்டும் அவ்வாறிருப்பின், மூன்று மொழி நிலைகளுள் ஓரெழுத்தொரு மொழிக்கு மட்டும் எடுத்துக்காட்டுச் சொல்வானேன் என்ற வினாத் தோன்றும். உயிர் மெய்யாயின் நெட்டெழுத்து ஏழ் எண்ணிக்கையில் நில்லாது. நன்னூலார் கூறியதுபோல நாற்பது நெடில்கள் என்று முழுதுறச் சொல்லி யிருக்க வேண்டும்.

உயிர்மெய் என்பது தொல்காப்பியர் நோக்கமாயின், நெட் டெழுத்து ஏழே என்று வருவது கூறியதுபோல், குற்றெழுத்தில் நகரவொகரம் ஒன்றே ஓரெழுத்தொருமொழி எனப் பட்டாங்குச் சொல்லியிருப்பர்.

இவ்வாறு உயிர்மெய் பற்றி மறுப்புக் காரணங்கள் உள.

ஓரெழுத்தொருமொழி ஈரெழுத்தொருமொழி என்ற நூற்பா வுக்கு முன்பே கூறியிருத்தலாலும் 'நெட்டெழுத்தேழே' 'குற்றெழுத் தைந்தும்' என வாளா மொழிந்திருத்தலாலும் தனியுயிர்களே இந்நூற்பாவின் பொருள் எனக் கொள்ள வேண்டும்.

அவ்வாறு கொள்ளுங்கால் 'குற்றெழுத்தைந்தும்' என்பது முற்றும்மையாகி எந்த உயிர்க்குறிலும் முழுமொழியாகா என்பது ஏற்கப்படும். நெட்டெழுத்து ஏழே என்பதில் 'ஔ' ஒன்றுமட்டும்

உயிர்மெய்யாகவே வருதல் காண்கின்றோம். ஏனையாறும் உயிரளவிலே முழுப்பொருண்மையுடையன. ஔ என்பதும் ஒரு முழுச்சொல்லாக அரிதாகத் தொல்காப்பியக் காலத்து வழங்கி யிருக்கக்கூடும். 'அவ்வித்து' என்பதனைப் போலியாகக்கொண்டால் 'ஔ' வினைச் சொல்லாகும். இது ஒரு குறிப்பே. எனினும் நூற்பாச் சுருக்கம் கருதி 'நெட்டெழுத்தேழே' என்று கூறினாராக வைத்துக் கொள்ளலாம். இங்ஙனம் முதற்கண் பொதுநடையிற் கூறிவிடும் போக்குத் தொல்காப்பியத்துப் பல்லிடங்களில் உண்டு.

சகரக் கிளவியும் அவற்றோ ரற்றே
அ ஐ ஔ வெனும் மூன்றலங் கடையே

என்ற நூற்பா நடை ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

நெட்டெழுத்திம்பரும் தொடர்மொழியீற்றும் குற்றியலுகரம் வல்லாறு ஊர்ந்து வரும் என்று கூறியிருப்பினும் சில வீறுகள் வாராமை வெளிப்படை.

இதுவரை செய்த தொடைவிடையால் நாம் அறியமுடிவது என்ன? உயிர்நெட்டெழுத்துக்கள், அதாவது உயிர்நெடிலொலி யன்கள் நின்றாங்கே சொல்லன்களாகவும் விளங்குகின்றன. அங்ஙனம் பொருண்மை சுட்டும்போது ஒலியில் எதுவும் மாற்ற மில்லை. இவ்விருபாலமைப்பு உயிர்களுள் நெடிலுக்கு உண்டு. குறிலுக்கும் உண்டோ எனின் இல்லை.

நூற்பா சசு

பிறருரை: ரகர ழகரம் குற்றொற்றாக வருவதில்லை என்பது முன் நூற்பாவின் கருத்து. அகர், அகழ் என்றாங்கு குற்றெழுத்துக்கு அடுத்து வருகின்றனவே என்று வினவுவார்க்கு, அங்ஙனம் வந்தன வல்ல; அக என்ற குறிலிணைக்கீழ் வந்தனவாகவே கொள்ள வேண்டும் என்பர். ஏனென்றால் குறிலிணையாகும்போது இரண்டு மாத்திரையளவு பெற்று நெடிலாகி விடுகின்றதல்லவா? நெடிற் கீழ் வந்தனவாகக் கொள்ளலாம் என்று இந்நூற்பாவுக்குப் பொருள் செய்துவருப.

ரகர ழகரம் இவ்வாறு வரும் என்று அமைதிகாண இப்படி ஒரு நூற்பா வேண்டுமா? குறிற்கீழ் வாரா என ஓரிடம் விலக்கப்பட்டது. நெடிற்கீழாகவோ குறிலிணைக்கீழாகவோ எழுத்துத் தொடர்ந்து

பிறவாறு வருமென்பது தானே கருத்து. அங்ஙனம் கூறல் வேண்டின் நெடிற் கீழும் தொடர் மொழியிலும் வருமெனச் சுட்டினாற் போதுமே. அத்தொடர்மொழி யெல்லாம் நெட்டெழுத்தாம் என்று சமன்கூறும் நோக்கென்னோ? ரகர ழகரம் நெடிற் கீழல்லது வாரா எனவும் எல்லாவற்றையும் நெடிற்கீழாகவே அடக்கிக் கொள்க எனவும் விதி வழக்கு உண்டா? அகல் ஆல் என்றும் அகழ் ஆழ் என்றும் மருப்பட்டால் தொடர்மொழி ஈரெழுத்தொரு மொழியாகி விடுமன்றோ? அங்ஙனம் தொடர்மொழியெல்லாம் ஆகுமா? ஆகுமாயின், தொடர்மொழி என்ற ஒரு பாருபாடு எற்றுக்கு!

''மெய்ந்நிலை சுட்டின் எல்லா வெழுத்தும்
தம்முற் றாம்வருஉம் ரழவலங் கடையே''
(தொல். உஎ)

என்ற மெய்ம்மயக்க நூற்பாவில் ரழநீங்கலாக ஏனையவை தமக்கு முன்னே தாம் வரும் என்றார். அதனாற் பெறப்படுவது என்ன? விலக்கப்பட்ட ரகர ழகரம் பிறவே பெறும் என்பது வெளிப்படை. அதுபோலவே ரகர ழகரம் குற்றொற்றாகா என்றால் வேறுவகையில் ஒற்றாகி வரும் என்பது உரை. ''அவை நெடிற்கீழ் ஒற்றாம்; குறிற்கீழ் உயிர்மெய்யாம் என்ற இளம்பூரணரின் கருத்துரை பொருந்தும்.

குறில் நெடில் என்பன முழுதும் மாத்திரை காரணமாக வந்தவையல்ல. இருகுறில் ஒரு நெடிலுக்குச்சமம் எனவோ ஒரு நெடில் இருகுறிலின் இணைப்பு எனவோ கொள்வது தவறு. முப்பது எழுத்துக்களும் பொருண்மையுடைய தனியொலியன்கள் என்று முன்னரே கண்டோம். ஆதலின் ''குறுமையும் நெடுமையும் அளவிற் கோடலின்''என்ற அடிகட்கு முன்னையுரைகளை ஏற்பின்' ஒலியனடிப்படை குலைந்துவிடும். அளவு என்ற சொற்கு மாத்திரையளபு என்று முழுதும் கருதிக் கொண்டமையால் இவ்வுரைப்பிழை நேர்ந்தது.

என்னுரை

முவ்வகைச் சொற்பாகுபாடு வகுத்துக் கொண்டது புணரியல் விதிகளை வகை தொகை செய்தற்கே. புணர்நெறி பற்றிய ஒரு கோட்பாட்டினை நாம் தெளிந்து கொள்வோமாக. ஈறு பற்றிப் புணர்விதி கூறினாலும் அதே ஈறு ஓரெழுத்தொரு மொழியாகவோ ஈரெழுத்தொருமொழியாகவோ தொடர்மொழியாகவோ இருக்கும் போது பலவிடங்களில் திரிபுகள் வேறுபடும். அஃதாவது ஈறுடைய சொல்வகைக்கும் புணர்விதிக்கும் தொடர்பும் வேறுபாடும் உண்டு.

ஈகாரவிறுதி, உகரவிறுதி, ணகாரவிறுதி, யகரவிறுதி என்றெல்லாம் இறுதிபட நடையிருந்தாலும் அவ்விறுதிகள் ஓரெழுத்தொருமொழி யின், ஈரெழுத்தொருமொழியின், தொடர்மொழியின் உறுப்பு என்ப தனையும் எண்ணிக் கொள்ள வேண்டும். இங்ஙனம் நினைய வேண்டும் என்பதற்காகவே **ஆ மா கா பூ ஊ நீ மீ** என்றாங்கு ஓரெழுத்தொரு மொழிகளையும்; பல சில இரா நிலா பனி புளி என்றாங்கு ஈரெழுத்தொரு மொழிகளையும்; அழன் புழன் வெயில் இருள் ஆதன் பூதன் பதக்கு மக்கள் என்றாங்கு தொடர் மொழி களையும் விதந்து புணர்விதி காட்டுவர் தொல்காப்பியர்.

> ''குறியதன் முன்னரும் ஏரெழுத்து மொழிக்கும்
> அறியத் தோன்றும் அகரக் கிளவி''

> ''பலவற் றிறுதி நீடுமொழி யுளவே
> செய்யுள் கண்ணிய தொடர்மொழி யான''

என்றவாறு முவ்வகைக் குறிகளையும் ஆங்காங்கு பயன்படுத்துவர். எனவே புணரியல் கற்கும்போது மொழி மரபிற் சொல்லிய முவ் வகைச் சொன்னிலையின் இன்றியமையாமை பெறப்படும்.

> ''குறுமையும் நெடுமையும் அளவிற் கோடலின்
> தொடர்மொழி யெல்லாம் நெட்டெழுத் தியல''

என்ற நூற்பாவை மறுபடியும் சிந்திப்போம். அளவு என்பதற்கு எண்ணிக்கை என்பது பொருள். ஓரெழுத்து, ஈரெழுத்து தொடர் மொழி என்ற வகை எழுத்துவடிவினால் அமைந்தது என்று கண்டோம். ''எழுத்தளவெஞ்சினும்'' என்ற செய்யுளியலில் வரும் கட்டளைச் சீர் இலக்கணம் இதனைத் தெளிவாக்கும். இத்தெளிவு போதாது, இன்னும் தெளிவு வேண்டும்.

> ''தொடர்மொழி யெல்லாம் நெட்டெழுத்தியல''

என்று சொல்லியதன் கருத்தும் பயனும் என்ன? குறளடியை நோக்கச் சிந்தடியும் நேரடியும் நெடியவாயினும் அவற்றின் நீண்ட வற்றையே நெடிலடி, கழிநெடிலடு எனப் பெயரிடுகின்றோம். இவை எழுத்தெண்ணிக்கையைப் பொறுத்தன. அதுபோல் தொடர் மொழி இரண்டுகடந்த பல எழுத்துக்களையுடையதாதலின், நீண்ட வரி என்பது போல நெட்டெழுத்து எனப்பட்டது. தொல்காப்பியன் என்பது பலவெழுத்துடைய நெடிய ஒரு சொல் என்பது கருத்து. நெட்டெழுத்து—நீண்ட சொல். ''பலவற்றிறுதி நீடுமொழி யுளவே'' என்ற உயிர் மயங்கியல் நூற்பாவில் 'நீடுமொழி' என ஆட்சி பெறுதலையும் காண்க,

எல்லாத் தொடர்மொழியும் நெட்டெழுத்தாக இயலும் என்பதனால் புணரியலில் ஈறு பற்றி விதி கூறினாலும் தொடர் மொழி முழுதினையும் ஒருமையாகக் கருதிப் பார்க்க வேண்டும் என்பது இதன் பயன். இதனை ''ஈரளபிசைக்கும் நெட்டெழுத்து'' என்ற குறிச் சொல்லொடு மயங்கக் கூடாது.

இளம்பூரணர் உரை குற்றமில்லை; நச்சினார்க்கினியர் உரை பொருத்தமில்லை; என்னுரை இன்னும் சிந்தனைக்குரியது. 'நெட்டைழுத்தியல' என்பதற்கு மனநிறையும் பொருள் காண வேண்டும்.

நூற்பா சகூ-ருரு வரை

இவ்வைந்து நூற்பாக்களும் ஐ ஔ என்ற ஒலியன்களுக்குத் தன் வடிவுகளேயன்றிக் கூட்டுவரிவடிவங்களும் உண்டு என்ற ஒரு பொருள்நுதலியன. மேலும் 'மொழிப்படுத்திசைப்பினும்' என்று வரும் முன்நூற்பாவுக்கு விளக்கமாக அமைந்தன இவை. இங்ஙனம் அதிகாரப் போக்கைக் கண்டு பொருள் செய்வது நல்லது.

ஐந்தனுள் நான்கு ஐகாரம் பற்றியன என்பது என் கருத்து. ஆதலின், 'இகர யகரம் இறுதி விரவும்' என்பதற்கு ஐகாரம் சார்ந்து உரை செய்ய வேண்டும். இக்கருத்து சிவஞான முனிவர்க்கு உடன்பாடாகும். 'அகர இகரம் ஐகாரம் ஆகும்' எனவும், 'அகரத்திம்பர் யகரப் புள்ளியும் ஐயென் நெடுஞ்சினை' எனவும் சொல்லியபின், இந்நூற்பா கிடத்தலானும், நூற்பாவில் வேறொரு சூழ்நிலை சொல்லாமையானும், ஐகாரவடிவச் சார்பானது என்பது தெளிவு. வயிரம் தயிலம் எனவும் அய்ந்து மய்யம் எனவும் கொள்ளும உரையே அதிகாரவோட்டத்துக்குப் பொருந்தும். நாய், நாயி, நாஇ என்றாங்கு கருத்துக் கொள்வதற்கு நூற்பாவிலும் இட மில்லை, அதிகார வரன்முறையுமில்லை.

ஒலிப்போலி, எழுத்துப் போலி என இருவகையுண்டு. மறன்—மறம்; அறன்—அறம்; பேதைமை—பேதமை; உடைமை—உடமை; மையல்—மயல் என்ற சொற்களில் ஓர் ஒலியனுக்குப் பிறிதோர் ஒலியன் வந்து நிற்கின்றது. இஃது ஒலியன் மயக்கம். பொருள் வேற்றுமை செய்யாமையின் போலியாயிற்று.

வைரம்—வயிரம்; மைந்தன்—மயிந்தன்; ஐந்து—அய்ந்து; ஐவனம்—அய்வனம் என்ற சொற்களில் ஐ என்ற ஓர் ஒலியனுக்கு உரிய ஒரு வரிவடிவம் இருக்கவும் வேறு இரு வடிவங்கள் வந்துள. இங்கு ஒலியன் வரிவடிவத்தால் வேறுபடவில்லை. உரிய வரி

வடிவத்துக்கு மாறாக அதுவும் இருவடிவுகள் வரக்காண்கின்றோம். எனவே இங்கு 'ஐ' என்ற வடிவுக்கும் 'அய்' என்ற வடிவுக்கும் விரவல் ஏற்படுகின்றது. ஐ என்ற ஒலியனைப் பற்றிய நோக்கில்லை. இவ்வாறே ஔகாரத்துக்கும் கொள்க.

''அம்முன் இகரம் யகர மென்றிவை
எய்தின் ஐயொத் திசைக்கும் அவ்வோ
டுவ்வும் வவ்வும் ஔவோ ரன்ன''

என்ற நன்னூற்பா எழுத்துப் போலி கூறுவதென மயிலை நாதரும் சங்கர நமச்சிவாயரும் உரைப்பதுபொருந்தும். 'ஐயொத்திசைக்கும்' 'ஔவோரன்ன' என்பதனால் முதல் ஒலியனாகிய ஐகாரமும் ஔகாரமும் தூயன கலப்பற்றன என்பது தெளிவாம். அம்முன் இகரம் ஐயொத்திசைக்கும்; அம்முன் யகரம் ஐயொத்திசைக்கும் என நிரலே உரை செய்ய வேண்டும். இசை வடிவு பற்றிய எழுத்துப் போலிகள். போலி என்பது இனத்துள் வருவது. வரிவடிவுக்கு இன்னொரு வரிவடிவு போலியாக முடியுமேயன்றி, ஒலிவடிவுக்கு வரிவடிவு வர முடியாதன்றோ. ஆதலின் எழுத்துக்கு எழுத்து மாற்றாக வருவது எழுத்துப்போலி எனத் தெளிக.

சில ஒலியன்களின் சேர்க்கையால் சில வொலியன்கள் பிறக்கும் எனவும் உயிரொலியன்களில் மெய்யொலியன்கள் கலக்கும் எனவும் விரித்துரைக்கும் சிவஞானமுனிவரின் கருத்து 'முதலெழுத்துக்கள் முப்பது' என்ற மொழியின் அடித்தளத்துக்குப் பெரிதும் முரணாகும். ஒலியனுக்கு முன்பு யான் எழுதிய விளக்கம் கொண்டு தெளிக. வட மொழிக்கும் பிற எம்மொழிக்குங் கூட முனிவர்கருத்துப் பொருந்தாது. பிறிதொன்றற்கில்லாத் தனக்கென்ற பொருளாற்றல் உடையதே எழுத்து அல்லது ஒலியன் எனப்படும். இதன்கண் கலப்புக்கு இடனில்லை. முனிவர் கருத்தினை உடன்பட்டால், தமிழுக்கு உயிரொலியன் மூன்றே; அகர முதலவெழுத்தெல்லாம்' என்பதனை நோக்கின் அகரம் ஒன்றே எஞ்சி நிற்கும். தமிழ் நூற் பயிற்சி யொன்றுமே யுடையார் பொருளுணரார் என்று முனிவர் பெருமகன் உரையாசிரியர் உள்ளிட்டோரைப் பழித்துரைத்தாலும், எத்துணை மொழிப் பயிற்சியாளரும் தமிழின் உண்மை காண்பதே மெய்ந்நெறியாகும்.

நூற்பா ௬௨ மயிலைநாதர் கருத்து :

''குற்றிய லுகரம் முறைப்பெயர் மருங்கின்
ஒற்றிய நகரமிசை நகரமொடு முதலும்''

என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் இவ்வாறு குற்றியலுகரம் மொழிக்கு முதலாம் என்றாரோவெனின்,

நுந்தை யுகரங் குறுகி வொழிமுதற்கண்
வந்த தெனினுயிர்மெய் யாமனைத்தும்—சந்திக்
குயிர்முதலா வந்தனையும் மெய்ப்புணர்ச்சி யின்றி
மயலணையு மென்றதனை மாற்று.

இவற்றை விரித்துரைத்து விதியும் விலக்கும் அறிந்து கொள்க'' என மேற்கண்டவாறு நன்னூல் உரையாசிரியர் மயிலைநாதர் தொல்காப்பியத்தை வேகமாகச் சாடுவர்.

நகரமெய்யே மொழிமுதல் என்பது தொல்காப்பிய நூற்பாவின் பொருள் என்று நடைநோக்கிலும் புணர்ச்சி நோக்கிலும் இந்நூற் பாவின் திறனுரையில் முன்பு நான் விளக்கியுள்ளேன். நூற்பாவின் பொருள் இதுவாதலின் மயிலைநாதரின் தொல்காப்பியக் குற்றப் பாட்டுக்கு இடனில்லை.

இனி மயிலைநாதர்கூற்றையும் வேறுவகையால் விளக்குவோம். குற்றியலுகரத்தைப் பொறுத்தவரை உகரத்தையும் உகரம் ஏறிய வல்லெழுத்தையும் ஒற்றுமை நயமாகக் கொள்கின்றோம். அஃதாவது கு சு டு து பு று என்ற இறுதி உயிர்மெய்களை ஒரெழுத் தாகக் கருதுகின்றோம். அதனாலன்றோ எஃகு, பரிசு, பாடு, எய்து, பண்பு, பற்று என்பவை ஈற்றயல் பார்த்து அறுவகைக் குற்றியலுகரங்களாக எண்ணப்படுகின்றன. கு சு டு து பு றுக்களை ஈறென ஒரெழுத்தாகக் கருதாவிட்டால், உகரமே ஈறாகக் கொண்டால். வன்றொடர்க் குற்றியலுகரம் ஒன்றுதானே இருக்க முடியும்.

இதனால் நாம் அறியக்கிடப்பது என்ன? குற்றியலுகரத்தையும் அது ஏறியமெய்யையும் ஒன்றாகக் கருதுவதே இலக்கணக் கோட் பாடாம் அதுபோல் நுந்தை என்ற மொழிமுதற் குற்றியலுகரத் திற்கும் 'நு' என்பதனைப் பிரித்து நகையாடாமல், ஒன்றாகக் கொள்ள வேண்டும். 'குற்றியலுகரம் நகரமொடு முதலும்' என்று ஒரு நடைசெய்த தொல்காப்பியக் கருத்தும் இதுவே.

சுட்டு வினா வழி அகரத்தை ஒட்டி ஙகரம் முதலாக வரும் என்று நன்னூல் கூறும் அரிய வரவை எதிர் திறன் செய்யாத மயிலைநாதர் குற்றியலுகரத்தை யொட்டி நகரம் முதலாகும் என்ற அரிய இலக்கணத்தையும் ஏற்பதே பொருந்தும்.

நூற்பா ௬௩

மொழிமுதற் குற்றியலுகரம் நுந்தை என்னும் முறைப் பெயரளவில் அமைந்து நிற்றலானும் வேறுபாடின்மையானும் தனிப்புணர்ச்சி விதி வேண்டியதில்லை. குற்றியலுகர நகரப் புணர்ச்சி விதிகளே சாலும் என்பது என் உரைமுடிவு.

நச்சினார்க்கினியர் உரை: 'காது கட்டு கத்து முருக்கு தெருட்டு என்பன முற்றுகரமும் குற்றுகரமுமாய்ப் பொருள் வேறு பட்டுநின்றாற்போல நுந்தை என்று இதழ்குவித்து முற்றக்கூறிய விடத்தும் இதழ் குவியாமல் குறையக் கூறியவிடத்தும் ஒரு பொருளே தந்தவாறு காண்க'' என்பது இவர் உரை. நுந்தை பற்றி எழுதிய கருத்து ஒக்கும்; ஆனால் காது கட்டு என்பன முற்றுகரமாயின் வினையாகவும் குற்றுகரமாயின் பெயராகவும் பொருள்படும் என்று ஒரு புதிய கொள்கையைக் காண்கின்றோம். இலக்கணப் பெரும்புலவர் வேங்கடராசனாரும் இக்கொள்கையை உடன்படுவர். ''மொழி முதற் குற்றியலுகரம் பெயர்ச் சொல்லிலே நிற்றலான் முற்றுகரமாக ஒலிக்கப்படினும் பொருள் வேறுபடாது' என்றதனானே மொழியிறுதிக் குற்றியலுகரம் முற்றியலுகர மாகவும் ஒலிக்கும் என்பதும் அவ்வாறு ஒலித்தல் வினைச்சொல்லின்கண்ணே என்பதும் ஆண்டுப் பொருள் வேறுபடும் என்பதும் போதரும்'' என்பதும் இவர் தரும் விளக்கம். ''அப்பெயர் மருங்கின்'' என்பது நூற்பா. அகரச் சுட்டை ஒதுக்கி விட்டு பெயர் மருங்கின் என வைத்துக்கொண்டு விளக்கஞ் செய்கிறார். இது விரித்தாய்ந்து மறுக்க வேண்டிய கொள்கையாதலின், இவ்வுரை தகுமிடனன்று; சில சுட்டியமைவேன்.

''நெட்டெழுத் திம்பரும் தொடர்மொழி யீற்றும்
குற்றிய லுகரம் வல்லா றூர்ந்தே''

என்பது குற்றியலுகரத்திற்கு இடனும் பற்றுக்கோடும் கூறும் மொழிமரபு நூற்பா. இவ்வுகரம் பெயர்ச்சொற்களில் வரும் என்ற குறிப்புமில்லை; வினைச்சொல்லில் நெட்டெழுத்திம்பரும் தொடர் மொழியீற்றும் வரும் உகரம் முற்றுகரமாக ஒலிக்கும்என்ற குறிப்பும் இல்லை. பெயர்வினை பற்றிய பேச்சே இல்லை. குற்றியலுகரம் வரும் சூழ்நிலை இது என்பது இந்நூற்பாவின் பொருள். இச்சூழ் நிலையில் நாடு என்பது பெயராக வருக, வினையாக வருக, எவ்வாறு வரினும் குற்றியலுகரம் என்பதுவே முடிவு. நாடடைந் தான் எனப் பெயராக இருப்பினும் அதனை நாடென்றான் என வினையாக இருப்பினும் புணர்ச்சி முடிபு ஒன்றாதல் காண்க.

''முற்றிய லுகரமொடு பொருள்வேறு படாஅது
அப்பெயர் மருங்கின் நிலையிய லான''

என்ற நூற்பா நுந்தை முற்றியலுகரமாகவும் ஒலிக்கும் என்று கூறவில்லை. அவ்வாறு கொள்வோமேல் மொழிமுதற் குற்றிய லுகரம் என்பது வலுவிழந்து வேண்டாத ஒன்றென ஆகிவிடாதா? ''இரண்டுதலையிட்ட முதலாகிருபஃது'' என்று புணரியலில் மொழிமுதற் குற்றியலுகரத்திற்கு ஏனை முதனிலையொப்ப நன் மதிப்புக் கொடுத்தலின் முற்றியலுகரமாகவும் ஒலிக்கும் என்பது பொருந்தாது. முற்றியலுகரத்திற்குரிய நகரப்புணர்ச்சி விதி பெறும் எனவும் அப்புணர்ச்சியொற்றுமையால் இம்முறைப் பெயர் பொருள் வேற்றுமைப்படாது எனவும் தெளிவிப்பதே இந்நூற்பாவின் கருத்து.

இந்நூற்பாவை மொழிமுதற் குற்றியலுகரமாகிய நுந்தை யளவிற் கொள்ளாது, ஈற்றுக் குற்றியலுகரத்திற்குக் கொள்வதும், ஈற்றுக் குற்றியலுகரமெல்லாம் முற்றியலுகரமும் ஆகும் எனக் கொள்வதும், அங்ஙனம் ஆகுங்கால் இருவகை யுகரமும் பெயரும் வினையுமாகப் பொருள் வேறுபடும் எனக் கொள்வதும் எல்லாம் கருத்துச் சுமத்தலாகும். இந்த நூற்பா இவ்வளவு பெரும் மொழிக் கொள்கைக்கு இடன் தருமா?

'அப்பெயர் மருங்கின் நிலையியலான' என்று முறைப் பெயர்ச்சுட்டு தெளிவாக இருப்பவும் அகரச்சுட்டை விடுத்து, 'பெயர் மருங்கின்' என பிரித்துக் கொண்டு, குற்றிலுகரமெல்லாம் பெயராம்; முற்றியலுகரமெல்லாம் முன்னிலைவினையாம் என்று பலபடக் கூறுவது உரையிகல் என்க. இன்னவீறெல்லாம் பெயராகும், இன்னவீறெல்லாம் வினையாகும் என்ற பாகுபாடும் தமிழியல்பன்று.

நூற்பா எக

இளம்பூரணர் நச்சினாக்கினியர் உரைகள் :

தபு என்பது ஓசைவேற்றுமையால் இருபொருள் தரும் எனவும் படுத்துச் சொல்ல நீ சா எனத் தன்வினையாம்; எடுத்துச் சொல்ல, நீ ஒன்றனைச் சாவி எனப் பிறவினையாம் எனவும் உரைசெய்குவர். ஓசை வேற்றுமையால் இலக்கண வேற்றுமையோ பொருள் வேற்றுமையோ யுறுதல் தமிழியல்பன்று. தத்தம் குறிப்பும் பொருள்

தரும் உம், ஏ, ஓ என்ற இடைச் சொற்கட்குக்கூட ஆசிரியர் ஓசை வேற்றுமைப்பாடு சொல்லவில்லை. பெயரையும் வினையையும் தெரிநிலைவினையையும் குறிப்புவினையையும் வினையாலணையும் பெயரையும் தொடர் நிலையாலல்லது ஓசையால் வேறுபாடுணர லாம் என்று தமிழிலக்கணம் கூறிற்றிலது. இந்நூற்பாவிலும்; 'இது செயல் வேண்டும்' என்ற வினையியல் நூற்பாவிலும் இருவயின் நிலையை ஓசை காட்டும் என்று சுட்டக்காணோம். எனவே மீயொலியன் என்ற ஒலிக்கூறு தமிழ்மொழியின் அடிப்படை யில்லை என்பது தெளிவு.

நூற்பா : ௫எ. பெருவிளக்கக் கட்டுரை-இணைப்பு

தமிழில் மொழி முதலெழுத்துக்களின் வரம்பு

(இது தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம் 28—3—1985இல் கூட்டிய தமிழ் இலக்கணக்கோட்பாட்டு வளர்ச்சிக் கருத்தரங்கில் வ. சுப. மாணிக்கம் படித்த ஆய்வுக்கட்டுரை)

தமிழ்மொழிக்கு உரிய எழுத்துக்கள் இத்துணைய எனவும் அவை உயிர், மெய், சார்பு என்ற பெரும்பிரிவும், குறில் நெடில் வல்லினம் மெல்லினம் இடையினம் என்ற உட்பிரிவும் படும் எனவும் எல்லா இலக்கண நூல்களும் தொடக்கத்தே கற்பிப்பதைக் காண்கின்றோம். அதனொடு அமையாது சொற்கு முதலாக வரும் எழுத்துக்கள், இறுதியாக வரும் எழுத்துக்கள், இடைநிலை மயக்காகவரும் எழுத்துக்கள் எனவாங்கு முதலீறிடைநிலைகள் நிரலாகச் சுட்டப்படுவதையும் காண்கின்றோம். சிறு வகுப்புக்குத் தமிழ் பயிற்றும் சிற்றிலக்கணங்களிலும் முதல் ஈறு இடைநிலை பற்றிய வரம்புகள் இடம் பெற்று வருகின்றன. அயல்நாட்டவர்க்குக் கற்பிக்கும் பயிற்சிகாட்டிகளிலும் இம் முத்தன்மைகள் ஒலிகளின் ஆய்வொடும் விளக்கம் பெறுகின்றன.

தொல்காப்பியம் முதலாவது நூன்மரபில் இடைநிலை மயக்கத்தைக் கூறி இரண்டாவது மொழிமரபில் முதலெழுத்து ஈற்றெழுத்துக்களை விரிவாக இயம்பும். நன்னூல் எழுத்தியலில் முதனிலை இடைநிலை இறுதிநிலை மூன்றையும் இவ்வரிசையிற் கூறும். வீரசோழிய முதலானநூல்களும் இம்மரபைப் போற்றி மொழிகின்றன. இதனால் முதலீறு இடை என்ற முக்கூறு எழுத்திலக்கண விதிகட்கெல்லாம் அடிமயம் என்பது ஒருவாறு உணரப்படும். இவற்றுள் மொழி முதலெழுத்தின் வரலாறும் வளர்ச்சியும் வரம்பும் எதிர்நோக்கும் பற்றி இக் கட்டுரையில் சில நெறிகளை ஆராய்வோம்.

முதலெழுத்து வரலாறு : பட்டியல் :

நூல்	தொகை	உயிர்	கதநபம	ச	ரு	ய	வ	ங	கு.உ
தொல்காப்பியம்	94	12	5+12	9	3	1	8	—	1
வீரசோழியம்	102	12	5+12	12	4	6	8	—	—
நேமிநாதம்	98	12	5+12	12	3	3	8	—	—
நன்னூல்	103	12	5+12	12	4	6	8	1	—
இலக்கணவிளக்கம்	94	12	5+12	10	3	1	8	—	—
சாமிநாதம்	105	12	5+12	12	6	6	8	1	—
முத்துவீரியம்	102	12	5+12	12	4	6	8	—	—
தமிழ்நூல்	92	12	5+12	10	1	1	8	—	—

இப்பட்டியற் காட்சியிலிருந்து அறியத்தகுவன :

அ. வேறுபாடின்மை : (80 எழுத்துக்கள்)

1. பன்னிரண்டு உயிரும் முதன்மொழியாதல்
2. க த ந ப ம எல்லாவுயிரொடும் வருதல்
3. வகரம் (உ ஊ ஒ ஓ நீங்கலாக) எட்டுயிரொடும் வருதல்

சென்னைப்பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ப் பேரகராதியிலிலும் மாறாவித் தன்மையைக் காணலாம். அய், அவ் என்ற போலிக்கு முதன்மை கொடுத்து, ஐ, ஔ என்னும் நெடில்களை விலக்கவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தகும். இவ்வாறு மூவாயிரம் ஆண்டுக்கு மேலாகத் தொல்காப்பியர் காலமுதல் ஒருபெற்றித்தாக இந் நல்வரவை அறிகிறோம்.

ஆ. வேறுபாடு :

சகரமெய்ம்முதல்	தொல்காப்பியம்	9	அ, ஐ, ஔ நீங்கலாக
	இலக்கணவிளக்கம்	10	ஐ, ஔ நீங்கலாக
	தமிழ்நூல்	10	ஷ்டி
	பிற எல்லா நூல்களிலும்	12	உயிரொடும் மொழிமுதலாகும்.
	சென்னைத் தமிழ்ப் பேரகராதியில் ச—சௌ வரை உண்டு.		

இலக்கணவிளக்கமும் தமிழ்நூலும் தமக்கு முற்பட்ட வீரசோழியம் நேமிநாதம் நன்னூல் முதலியவற்றைப் பின்பற்றவில்லை. அஃதாவது சையும் சௌவும் முதலாவதை உடன்பட்டில.

ஞகரமெய்ம்முதல்

தொல்காப்பியம்	(3)	:	ஞா, ஞெ, ஞொ
வீரசோழியம்	(4)	:	ஞ, ஞா, ஞெ, ஞொ
நேமிநாதம்	(3)	:	ஞா, ஞெ, ஞொ
நன்னூல்	(4)	:	ஞ, ஞா, ஞெ, ஞொ
இ. விளக்கம்	(3)	:	ஞா, ஞெ, ஞொ
சாமிநாதம்	(6)	:	ஞ, ஞா, ஞி, ஞெ, ஞே, ஞொ
முத்துவீரியம்	(4)	:	ஞ, ஞா, ஞெ, ஞொ
தமிழ்நூல்	(1)	:	ஞா

சாமிநாதமும் தமிழ்நூலும் மேல்கீழ் முரணாகவுள. தமிழ்ப் பேரகராதியில் சாமிநாதம்போல ஞகரம் ஆறுயிரோடும் முதலாகும்.

யகரமெய்ம்முதல்

தொல்காப்பியம்	(1)	:		ஆ				
வீரசோழியம்	(6)	:	அ	ஆ	உ	ஊ	ஒ	ஔ
நேமிநாதம்	(3)	:		ஆ	உ		ஒ	
நன்னூல்	(6)	:	அ	ஆ	உ	ஊ	ஒ	ஔ
இ. விளக்கம்	(1)	:		ஆ				
சாமிநாதம்	(6)	:	அ	ஆ	உ	ஊ	ஒ	ஔ
முத்துவீரியம்	(6)	:	அ	ஆ	உ	ஊ	ஒ	ஔ
தமிழ்நூல்	(1)	:		ஆ				

இலக்கணவிளக்கமும் தமிழ்நூலும் இடைப்பட்ட நூல்களைச் சாராது தொல்காப்பியவழிச் செல்லுகின்றன. தமிழ்ப்பேரகராதி, வீரசோழிய நன்னூல் போல யகரத்துக்கு ஆறுயிர்கொள்ளும். யிப்போது, யெப்போது எனச் சில எழுத்து வழக்கு இருப்பினும் அவை ஏற்கப் படவில்லை.

தொல்காப்பியம் கூறிய நுந்தை என்னும் மொழிமுதற் குற்றிய லுகரம் பின்னர் வீழ்ச்சியாயிற்று. இவ்விலக்கணத்தை உடன்பட்டால் மெய்ம்முதற்புணர்ச்சி என்ற நிலை இல்லாது போகும் என்று மயிலைநாதர் ஒருபாங்கு மறுத்துரைப்பர். நன்னூலார் கொழு கொம்புபட மொழிந்த ஙகர முதன்மொழியும் பின்னர் கடைபோக வில்லை. 'அவ்வை ஒட்டி ஙவ்வும் முதலாகும்' என்ற திறனில் நடையே ஙகரம் ஏனை மெய்களுக்கு நிகரானதன்று என்பதைக் காட்டும் எனச் சங்கர நமச்சிவாயர் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

உரையாசிரியர்களின் கருத்துக்கள் :

மேற்காட்டியவற்றுள் சகர ஞகர யகர முதன்மொழிகளிடை இலக்கணிகள் வேறுபடக் காரணம் யாது? 'இலக்கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம் இயம்பல்' என்பது விதியாதலின், இலக்கியம் இருப்பவும் வேறுபடல் தகுமா? உள்ளதைப் பட்டாங்கு உடன்படுவது இலக்கணமா? உள்ளதைத் திறனாய்ந்து உறுவது சீர்தூக்குவது இலக்கணமா? இவை வம்பான வினாக்கள் அல்ல. கருத்து வேற்றுமை மதிக்கும் வினாக்கள்.

இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் சங்கப்பனுவல்கள், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சிந்தாமணி, பெருங்கதை தெய்வப் பாசுரங்கள் முதலானவற்றில் புதிய மொழி முதல்கள் பலவாறு புகுந்து கிடப்பதை அறியாதாரல்லர்.

யூகமொடு மாமுக முசுக்கலை (முருகு. 300)
யூபம் நட்ட வியன்களம் பலகொல் (புறம். 15)
யூப நெடுந்தூண் வேத வேள்வி (புறம். 224)
பிணையூபம் எழுந்தாட (மதுரைக். 27)
தலைநுமிந் தெஞ்சிய பொன்மலியூபமொடு (பதிற். 67)
உஞ்சையிற் றோன்றிய யூகியந்தணன் (மணி. 15)
நாக நன்னாட்டு நானூறி யோசனை (மணி. 9)
பகுவாய் ஞமலியொடு பைம்புதல் (பொருந். 112)
தாழடும்பு மலைந்த புணரிவளை ஞரல (பதிற். 30)
தெரிகோல் ஞமன்ன் போல (புறம். 6)
வரி ஞிமிறு இமிறும் மார்புபிணி மகளிர் (பதிற். 50)
இல்லத் துணைக்குப் பாலெய்த இறையமன் (பரி. 11)
யவனர் ஓதிம விளக்கின் (பெரும்பாண். 315)

வலிபுணர் யாக்கை வன்கண் யவனர் (முல்லைப். 61)
யவனர் இயற்றிய வினைமாண்பாவை (நெடுநல். 101)

இன்னணம் பேரிலக்கியங்களில் வந்துகிடக்கும் பல்வேறு (யூ, யோ, ஞீ, ய) மொழி முதலிகளையும் சகடம், சமம், சந்து, சந்தம், சவட்டும், சைவம், சைனம் முதலான வரவுகளையும் நம் தொல்லுரையாசிரியர்கள் காணாதார் என்று அறியாமை ஏற்ற முடியுமா? செவ்வன்கண்டுவைத்து இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் எழுத்ததிகாரவுரையில் கொள்ளாமைக்குச் சில விளக்கங்கள் வரைந்துள்ளனர். அவை வருமாறு :

1. சகடம் எனவும் சையம் எனவும் விலக்கினவும் வருமாவெனின் அவற்றுள் ஆரியச் சிதைவல்லாதன கடி சொல்லில்லை என்பதனாற் கொள்க. (இளம்)

2. ஞழியிற்று என்றாற் போல்வன விலக்கினவும் வருமாவெனின் அவை அழிவழக்கென்று மறுக்க. (இளம்)

3. யவனர் என்றாற்போல்வன விலக்கினவும் வருமாவெனின் அவை ஆரியச் சிதைவென்று மறுக்க. (இளம்)

4. சட்டி சகடம் சமழ்ப்பு என்றாற்போல்வன கடிசொல்லில்லை என்பதனாற் கொள்க. சையம் சௌரியம் என்பவற்றை வடசொல்லென மறுக்க (நச்)

5. ‘ஞமலிதந்த மனவுச் சூலுடும்பு’ என்பது திசைச்சொல். ஞழியிற்று என்றாற் போல்வன இழிவழக்கு (நச்)

6. யவனர் யுத்தி யுகம் யோகம் யௌவனம் என்பன வடசொல்லென மறுக்க (நச்)

7. ஞெண்டு என்பது ஞண்டு ஆய்ப் பின்னர் நண்டு என மரீஇயிற்று (நச். சொல்)

8. சம்பு, சள்ளை, சட்டி, சமழ்ப்பு என வரும். இவை தொன்றுதொட்டு வந்தனவாயின் முதலாகாதவற்றின்கண்

சகரக் கிளவியும் அவற்றோ ரற்றே
அ ஐ ஔ வெனும் மூன்றலங் கடையே

என விலக்கார் ஆசிரியர். அதனான் அவை பிற்காலத்துத்தோன்றிய சொல்லேயாம் என்பது (சேனா)

உரைநெறியங்கள் ;

தொல்காப்பியவுரையாசிரியர்களின் குறிப்பிலிருந்து, மொழி முதலெழுத்துக்கோள் பற்றிச் சில நெறியங்களை அவர்தம் கருத்தாகக் கொள்ளலாம்.

அ. வடசொற்கள்

ஆ. ஆரியச்சிதைவுகள்

இ. திசைச் சொற்கள்

ஈ. அழி வழக்குக்கள்

உ. மருவிய வடிவங்கள்

தொல்லிலக்கியங்களில் யூகம், யூபம், யூகி, யோசனை என்பன பயின்றிருந்தாலும் முதற்காரணத்தால் மறுக்கப்பட்டன. ஞரல, ஞமன், ஞிமிறு போன்றன திரிவடிவங்கள் என்ற கருத்தால் ஒப்புப் பெறவில்லை போலும். மருவிய உருமாறிகட்கு இலக்கண வீறு கொடுத்தால், நாள் வழக்கில் விரைவு பட்டும் உணர்ச்சிவயப்பட்டும் உறுப்புக் குறைபட்டும் பேணாது பேசும் ஒலித்திரிபெல்லாம் முதலெழுத்தாகி வந்துவிடும். ரெண்டு, ரெம்ப, ரொம்ப, ரேழி, ராப்பிச்சை, ராவுதல், ரம்பம், ராத்திரி, ராவாண்டை, ராசன், ரத்தம் ரக்கை, ராட்டி, லக்கு, லாத்து, லாவாண்டை என்றாங்கு தமிழ்ச் சொற்களே இந்நிலை எய்துமெனின், அயற்சொற்களின் தாக்கம் தமிழ்முழக்கமாகி விடாதா? எனவே நம் பண்டைஉரை யாசிரியர்மார்கள் கொச்சை யுருத்தமிழும் வடமொழியும் தமிழின் மொழிமுதல் இலக்கணவரம்புக்கு அடிப்படையாகா என்று கொண்ட மொழிச் செம்மை தெளிவாகும். இடைக்காலத்துப் புதிய மொழி முதலெழுத்துக்கள் தழுவி வீரசோழிய முதலான நூல்களைப் பார்த்தும் வடமொழி மிகுந்து புகுந்த இலக்கியப் பனுவல்களைப் பார்த்தும் அதன்பின்னரே இவ்வாறு ஒரு நன்முடிவு கண்டனர் என்று கொள்ள வேண்டும். வடமொழி மதிப்பு மிக்க உரைப் பெருமகன் நச்சினார்க்கினியர் பதினான்காவது நூற்றாண்டில்—வடமொழி போராதிக்கம் செய்த காலத்தில்—''காலம், உலகம் என்பன வடசொல் அல்ல: ஆசிரியர் (தொல்காப்பியர்) வடசொற்களை எடுத்தோதி இலக்கணங்கூறார் ஆகலின்'' (கிளவி. 58) என்று அறுதியிட்டுரைத்திருப்பது என்றும் நச்சுதற்குரிய இனிய எழுத் தாகும்.

இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் பிற்கால வளர்ச்சியில் சட்டி சகடம் போலும் சகர முதன்மொழி யொன்றை ஒத்துக்

கொண்டார்களேயன்றிப் பிறவற்றை உடன்படவில்லை. வட மொழிச் சார்புடைய சேனாவரையரும் 'கடிசொல்லில்லை காலத்துப்படிவே' என்ற நூற்பாவில் சகரமுதலைச் சுட்டினாரேயன்றி சை, சௌ, ய, யு, யூ, யௌ முதலாயவற்றைக் காட்டவில்லை. இலக்கியங்களில் புதிய முதலெழுத்துக்கள் பெருகி வந்திருந்தும் இத்தொல்லுரையாளர்கள் அவற்றைத் தழுவாமைக்கு மேற்சுட்டிய நெறியங்களே காரணமாகும். சகரத்தை மட்டும் தழுவிக் கொண்டதற்கு இச்சகரமொழிதல் தமிழிலிருந்தே பிறந்தன என்பது காரணமாம். இன்னோர் நெறிமையைப் பின்பற்றி இலக்கண விளக்கநூலாரும் தமிழ்நூலாரும் மொழி முதலெழுத்து வகுப்பாராயினர்.

வீரசோழியம் நேமிநாதம் நன்னூல் சாமிநாதம் முத்துவீரியம் முதலிய நூல்கள், புகுந்தவை வடசொல்லெனப் பாராது, இலக்கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம் கூறவேண்டும் என்ற பொது நெறியில் சை, சௌ, ய, யு, யூ, யோ, யொ என்ற முதலிகளையும் ஏற்பாராயினர். தொல்காப்பியத்துக்குப்பின் இவ்வடமொழிகளும் திசைச்சொற்களும் தமிழின்கண் பயிற்று வந்தமையால் கொள்ள வேண்டியதாயிற்று என்பர் சிவஞான முனிவர். இவர்கள் முத்திரையே பிற்காலப் பெருவழிக்காயிற்று. ஈண்டுங்கூட 11ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய வீரசோழிய கால முதல் 19ஆம் நூற்றாண்டில் எழுந்த முத்துவீரியம்வரை வேறு புதுமொழி முதல்களுக்கு இடமில்லை என்பது நினையத்தகும்.

மன்னிய மெய்வரம்பு

இதுகாறும் கூறிய கருத்துத் தொகுதியிலிருந்து மொழி முதல் வரலாற்றில் மன்னிய ஒரு பேருண்மையை எடுத்துக்காட்ட விரும்புகின்றேன். தொல்காப்பியக் காலத்திலிருந்து இதுவரை வந்த மொழி முதல் எண்ணிக்கையெழுத்தை நோக்கின் 94—105 என்ற வட்டத்துள் வேறுபாடு அடங்கும். சகரத்தில் மூன்றும் யகரத்தில் ஐந்தும் பிறவற்றில் மூன்றுமே கூடியவை என அறியப்படும். மூவாயிரம் ஆண்டுமொழி வரலாற்றில் மாற்றம் 10 விழுக்காடு சாலப் பெரிதன்று. இந்நிலையிலும் மாறிய இடம் எது? மாறாத இடம் எது என்று சீர்தூக்க வேண்டும்.

தொல்காப்பியர்கூறிய உயிர் பன்னிரண்டும் மொழி முதலாகும் என்ற இலக்கணம் மாறவே இல்லை, அது மட்டுமன்று. எந்த மெய்கள் மொழி முதலாகுமென்று அன்று விதித்தாரோ அவையே

கூடுதல் குறைவின்றிப் பின் இலக்கணங்களிலும் கொள்ளப்பட்டன என்பது வியப்பான செய்தியாகும். க, ச, த, ப, ஞ, ந, ம, ய, வ என்று வல்லினத்தில் நான்கும் மெல்லினத்தில் மூன்றும் இடையினத்தில் இரண்டும் ஆக ஒன்பது மெய்கள் தொல்காப்பியத்தில் வரம்புப்பட்டன. பின் வந்த எந்த இலக்கண நூலாவது ற, ட, ண, ன, ர, ல, ழ, ள என்ற மெய் முதலாக வரும் என்று மேலும் சேர்ந்துள்ளதா? இல்லையே. இந்நூல்கள் சேர்த்தனவெல்லாம் தொல்காப்பியம் வேலியிட்ட மெய்த்தளத்தில், சகரத்தின்மேல் மூன்றுயிரும் யகரத்திற்கு ஐந்துயிரும் கூடுதலாக ஏறிவரும் என்ற உயிர்ப்பெருக்கமேயாம். எனவே மொழி முதலாகும் பன்னீருயிரிலும் ஒன்பது மெய்யிலும் மாறாவியற்கையை அறுதியாகக் காண்கின்றோம். இக்கட்டுரை மொழிமுதலாய்வில் புதிதாகக் கண்ட முடிபு இது. தமிழ்மொழி என்றும் விளங்குந் தன்மையும் செம்மையும் பெற்றிருப்பதற்கு மொழி முதல்வரம்பு பெருங்கரையாகும்.

மொழிமுதல் இம்மெய்வரம்பு, வடமொழி எவ்வளவு கலப்பினும், உறுதியாக மேற்கொள்ளப்பட்டது என்பதனை இலக்கியத்தாலும் இலக்கணத்தாலும் தெளிகின்றோம். வடமொழியில் எலலா வெழுத்தும் சொல்லுக்கு முதலாகி வருவதும் தனிமெய்யும் முதலாகி வருவதும் உண்டு. அம்மொழியின் இயல்பு அது. அவை தமிழுக்கு வருங்கால் எந்த வடவெழுத்து எந்தத் தமிழெழுத்தாக மாறல் வேண்டும் என்று சுட்டி ஒலிவேலி கோலிய பெருமை புத்தமித்திரர்க்கும் பவணந்தியார்க்கும் உண்டு. இருமொழிக்கும் உயிரிலும் மெய்யிலும் பொதுவெழுத்தாக உள்ள நிலை சிக்கலற்றது ஆதலின் சிறப்பு நிலை எழுத்துக்களுக்கு மாற்றுவழி காட்டினர்.

வடநூல் மரபும் தழுவித் தமிழிலக்கணம் கூறுவல் என்று வெளிப்படச் சொல்லிய புத்தமித்திரனார் உலோபம், வெகுவிரிகி, தற்புருடன், சமாசம், துவந்துவம், கன்மதாரயன், வியஞ்சனம், பிரகிருதி, தத்திதம், காரிதம் எனவாறு வடமொழிக் குறியீடுகளை அள்ளிக் கொண்ட போதும், தமிழொலி வரம்பைக் கட்டிக் காத்தார்.

''கூட்டெழுத் தின்பின் யரலக்கள் தோன்றிடிற் கூட்டிடையே
ஓட்டெழுத் தாகப் பெறுமொ ரிகாரம் வவ்வுக்கொ ருவ்வாம்
மீட்டெழுத் துத்தமி ழல்லன போம்வேறு தேயச்சொல்லின்
மாட்டெழுத் தும்மித னாலறி மற்றை விகாரத்தினே'' (59)

என்ற காரிகையிலும் வேறு இரண்டு காரிகைகளிலும் அல்தமிழ் ஒலிச் சொற்கள் முதல் ஈறு இடைநிலையில் தமிழாந்தன்மையை

விதிக்கின்றார். 'தமிழல்லன போம்' என்று ஆத்தி சூடி போல ஒலியிலும் கூறுகின்றார்.

வீரசோழியத்தை இவ்வகையில் செவ்வன் பின்பற்றும் பவணந்தியார் வடமொழிச் சொல்வெள்ளம் கரையுடைத்து ஓடு வதைக் கண்டு பதவியலில் நான்கு நூற்பாக்கள் யாத்தனர். இன்ன வடசொல் வரலாம், வரக்கூடாது என்று பொருள்பற்றிக் கூற வில்லை என்பதும், ஒலிநிலை மாற்றத்துக்கே வரம்பிட்டார் என்பதும், தமிழின ஒலிக் காப்புக்கு இவ்வரம்பு செம்பிட்டுச் செய்த இஞ்சியாயிற்று என்பதும் நினையத்தகும்.

''ரவ்விற் கம்முத லாமுக் குறிலும்
லவ்விற் கிம்முத லிரண்டும் யவ்விற்
கிய்யு மொழுமித லாகி முன் வருமே'' (148)

ர, ல, ய என்பவை தமிழில் இல்லாத மெய்களல்ல, உள்ளவையே. எனினும் மன்னிய மெய்வரம்பு காக்கும் நோக்கோடு பவணந்தியார் அரக்கன், அரதனம், இலாபம், இராகு, உலோபம், இயக்கன் என உயிரெழுத்துக்களை ஒட்டினார். இத்தகைய மாற்றம் பார்வைக்குச் சிறியதாகத் தோன்றினும், தமிழ்மொழியின் கட்டுக்கோப்புக்குப் பேரரணாயிற்று. மொழியின் அமைப்பு இதுவாதலின், மன்னிய மெய்கள் மாறாமல், இலண்டன், இலேசு, உரோமாபுரி, உருசியா, உரூபா, இரெயில், இரசீது, இலிங்கம், இராசி, இரேகை, இராணுவம், இராமலிங்கம், இராமசாமி, இராமானுசம், இராய் பகதூர், இராமேச்சுரம், இரங்கூன் என மக்கள் நடைமுறையில் இயல்பாக எழுதுவதையும் காண்கின்றோம்.

தமிழ் ஒலிக்கூட்டமைப்பு

இடைக்காலக் காப்பியங்களிலும் பிற இலக்கியங்களிலும் ஊர் வகையாலும் பெயர்வகையாலும் துறைவகையாலும் வடமொழித் தாக்கம் மிகுதி என்பது வெளிப்படை. இராமன், இலக்குவன், இராவணன், இரணியன், உருத்திரத்தன், பதுமாவதி, சீதத்தன், சீதரன். இராசமாபுரம், இரதநூபுரம், இரத்தின பல்லவம், திதி, புனருற்பவம், சகசமலம், அத்துவிதம், பிரணவம் முதலான சொற் கூட்டமெல்லாம் வடசொல்லாயினும், வீரமாமுனிவரின் தமிழ்த் தோற்றம் போல, முதலீறு இடைநிலைக்கண் தமிழுருப் பெற்று அமைகின்றன.

சீவக சிந்தாமணி, பெருங்கதை, சூளாமணி, இராமாயணம், பாரதம் எல்லாம் தழுவு காப்பியங்களாயினும் பொருளையும் சொல்லையும் தழுவினவேயன்றி, வடமொழியொலிக் கட்டமைப்பைத் தழுவவில்லை என்பதும், புறவொலியமைப்பைத் தமிழொலியமைப்புக்கு உட்படுத்திக் கொண்டன என்பதும் நாம் கருத வேண்டிய தெறியாகும். வடமொழிக்கும் தமிழ்மொழிக்கும் இலக்கணம் ஒன்றே; அஃதாவது வடமொழியிலக்கணமே தமிழிலக்கணமாம் என்ற பொய்யான ஒருமைக்கோட்பாடு காணத்துடித்த பிரயோக விவேக நூலாசிரியரும் இவ்வொலி மாற்றத்தை அறவே ஒதுக்கிவிட முடியவில்லை. "பொதுவெழுத்தாய்ப் பற்பலவாகித் திரிவதும் சாற்றினர் பண்டுணர்ந்தோர்" என்று உடன்படுவர்.

"இலயித்த தன்னிலில யித்ததாம லத்தால்
இலயித்த வாறுளதா வேண்டும் — இலயித்த
தத்திதியி வென்னி னழியா தவையழிவ
தத்திதியு மாதியுமா மங்கு.

லகரம் தமிழில் மொழி முதலாது என்பதனால், இச்சிவஞான போத வெண்பாவில் தவ முதல்வர் மெய்கண்டார் இகரத்தைச் சேர்த்து இலயித்தது என்று வரம்பு நனிகடைப் பிடித்திருப்பது மொழிமுதல் இலக்கணத்தின் ஒழுங்கைக்காட்டும், இவ்வரம்பினை அடி தொடை கொண்ட செய்யுளிடத்தேயும் நம் முன்னோர் மாறாது போற்றினர் என்றால், நெகிழ்ச்சிமிக்க உரைநடையில் கைக்கொள்வது மன மிருந்தால் நனி எளிது என்பது வெளிப்படை.

"வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரீஇ
எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா கும்மே" (தொல்.884)

என்று தொல்காப்பியம் வடமொழித் தழுவிலக்கணத்தைச் சுருக்கமாகக் கூறுகின்றது. வீரசோழியம் நன்னூல் போல இன்ன வடவெழுத்து இன்னதமிழெழுத்தாகும் என்று தனி விதப்புச் செய்யவில்லை. எனினும் "எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்" என்ற நுட்பத்தில் சில குறிப்பு அடங்கியுள. ஈண்டு எழுத்து என்பது எழுத்திலக்கணத்தைக் குறித்து நிற்கின்றது. அங்ஙனம் வரும் வடசொல் மொழிமுதல், மொழியீறு, மொழியிடை என்பவற்றிலும் தமிழ்ச் சொல் வடிவுபெறல் வேண்டும் எனவும் ஒலிமாற்றம் தமிழ்ச் சொல்லமைப்புக்கு ஒத்திருக்க வேண்டும் எனவும் கொள்ள வேண்டும். இக்குறிப்பினை உணர்ந்தே வீர சோழியரும் நன்னூலாரும் இவ்விலக்கணத்தை மேலும் விரிவுபடுத்தினர்.

வேறு அயன்மொழிகள்

வீரசோழியம் 'வேறு தேயச் சொல்லின் மாட்டெழுத்தும் இதனாலறி' என்று வடமொழியல்லாத வேறு அயல்மொழிகளின் கலப்பிற்கும் எதிரது நோக்கிக் கட்டமைப்புச் சுட்டியுள்ளது. உலகப் பேருறவில் பல்வேறு மொழிகளின் தாக்கம் செய்திக் கருவிகளால் தடுக்கவொண்ணாது வளர்ந்து வரும் இஞ்ஞான்று, மொழி முத னிலைகள் பற்றி முன்னோர்தம் நெறியங்களை நாம் சீர்தூக்கக் கடமைப் பட்டிருக்கின்றோம். பிற திராவிட மொழிகள், ஆங்கிலம், பிற அயன்மொழிகள் இவற்றிலெல்லாம் வடமொழி யொத்த ஒலி களே பெரும்பாலும் உள்ளன. வடமொழியில் இல்லாத ஒலிகள் பிற மொழிகளில் சிலவினும் சிலவே. ஆதலின் நம் முன்னோர் வடமொழி மாற்றுக்குக் கூறிய ஒலிப்படு வரம்புகளை வேறு அயல் மொழிகட்கும் ஏற்றுக் கொள்ளலாம். அதன்பின்னும் சில மொழி கட்குச் சில சிறப்பெழுத்துக்கள் இருக்குமெனின், தேவைப்படின், இன்னதமிழெழுத்தாகத் திரிய வேண்டும் என்று தேவைக்கேற்ப விதி செய்து கொள்ளலாம். எவ்வாறாயினும், தொல்காப்பியமும் பிற்கால இலக்கணங்களும் மாறாது தெளிந்த மொழி முதல் எழுத்துக்களையும், மன்னிய மெய்ம் முதலிகளையும் போற்றிக் காத்து அவ்வட்டத்திற்குள் அயன்மொழி வரவை அடக்கிக்கொள்ள வேண்டும்.

உலகம் பெரிதாயினும் ஒவ்வொரு விளையாட்டிற்கும் மதிக்கத் தக்க இடவரம்பும் வெளி என்று சொல்லத்தக்க மதிப்பிலாப் புறம் போக்கும் இருப்பது போல மொழிகட்கும் உண்டு. அதிலும் இவ் வரம்பு தமிழுக்குச் செறிவாக உண்டு. பிற மொழிகளில் இன்ன வெழுத்துத் தான் மொழி முதலாகலாம், ஆதற்கில்லை என்ற விதிவிலக்கு இருப்பதாக யானறிந்தவரை காணோம். அம்மொழிக் குரிய அகராதிகளைப் பார்த்தால் இது புலப்படும். அம்மொழி இலக்கணங்களில், உயிரெழுத்து, மெய்யெழுத்து, நெடில், குறில், இன்னவகைப் பாகுபாடு சுட்டப் படுவதன்றி, மொழி முதனிலைகள் கூறப்படவில்லை.

புணர்ச்சிக்கோள்

தமிழ் மொழியின் நிலை வேறு. முதற்கண் குறித்தபடி மொழி முதல், மொழியீறு, மொழியிடை என்ற முக்களன் தமிழில் எழுத்திலக்கணத்துக்கு இன்றியமையாதது. தொல்காப்பிய எழுத் ததிகார ஒன்பது இயல்களில் பின்னுள்ள ஏழியல்கள் புணர்ச்சிச்

செய்கை பற்றியன, நூன்மரபு, மொழி மரபு என்ற முதலிரண்டும் புணர்நிலைக்கு வேண்டிய கருவிகளையும் அடித்தளங்களையும் வரம்பறுக்கும் இயல்களாகும்.

புணர்ச்சி என்பது நிலைமொழியீறு வருமொழி முதலொடு இயைவது, இயையுங்கால் பெறும் இயல்புகளையும் திரிபுகளையும் விரிவுபடக் கூறுவது.

''உயிரிறு சொல்முன் உயிர்வரு வழியும்
உயிரிறு சொல்முன் மெய்வரு வழியும்'' (தொல். 107)

''நிறுத்த சொல்லின் ஈறா கெழுத்தொடு
குறித்துவரு கிளவி முதலெழுத் தியைய'' (தொல். 108)

''நின்றசொல் லீறும் வருஞ்சொல் முதலும் நிரவி'' (வீர.9)

''மெய்யுயிர் முதலீறாம் இரு பதங்களும்'' (நன். 151)

எனவரும் பல்வேறு புணர்வு நூற்பாக்களில் சொல் பற்றிப் பேசாது ஈறும் முதலும் பற்றிய அடிப்படையில் புணர்ச்சி சுட்டப்படுவதால், எவ்வெழுத்து ஈறாகும், எவ்வெழுத்து முதலாகும் என்ற மொழிக் கணிப்பு தமிழுக்கு ஒருவந்தம் வேண்டற்பாற்று. மொழி மரபு என்ற இரண்டாவது இயல் பத்து நூற்பாக்களால் முதனிலை பற்றியும், பதினான்கு நூற்பாக்களால் இறுதிநிலை பற்றியும் கற்பிக்கின்றது. இது பார்வைக்குச் சிற்றிலக்கணமாகத் தோன்றினாலும் ஒன்று முதல் பத்து வரை எண்ண அறியாதான் கதியே இந்த இலக்கண வறிவிலக்கு ஏற்படும்.

'மென்மையும் இடைமையும் வரூஉங்காலை' (தொல்.130)

'மொழிமுத லாகும் எல்லா வெழுத்தும்
வருவழி நின்ற ஆயிரு புள்ளியும்' (ஷை (147)

'அளவிற்கும் நிறையிற்கும் மொழிமுத லாகி
உளவெனப் பட்ட ஒன்பதிற் றெழுத்தே' (ஷை 170)

'வல்லெழுத் தியையின் அவ்வெழுத்து மிகுமே' (ஷை 357)

'மெல்லெழுத் தியையின் அவ்வெழுத் தாகும்' (ஷை 380)

இன்னணம் வரும் இடங்களில் எல்லாம் மெல்லெழுத்து, இடையெழுத்து, வல்லெழுத்து, மொழி முதலெழுத்து என வருமொழி

சுருக்கமாகச் சுட்டப்பட்டதேயன்றி இன்ன தனியெழுத்து என்று சுட்டவில்லை. அதற்குக் காரணம் மொழிமரபில் இவைபற்றிய குறிப்புக்கள் உண்டு. எனவே தமிழ்ப்புணர்ச்சிக்கு ஈற்றுநிலை, முதல் நிலை என்ற இருமுனையில் வளர்ந்துள்ள மாறா, மாற்ற வியலா வரலாற்றமைப்பினை நாம் உணர்கின்றோம்.

எழுத்து, சொல், பொருள் என்ற மூன்றதிகாரங்களுள் எழுத்ததிகாரம் ஈறு முதல் இணைந்த புணர்ச்சியதிகாரமாகும், தமிழில் மொழியியல்பும் ஒலியியல்பும் மயங்காது தெரிக்கும் கட்டுமான அதிகாரமுமாகும். எழுத்தும் சொல்லும் மொழிபற்றிய இருகூறுகளே. மொழியதிகாரம் என்ற ஒரு பெயரால் இவ்விரண்டி னையும் அடக்கி இலக்கணங்கூறியிருக்கலாமே. ஏன் அங்ஙனம் முன்னோர் கூறவில்லை?எழுத்ததிகாரம் மேற்காட்டியபடி தமிழுக்கு விரிந்து பரந்த இன்றியமையாப் புணர்ச்சிக் கட்டமைப்பினைக் கூறுவதாதலின், தனியதிகாரம் என்ற சிறப்பு அளிக்க வேண்டிய தாயிற்று.

இப்பேருண்மையை நினைவிற் கொண்டால் மொழிமுதல் எழுத்து வரலாற்றில் ஏற்பட்ட மன்னிய ஒழுங்கியலைப் புரிந்து கொள்ளவியலும். பன்னிரண்டு உயிரும் க ச த ப ஞ ந ம ய வ என்ற ஒன்பது மெய்யும் தொல்காப்பியர் கால முதல் மன்னிய முதல் களாக வருவதைக் கண்டோம். தமிழில் தனிமெய் முதலாக வராது. 'உயிர்மெய் யல்லன மொழி முதலாகா' என்றபடி வ்யாதி, த்யானம் க்ருபை, ப்ரணவம் என்று வாராமல், வந்தால், வியாதி, தியானம், கிருபை. பிரணவம் என்று உயிர்மெய்யாகவே வரும். எனினும் வரு மொழி முதல் கூறும் போது கண்+பார்வை; தமிழ்+நூல்; வள்ளை+கொடி; கொடி+யாது என்பவற்றில் ப், ந், க், ய் எனத் தனிமெய்களையே புணர்ச்சிக்குரிய எழுத்துக்களாகக் கருது கின்றோம். தமிழமைப்பின்படி, உயிர்மெய்யே சொல்லுக்கு முதலாக வருமென்றாலும், புணர்நிலைக்கு வேற்றுமை நயத்தால் மெய்யைமட்டும் கொள்கின்றோம். ஆதலின் மொழி முதலெழுத்து என்று கணக்கிடுங்கால் தனிமெய்களே கணக்கிடப்படும். முன்னரே மன்னியமெய்கள் என்று இவற்றைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன்.

தொல்காப்பியருக்குப்பின் கூடுதலான சிலவுயிர்கள் சகரமெய்க் கும் யகரமெய்க்கும் வந்துள. மெய்ம்மேல் ஏறிய எவ்வுயிர்க்கும் புணர்ச்சியிலக்கணத்து மதிப்பில்லை. முன்னிற்கும் மெய்யளவுக்கு இயல்பும் திரிபும் கூறப்படும். ஆதலின், தொல்காப்பியத்துக்கும்

பின்னூல்களுக்கும் மொழி முதலெழுத்துக்களில் சில வேற்றுமைகள் இருந்தாலும் அவ்வேற்றுமைகள் ஏறிய உயிர்பற்றியனவாதலால், புதிய புணர்ச்சித்தாக்கத்துக்கு இடமில்லை என்பது உணர வேண்டிய ஒரு கருத்து. சுருங்கக் கூறின் தொல்காப்பியத்துப் புணர்ச்சிக்கு வருமொழியாகக் கூறப்பட்ட க ச த ப, ஞ ந ம, ய வ என்ற மன்னிய ஒன்பது மெய்களே பின்னூல்களிலும் மேற்கொள்ளப் பட்டன. எனவே வருமொழிப் புணர்கோடுகள் மாறாமை தெளிவாகும்.

புதிய மொழி முதல்?

தொன்றுதொட்டு இதுகாறும் பல்வேறு மாறுதல் கொண்ட தமிழிலக்கண நூல்களில் மொழிமுதல்மெய் மட்டும் ஒருபெற்றித்தாக நிற்பதற்கே காரணம் புணர்ச்சிக்கோள் என்பது என் துணிவு. இதனை வேறொரு வகையாகக் காணலாம். ரவை, ரெடி, ரொட்டி, ரேடியோ, ரௌடி முதலான ரகரச் சொற்களையும்; லட்டு, லாடம், லுங்கி, லேவாதேவி என்றின்ன லகரச் சொற் களையும்; டமாரம், டாணா, டில்லி, டெலிபோன் முதலான டகரச் சொற்களையும் இவ்வாறே பிற முதற் சொற்களையும் மொழி முதலாகும் என்று ஏற்றுக் கொண்டால் என்ன? வேற்று மொழிகளில் எல்லாம் நெடுங்கணக்கில் உள்ள எல்லா எழுத்துக்களும் மொழி முதலாகும்போது, தமிழும் அவ்வழிச்சென்று வளர்ந்தால் என்ன? என்று நல்லன்பர்களே வினவலாம், வினவுகின்றனர், வினவிக் கொண்டுதானிருப்பர். இந்நல்வினாவிற்கு முழுமையாக எதிர் மறுமொழி கூறுவதற்கு இக்கட்டுரை பொற்பன்று எனினும், மூவாயிரம் ஆண்டுக்கு மேலாக எல்லா இலக்கணநூலும் ஒரு படித்தாகப் போற்றி வந்த மரபையே நான் மீண்டும் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகின்றேன். ரகர லகர டகரம் போன்ற முதன்மொழிகளைக் கொண்டால், எழுத்திலக்கணத்தில் இப்புது முதல்கட்குப் புத்தி லக்கணம் வகுக்க வேண்டுமன்றோ?

அவர் + ரவை வாங்கினார்

சாப்பாடு + ரெடி

வீட்டில் + ரேடியோ

பலர் + ரௌடியாயினர்

பத்து + லட்டு வாங்கி வா

குதிரைக்கு + லாடம் கட்டினர்

நாலு + லுங்கி வேண்டும்

கார் + டயர்

அவள் + டில்லி சென்றாள்

இங்ஙனம் ரகர லகர டகர முதலாய !சொற்கள் வரும்போது எந்த நிலைமொழிக்கு முன் எவ்வாறெல்லாம் மாறும் என ஒவ்வொரு மெய்க்கும் புணரியல்களில் விதி சொல்ல வேண்டும். வருமொழி முதல் என ஒன்றைக் கொண்டால் தமிழிலக்கணம் அதற்கென ஓரிடம் அளித்து வழி சுட்ட வேண்டும் என்பது மரபு. இத்தகைய மரபினைத் தமிழ்ச் சொல் வட்டத்துக்குள்ளே வைத்துக் கொண்டால் இலக்கணம் தனித்தன்மையுடையதாகவும் சுருக்கமாகவும் கற்பார்க்கு வேண்டுமளவு விளக்கமாகவும் இருக்கும். பிறமொழிக் கலப்பால் வரும் எழுத்து முதல்கட்டும் எழுத்தீறுகட்கும் எல்லாம் புணர்ச்சியிலக்கணம் வகுக்கப்புக்கால், ஒருமொழிக்கு இலக்கணம் வகுப்பது, வரம்பு காட்டுவது என ஆகாமல் ஊர்மொழிக்கெல்லாம் வந்தவாறு ஏதோ விதிப்பறை அடிப்பதாகவே போய் முடியும். ஓடிவரும் நீரையெல்லாம் குடிக்கலாமா? ஒரு மொழியின் இலக்கண நலமாகாமல் இலக்கணத் தொழுநோய் ஆகிவிடும் என்று தெளிந்த நம் இலக்கண மருத்துவர்கள் தொல்காப்பியர் காலமுதல் வந்த மன்னிய மெய்களை வருமொழியாகப் போற்றிக் கொண்டனர். ஏறும் உயிர்கள் அளவில் புணர்ச்சி இடையூறில்லா மாற்றங்களைத் தழுவிக் கொண்டனர். எனவே தமிழ் மொழிமுதல் வரம்பு புணர்ச்கி வரம்பாகும் என்று இக்கட்டுரையால் அறியலாம்.

ஆய்தக்கேடு

இத்தெளிநிலையில் சில ஆண்டுகளாகப் புற்றீசல் போலப் பெருகிவரும் ஒரு மொழிக்கேட்டினை ஈண்டுச் சுட்டுவது என் கடமையும் பொறுப்பும் ஆம். ஆய்தம் சார்பெழுத்து எனவும் அஃது எஃகு என்றாற்போலக் குற்றெழுத்தின்பின்னும் வல்லெழுத் தின்முன்னும் இடையே நலிந்துவரும் எனவும் நாம் அறிவோம். முதலெழுத்தாக எண்ணப்பட்ட டகர றகர லகர ழகரங்களே மொழி முதனிலையாக வாராதபோது, நலிபுவணணம் என்று தள்ளப்பட்ட குற்றாய்தம் இப்போது பல அயற்சொற்களில் முதலாய்தமாக வந்துகொண்டிருக்கிறது.

ஃபுளு	ஃபைனான்சியர்
ஃபைல்	ஃபிட்டர்
ஃபேர்ம்	ஃபெலோசிப்
ஃபிலிம்	ஃபிக்செட்
ஃபிரீ	ஃபர்னிச்சர்
ஃபேர்லேடி	ஃபேன்கள்
ஃபோர்டு	ஃபையர்மென்
ஃபிலிப்சு	ஃபுட்வேர்
ஃபேன்சி	ஃபின்லெண்ட்
ஃபார்மசி	ஃபிரான்சு

ஆங்கிலத்தின் ஆறாவது எழுத்துக்கு நிகராக இவ்வாய்த்ததைக் கொண்டுவரும் போக்கினை விளம்பரங்களிலும் மிகுதியாகக் காண்கின்றோம். இதனால்வரும், வரப்போகும் கெடுதல்களை உணர்வார் சிலரினும் சிலரே. தமிழ் தேர்ந்து தெளிந்த செம்மொழி என்று அறியாதாரும், புகுந்தன வந்தனவெல்லாம் வளர்ச்சி என்று கருதுவாரும் இவ்வாய்தக்கேட்டினை உணரமாட்டார்கள். இதனால் புதிய சொற்களில் ஆக்கம் தடைப்படுவதோடு, வேற்றொலிகள் எல்லாம் தமிழுக்கு முதலெழுத்துக்களாகிவிடும் ஆதிக்கத்தையும் உணரவேண்டும். ஆய்தமும் ஆங்கிலத்தின் ஆறாவது எழுத்தும் ஒன்று என்ற மயக்கம் ஏற்பட்டுவிட்டால், அஃறிணை, எஃகு, அஃகுதல், வெஃகாமை, பஃறொடை, அஃது, இஃது, பஃறுழி, கஃசு முதலான தமிழ்ச் சொற்கள் வருங்காலத்தில் என்ன ஒலிப்பாடு படுமோ?

இலக்கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம் இயம்பல் என்பது நன்மரபாயினும், அங்ஙனம் இலக்கணம் இயம்புவதற்குமுன் எது இலக்கியம் என்று பகுத்தறிவுப் பார்வை வேண்டும். இப்பகுத்தறிவைப் பெற்றிருந்தவர்கள் நம்இலக்கணச் சான்றோர்கள். அதனாலன்றோ நம் தொன்மொழி இன்றும் இலங்குமொழியாக நிற்கின்றது புரிகின்றது.

கண்ணுதற் பெருங்கடவுளும் கழகமோ டமர்ந்து
பண்ணுறத் தெரிந்தாய்ந்த இப்பசுந்தமிழ் ஏனை
மண்ணிடைச் சிலவிலக்கண வரம்பிலா மொழிபோல்
எண்ணிடைப் படக்கிடந்ததா எண்ணவும் படுமோ.

தொல்காப்பியம் மொழிமரபும் மாணிக்கவுரையும் முற்றும்.

சென்னை-600 008.
128216
P31, D X1,11
N89